

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ 10 ΕΞ ΠΛΗΡΗΣ ΜΕΤΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ. 2 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΟΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΠΙΘΗ-ΕΛΚΑ

Η έκδοσίς μας

Το πρώτο τεύχος της «Ατλαντίδος», εις 50.000 αντίτυπα, διανεμήθη στην 'Ελλάδα και έγινε ανάρπαστο.

Το έπείρμεν οι εκδόται του. Είχε βέβαια—άλλοιμονο!—και τὰ τωτὰ και τις έλλείψεις. Ναί και έχομε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσωμε τις ἐφήμερές του ἀτέλειες, διότι έχομε και τὴν ἀκατανίκητη δύναμι νὰ τις διορθώσωμε στὰ ἐπόμενα φύλλα.

Θελήσαμε νὰ φέρωμε τὴν 'Ελλάδα στὸ ἐκδοτικὸ ὕψος τῶν εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν. Τὸ κατωρθώσαμε σχεδὸν και θὰ τὸ ἐπιτύχωμε ἀπόλυτα.

Ἡ «Ατλαντίς» εἶνε τὸ περιοδικὸ τοῦ 1935, δηλαδὴ τὸ σύγχρονο, τὸ πολιτισμένον, τὸ μοντέρνο. Ἐμεῖς ἔτσι νομίζομε. Καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης ἂς κρίνῃ...

Γιατί;

Ἀς ἐξετάσωμε, γιατί ἡ «Ατλαντίς» εἶνε ἓνα πραγματικὰ μοντέρνο περιοδικόν. Γιατί στοιχειοθετεῖται μόνον αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ τῶν Βαλκανίων στὴν ὑπέρροχον λινοτυπικὴν μηχανὴν «Ιντερτάιπ», τελευταῖο μοντέλο—δηλαδὴ στὰ ἴδια ἀκριβῶς μηχανήματα ποὺ στοιχειοθετοῦν τὰ μεγάλα παγκόσμια περιοδικὰ. Ἐπίσης ἡ ἐκτύπωσις του γίνεται στὰ γιγάντια κυλινδρικά ταχυπρεσθία «Φόμαγκ», ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζουν τὴν ταχύτητα, ἀλλὰ και τις θαυμάσιες πολυχρώμες του, ποὺ βλέπετε...

Ἡ ὕλη

Ὅσο γιὰ τὴν ὕλη μας, δὲν χρειάζεται οὔτε καν συζητήσεις.

Κοινὴ βοή ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθη τὴν ὕλη: —Ἐξοχή!...

Καὶ σὲ κάθε φύλλο μας ὁ ἀναγνώστης θὰ βρῇ σκεταὶ ἔμπροσς σὲ νέες βελτιώσεις και σὲ νέες τελειοποιήσεις...

Ἐως οὔτου, μὲ τὴν πάροδο τοῦ καιροῦ, γίνῃ πλέον ἡ «Ατλαντίς» ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, ἐκεῖνο ποὺ θὰ τιμῇ τὴν 'Ελλάδα μας ἀκόμη και στὰ μάτια τῶν ξένων.

Τὰ γράμματα

Μέχρι δακρύων μᾶς συγκινοῦν οἱ ἐκδηλώσεις χάρις τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας γιὰ τὴν ἐκδοσὶ μας. Ἐκατοντάδες ἐπιστολῶν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, κατακλύζουν τὰ Γραφεία μας, ἐπιστολὲς γιοματῆς ἀγάπης γιὰ τὴν προσπάθειά μας, ἐπιστολὲς ποὺ δονοῦνται ἀπὸ τὸν πῶ εὐκρινῇ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ δύσκολο ἔργο μας. Σὲ αὐτὰς ὅλες τις διόθυμες και τόσο κολακευτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Κοινῆς Γνώμης, ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε φυσικὰ νὰ ἀπαντήσωμε στὸν καθένα χωριστὰ, σφίγγομε τὸ χέρι σ' ὅλους τοὺς φίλους τῆς «Ατλαντίδος» και τοὺς λέμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας ἓνα μεγάλο-μεγάλο: —Εὐχαριστῶ!

«Σιλουέττες»

Ἀπὸ τὸ ἐπόμενο τεύχος μας θὰ ἀρχίσωμε νὰ δημοσιεύωμε τακτικὰ σιλουέττες ὅλων τῶν κοσμητικῶν κυριῶν και δεσποινίδων, ποὺ θὰ ἀφήσουν ἐποχὴν. Τὰ κοσμητικὰ αὐτὰ σκίτσα, ἀριστουργήματα στὸ εἶδος τῶν, θὰ τὰ φιλοτεχνῇ χάριν τῆς «Ατλαντίδος» ὁ γνωστὸς προσωπογράφος και λογοτέχνης κ. Βασ. Ἡλιόπουλος (Λοῦξ).

Ἐρωτοῦμε...

Θερμότατα παρακαλοῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας νὰ μὴ διατάσουν και νὰ μᾶς ποῦν ἐλεύθερα τις γνώμες τῶν γιὰ τὴν ὕλη τῆς «Ατλαντίδος».

1) Τὸς ἀρέσουν ὅλες οἱ σελίδες μας; 2) Πι τοὺς ἀρέσει περισσότερο; 3) Πι τοὺς ἀρέσει λιγώτερο;

Θὰ ἐξετάσωμεν μὲ πολλὴ προσοχὴ τις γνώμες αὐτῶν τῶν φίλων μας και θὰ συμμορφωθῶμε μὲ δόξας και ὑποδείξεις.—Ὅσες φυσικὰ τις κρίνουμε ὀρθοὺς και συντελεστικὰς γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ περιοδικοῦ μας...

Λοιπὸν περιμένουμε τὴν αὐστηρὴν κριτικὴ σας. Ἐμπρός!

Ἡ «Ατλαντίς»

μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκπλήξεων, θὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας της ὡς

ΔΩΡΑ

τὰ κάτωθι βιβλία, διαλεγμένα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

1) Π ὠ λ Μ π ο υ ρ ζ έ: «Ματωμένες καρδιές».

2) Κ ο λ έ τ: «Ἡ γυναῖκα τοῦ δρόμου».

3) Κ ο λ έ τ: «Ὁ δικός της».

4) Φ ρ. Κ ο π π έ: «Ποῖος φταίει;»

5) Ν τ ε λ λ ό: «Θλιμμένες ψυχές».

6) Ν τ ε λ λ ό: «Πάρε τὴν καρδιά μου».

7) Ζ ύ π: «Ἐζήτησε τὴν εὐτυχία της».

8) Ζ ύ π: «Μὴ μὲ ζηλεύης!»

9) Γ κ ύ ν τ έ Μ ω π α σ ά ν: «Ἡ ἔνοχη μητέρα».

10) Ζ ὠ ρ ζ Ὀ ν έ: «Ἐνα στερνὸ φίλ».

11) Μ α ρ σ έ λ Π ρ ε β ό: «Μυστικὲς ἀγάπες».

12) Μ α ρ σ έ λ Π ρ ε β ό: «Ὁ-ταν χαράζῃ ἡ αὐγή».

13) Ρ α σ ί λ ν τ: «Ὁ πύργος τῆς ἀγάπης».

14) Ρ α σ ί λ ν τ: «Σὲ μισῶ!»

15) Ρ ο ν ύ, Αἰ ν έ: «Ἡ γυναῖκα ποὺ ὀλοι ποθοῦν».

16) Ρ ο ν ύ, Αἰ ν έ: «Τὰ χεῖλη ποὺ διψοῦν».

17) Ρ ο ν ύ, Αἰ ν έ: «Μοντέρνο κορίτσι».

18) Ἐ ρ. Σ ι έ γ κ ε θ ι τ ς: «Ἐνα θῆμα τοῦ ἔρωτος».

19) Μ α ρ σ έ λ Τ ι ν αῖ ρ: «Δάκρυα στὸ σκοτάδι».

20) Μ α ρ σ έ λ Τ ι ν αῖ ρ: «Ἐρωτευμένες σκιές».

ΣΗΜ. — Λοιπὸν, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὴν πρωτοφανῇ αὐτὴ σειρὰ τῶν ὠραιότερων αἰσθηματικῶν ἔργων τοῦ κόσμου ἀποκόπτετε και κρατεῖτε τὰ δελτία ποὺ καταχωροῦμε στὴ σελίδα 131.

Μόλις συμπληρώσετε ὁ κ τ ὡ δ ε λ τ ί α, θὰ ἀποκτήσετε τὸ πρῶτον και βιβλίον, ποὺ τὸν τίτλον τὸν κρατοῦμε μυστικὸ γιὰ εὐνόητους λόγους. Καὶ κατόπιν θὰ σᾶς δίνωμε ἀπὸ ἓνα ἀριστουργήματα μὲ 4 μόνον δελτία, ἥτοι κάθε μῆνα.

Ἐπὶ πλέον

ἡ «Ατλαντίς» θὰ προσφέρῃ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας της μίαν θαυμασίαν και πολυτελεῖ

Βιβλιοθήκην

ἐπιπλο λούσου, κόντρα-πλακέ

Ἡ φαλτσέττα

Ἐκδοτὸν καθημερινὸν μας Γύπο:

«... Τότε ἐξήγαγε τὴ φαλτσέττα του...»

Ποῖος ἐξήγαγε τὴ φαλτσέττα του και κατὰ τίνας δυστυχὲς τὴν ἐξήγαγε, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει βέβαια. Ἀλλὰ νόστιμη εἶνε ἡ διατύπωσις: «τὴ φαλτσέττα του». Ὡσάν οἱ «Ἕλληνες νὰ ἔχουν ἀπαρατήτως ἀπὸ μιὰ φαλτσέττα στὸ ζουναρί των... Μὴ χειρότερα!

Στὸ δρόμο

Στὴν ὁδὸν Αἰόλου μιὰ ἀρκετὰ ὠραία δεσποινὴς ἔχαστοῦκισε κάποιον νεαρό κύριο—και μάλιστα δις, ἔτσι:

—Φάπ! Φούπ!

Ἀμέσως κακὸ, σοῦσουρο, φασαρία. Καὶ τέλος ἐνεφανίσθη ὁ ἀναπόφευκτος πόλιςμαν, ὁ ὁποῖος ἀρχισε ἀμέσως τὰς ἀνακρίσεις εἰς βαθυστόχαστον ὕψος... Τὸν Κόξ.

—Πι συνέση;

—Τὸ και τὸ!

—Γιατί τὸν ἔχαστοῦκισατε, κυρία;

—Γιατί πῆγε νὰ μὲ φιλήσῃ τὸ τέρας!

Τότε ὁ φρουρὸς τοῦ Νόμου ἐστράφη πρὸς τὸν ἀποπειραθέντα τὸ ἔνοχο φίλ!

—Πῶς τὸ ἔκαμες αὐτό;

Ἀπάντησις:

—Κύριε ἀστυφύλακα, μὲ τὸ... στόμα!

Οἱ γάμοι

Πολλοὶ ἀπαγωγὰ και πολλοὶ γάμοι κατ' αὐτὰς. Εἶνε—γάρ!—Ἀπρίλιος, ὁ μὴν τοῦ αἰσθηματος, ὁ μῆνας ὅπου ἡ ἀνοῖξις ἀνθίζει μέσα στις φλέβες τῆς νεολαίας μας...

Πολὺ ἐπικίνδυνος αὐτὸς ὁ μῆνας, κυρία και κύριοι! Κίνδυνος-θάνατος! Ἡ μᾶλλον, κίνδυνος... γάμος!

Ὁ χορὸς!

Ἡ σκηνὴ στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Δύο κύριοι συζητοῦν:

—Λοιπὸν, Γάκη μου, παντρεύθηκες ἔμαθα, ἔ;

—Ναί!

—Και ποῦ τὴ γνώρισες τὴ γυναῖκα σου;

—Φίλε μου, τὴν ἐγνώρισα στὸ χοροδιδασκαλεῖο.

Τῆς λέω: «Χορεύετε, δεσποινίς;» «Χορεύω, κύριε. Λοιπὸν ἐχορεύσαμε. Ὑστερα ἐξαναχορεύσαμε. Καὶ ἐπειδὴ, καθὼς ἔφερις, τρώγοντας ἐρχεται ἡ ὄρεξις, τί ἐκάναμε; Ἀπλούστατα... ἐξαναχορεύσαμε.

—Ἐπειτα;

—Ἐπειτα, ἀφοῦ τὴν ἐχορέψα ὅλους τοὺς χοροὺς, βάλς, πόξ-τρότ, μπλουζ, σίμμου, μπόστον, ταγκό, ρουμπά, θυμήθηκα ὅτι ὑπῆρχε και ἄλλος ἓνας χορὸς, ποὺ θάπρεπε κι' αὐτὸν νὰ τὸν χορέψωμε.

—Ποῖος χορὸς;

—Ὁ χορὸς τοῦ... Ἡσαῖα! Καὶ νὰ πῶς παντρεύτηκα!

Τὸ Χρυσάφι

Εἰδήσεις:

«Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι μετεφέρθησαν αὐτῷ δι' ἀεροπλάνου ράβδοι χρυσοῦ ἀξίας τριῶν ἐκατομμυρίων λίρῶν στέρλινγ...»

Ἰδοὺ εἰδήσεις, ποὺ θὰ κινήσῃ τὸ φθόνον πολλῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Ράβδοι χρυσοῦ, σατανᾶ! Καὶ θὰ βρεθοῦν στὸν πλανήτη μας ὅχι ὀλίγοι πτωχοὶ, ποὺ θὰ ἐδέχοντο νὰ φάνε μὲ τέτοιες ράβδους ἀκόμη και... ξύλο!

Τὸ Πάσχα!

Τὸ Πάσχα—ἡ πιδ γλυκεῖα και πιδ ἱερὴ ἑορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ μας!—πλησιάζει...

Λοιπὸν ἡ «Ατλαντίς» ἀπεφάσισε νὰ συνεορτάσῃ μαζί με τοὺς ἀναγνώστας της τὸ Πάσχα ἐξέρετε μὲ ποῖον τρόπο;

Θὰ ἐκδώσῃ ἓνα πανηγυρικὸν φύλλον πασχαλιᾶτικο, ποὺ θὰ εἶνε:

Μεγαλοῦργημα!

Και θὰ μείνῃ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἱστορικῆς τῆς λαμπρῆς, δὲ θέλωμε νὰ σᾶς τὸ ποῦμε ἀπὸ τώρα, γιὰτὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ σᾶς κάνουμε μίαν πολὺ εὐχάριστη ἐκπλήξι.

Ἐκεῖνο μόνον ποὺ μποροῦμε σήμερον νὰ σᾶς ποῦμε εἶνε ὅτι τὸ πασχαλινὸν τεύχος τῆς «Ατλαντίδος» θὰ λάμψῃ σὺν ἡλίῳ.

Τίποτε ἄλλο...

— Μπεττίνα, αγάπη μου, δός μου ακό-
μη ένα φλυτζάνι τσάι...
Τό φως της μοντέρνας πλαφονιέρας
πέφτει απάνω στο τραπέζι και του τσα-
γιού, ενώ ακούγεται ο ρυθμικός χτύπος
του ρολογιού. 'Η ώρα είναι πεντέμισι.
'Η Μπεττίνα σεβρίσει το τσάι.
— 'Ασφαλώς σήμερα θα είσαι χαρού-
μενη, συνεχίζει ο σύζυγός της. Φαίνεται
τόσο ευτυχισμένη!...
'Η Μπεττίνα χαμογελάει. Μπαίνει η ο-
πηρετρία, κρατώντας τις βραδυές εφη-
μερίδες. 'Ο κύριος Μάρ ανάβει ένα τσι-
γάρο και απορροφάται στο διάβασμα.
Σε λίγο, αφήνοντας την εφημερίδα απά-
νω στο τραπέζι, ρωτάει:
— Μά δεν ήθελες σήμερα να πᾶς στη
μητέρα σου;
'Η Μπεττίνα σηκώνεται. Κυττάζεται
στον καθρέφτη με αδιαφορία. 'Ενα κύ-
μα αίματος ανεβαίνει στα μάγουλά της
και τα κάνει κατακόκκινα. Προς στιγμήν
χάνει το θάρρος της, αλλά άμέσως το ά-
νακτά. Με ψυχραιμία ρωτάει τον σύζυγό
της, ενώ τα δαχτυλά της σφίγγουν με
νευρικήτητα το κορδόνι της κουρτίνας.
— Δεν θέλεις νάρθης μαζί μου;
'Ηξερε έκ των προτέρων ότι ο κ. Μάρ
είχε δουλειά και δεν μπορούσε να την
συνοδεύσει.
Πάει στο διπλανό δωμάτιο και σε λίγο
γυρίζει, κρατώντας το καπέλλο και το
παλτό της. Χαρούμενη, σαν μικρό παιδί,
σκύβει απάνω από τον άνδρα της, τον

αγκαλιάζει και τον φιλά στα μάγουλα.
— Καλή διασκέδασι, Μπεττίνα! Να
γυρίσης γρήγορα!...
— Βεβαίως. Σε μία ώρα θα είμαι έ-
δω!...
Μόλις βγαίνει η Μπεττίνα από την
πόρτα του σπιτιού, στέκεται και κυττάει
προς τ' απάνω. 'Ο άνδρας της την χαιρε-
τά απ' το μπαλκόνι κι' εκείνη του αντα-
ποδίδει τον χαιρετισμό, κουνώντας το
μαστίλι της.
— Σε μία ώρα...

'Η Μπεττίνα τώρα ανεβαίνει μία σκά-
λα. Χτυπά το κουδούνι. 'Οση ώρα περι-
μένει, στέκεται με τα μάτια κλειστά, ενώ
η καρδιά της χτυπά δυνατά.
— Φέλιε, αγαπημένε μου Φέλιε, ψιθυρί-
ζει.
'Η πόρτα ανοίγει και η Μπεττίνα πέ-
φτει στον λαιμό του αγαπημένου της. 'Ο
Φέλιε την σφίγγει στην αγκαλιά του, χα-
μογελάει και με το ένα του χέρι κλείνει
την πόρτα.
— 'Οχτώ μέρες έχω να σε ιδώ!... Πό-
σο ευτυχισμένη είσαι σήμερα!...
'Η Μπεττίνα κάθεται στον καναπέ, ενώ
ο Φέλιε ξεπλώνεται στα πόδια της. Παί-
ζοντας, της φιλά ένα-ένα τα νύχια του
χεριού της και την έρωτά, ενώ την κυτ-
τάει στα μάτια:
— 'Αλήθεια, είσαι ευτυχισμένη;
'Η Μπεττίνα γέρνει το κεφάλι της.
— Μά το ρωτάς; 'Οχτώ μέρες χωρίς

να σε ιδώ!... Δέ μπορώ ν' αναπνεύσω χω-
ρίς εσένα, δέ μπορώ να κοιμηθώ, δέ μπο-
ρώ να ζήσω...
'Ο Φέλιε σηκώνεται.
— Μά τώρα είμαι κοντά σου, συνεχίζει
η Μπεττίνα σαν άφηρημένη. Δεν είναι ώ-
ραια ή ζωή; Δεν είμαστε ευτυχισμένοι;
'Ο Φέλιε την αγκαλιάζει. Πιάνει με τα
δυό του χέρια το κεφάλι της και τραβάει
πίσω τα μαλλιά, σαν να θέλη να ιδή μό-
νο το όραίο πρόσωπό της.
— Πολύ ευτυχισμένος, Μπεττίνα μου,
πολύ...

Στη σόμπα της κρεβατοκάμαρας
λάμπει μία δυνατή φωτιά. Στη λάμψη
της φαίνονται οι σιλουέτες και των δυό,
που κάθονται σε μία βαθειά πολυθρόνα
μπροστά στη σόμπα. Ακούγεται η φωνή
της Μπεττίνας:
— Δός μου ένα τσιγάρο...
Τό σπύρτο σκορπίζει λίγο φως και η
Μπεττίνα βλέπει σε μία γωνιά του δω-
ματίου δυό-τρεις βαλίτσες έτοιμες για
ταξίδι. Τό πρόσωπό της παίρνει μία έκ-
φραση έκπληξης.
— Θά ταξιδεύεις;...
— Ναί... αλλά έπρεπε να τό καταλά-
βης, αγάπη μου... 'Ηθελα να βρω έναν
τρόπο... Και για τους δυό μας, άλλωστε...
— Πότε φεύγεις;
— Τό τραίνο που θά πάρω, φεύγει στις
6.20', ψιθυρίζει ο Φέλιε με κατεβασμένα
τά μάτια.
'Η Μπεττίνα πέφτει στην πολυθρόνα.
Τό άπλανές βλέμμα της είναι καρφωμένο
στις φλόγες της φωτιάς που πηδάνε στη
σόμπα. Πιέζει τον έαυτό της για να συγ-
κρατηθί, αλλά δέν τό κατορθώνει. 'Ενας
βαθύς αναστεναγμός ξεφεύγει από τά
στήθη της κι' αρχίζει να κλαίη.
— 'Απάτησα τον άνδρα μου για σένα,
έρρωστικόνιδνευσα την ευτυχία μου, σοφ
χάρισα τη ζωή μου, αλλά εσύ...
'Ο Φέλιε γίνεται ψυχρότερος.
— Σ' ένα τέταρτο φεύγει τό τραίνο.
Σε βεβαιώνω πως περίμενα αλλοιώτικη
στάσι έκ μέρους σου...
Πηγαίνει προς τη γωνιά, που είναι οι
βαλίτσες και ταχτοποιεί τά πράγματά
του.
— Λογικέψου!... Κάθε λεπτό που περ-
νάει είναι πολύτιμο, συνεχίζει με σοβαρό
ύφος.
'Η Μπεττίνα στέκεται απελπισμένη και
χωρίς να μπορεί ν' άρθρωση λέξι. Δίπλα
της είναι ένα μικρό τραπέζι κι' απάνω
βρίσκεται η ανοιγμένη τσάντα της. Με
άργες κινήσεις διορθώνει τά μαλλιά της
και βάφει τά χείλη της. Βλέπει κάτω ά-
πό ένα βιβλίο τό ρεβόλβερ του Φέλιε.
Τό παίρνει και προτού εκείνος την αντι-
ληφθί, τό βάζει στην τσάντα της.
— Μπεττίνα, πρέπει να είσαι λογική,
της λέει ο Φέλιε τακτοποιώντας τις άπο-
σκευές του. Δόσε ένα τέλος όπως έχω...
— Τέλος;... Ναί, ναί. Θά δώσω ένα τέ-
λος...
Στης Μπεττίνας τά μάτια περνά μία
λάμψη. Σφίγγει νευρικά τό ρεβόλβερ...

Στό σιδηροδρομικό σταθμό οι ταξιδι-
ώτες πάνε κι' έρχονται, ταχτοποιώντας
τά πράγματά τους στα βαγόνια. Πότε-
πότε ακούγονται τά σφυρίγματα της ά-
τμομηχανής και ο καπνός που βγαίνει
άπ' τό φουγάρο της ανεβαίνει ψηλά στον
ουρανό και διαλύεται όπως τά όνειρά
μας.
— Δεν θέλεις ν' αναβάλης τό ταξίδι
σου;
'Ο Φέλιε, ψάχνοντας να βρή τον άριθ-
μό του βαγονιού του, δέν δίνει σημασία
στην έρώτησι της Μπεττίνας.
— Δεν μ' άκούς, λοιπόν; Σ' έρωτά.
Δέν θέλεις ν' αναβάλης τό ταξίδι σου;...
— Μά, αγάπη μου, μή γίνεσαι παιδά-
κι...
'Ενας μικρός περνάει από μπροστά
τους πουλώντας εφημερίδες. Καταλαβαί-
νει πως πρόκειται για έρωτικό ζευγάρι

και ζητεί «παρντόν» για την ενόχλησι...
'Ενας άχθοφόρος στέκεται μπροστά στο
βαγόνι κρατώντας τις άποσκευές του Φέ-
λιε. 'Η ώρα είναι 6.15'. Πίσω από τό ρο-
λόι φαίνεται η αίθουσα άναμονής. Είναι
σχεδόν άδεια, όπως πάντα όταν πρόκει-
ται ν' αναχωρήσει ο συρμός. 'Η πόρτα
της είναι έντελώς άνοιχτή. Σε μία γωνιά
της κάθεται ένας χοντρός άνθρωπάκος.
'Από τό ντύσιμό του δείχνει πως είναι κυ-
νηγός. Στην πλάτη του έχει έναν σάκκο
και στα χέρια του κρατάει ένα κυνηγε-
τικό όπλο.
'Η Μπεττίνα τραβά τον Φέλιε από τό
χέρι.
— Για τελευταία φορά, Φέλιε, μείνε ή...
Στό χέρι της σφίγγει τό ρεβόλβερ.
— 'Η;... ρωτά ειρωνικά ο Φέλιε.
— Είς τάς θέσεις σας, φωνάζει ο σταθ-
μάρχης δίνοντας τό σύνθημα της αναχω-
ρήσεως.
'Ακούγεται ένας κρότος. Τό πλήθος
συνωθείται εξαφινισμένο για να ιδή τί
συμβαίνει. 'Ο σταθμάρχης χτυπάει για
τελευταία φορά την καμπάνα και η άμα-
ξοστοιχία φεύγει σιγά-σιγά, ενώ οι ταξεί-
διώτες είναι κρεμασμένοι στα παράθυρά
τους κυττώντας με περιέργεια προς τό
μέρος του σταθμού. 'Ο Φέλιε είναι ξεπλω-
μένος χάμω. 'Από πάνω του στέκεται η
Μπεττίνα κρατώντας στο χέρι της τό ρε-
βόλβερ...

'Η Μπεττίνα βρίσκεται μπροστά στον
άστυνόμο. Στην αρχή άπαντά στις έρω-
τήσεις του με μονοσυλλαβά, σαν να είναι
υπνωτισμένη, αλλά γρήγορα συνέχεται
και καταλαβαίνει τη δύσκολη θέση της.
'Αρχίζει να κλαίη σαν μικρό παιδί που ά-
ναγωνρίζει τό σφάλμα του. Με λυγμούς
άπαντά στα έρωτήματά του άστυνόμου,
που θέλει να μάθη ποιά είναι, άν είναι παν-
τρεμένη, ποιός είναι ο άντρας της, ποιός
ήταν ο Φέλιε. 'Όλο και νέες έρωτήσεις,
στις όποιες η Μπεττίνα είναι ύποχρεωμέ-
νη ν' άπαντά διηγούμενη έτσι όλη της την
ζωή...
'Η ανάκρισις τελειώνει.
— Και γιατί τον σκοτώσατε;
— Τόν είχα αγαπήσει πολύ, άπαντά η
Μπεττίνα άναστενάζοντας.
— Τόν αγαπούσατε; 'Ωστε έτσι... Δρά-
μα ζηλοτυπίας, λοιπόν, ή;...
— Όχι, άπαντά η Μπεττίνα με σταθε-
ρή φωνή και άνακτώντας εξαφινικά τό
θάρρος της. Δεν τον σκότωσα από ζή-
λω. 'Ηθελε να με εγκαταλείψη, ενώ έ-
γώ θυσίασα τό παν για αυτόν. 'Ηθελα να
τον τιμωρήσω, γιατί φέρθηκε άχάρι-
στος!...
'Ενας άστυφύλακας μπαίνει στο γρα-
φείο και μιλά ιδιαιτέρως στον άστυνόμο
κυττώντας λοξά την Μπεττίνα. Την ίδια
στιγμή χτυπά τό τηλέφωνο.
— Έμπρός!... Μάλιστα. 'Εδω άστυνο-
μικόν τμήμα.
'Ο άστυνόμος βάζει στ' αυτί του τό ά-
κουστικό. 'Από την άλλη άκρη του τηλε-
φωνικού σύρματος μιλά ένας γιατρός.
— Μάλιστα, μάλιστα. Είναι σφαίρα κυ-
εκτός κινδύνου. 'Αν έξηκριθώθη; Βεβαι-
ότατα. Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία...
'Ο άστυφύλακας οδηγεί μπροστά στον
άστυνόμο έναν κοντόχοντρο άνθρωπάκο,
ντυμένο με ρούχα κυνηγού.
— 'Ο άστυνόμος κοινά τό κεφάλι του.
— 'Α! Αυτός είναι; Και τόση ώρα σάς
περίμενα, λέει στον κοντόχοντρο άνθρω-
πάκο που τον κυττά κατακίτρινος από
τόν φόβο του.
— 'Εμένα; Γιατί; έρωτά φοβισμένος.
— 'Εσάς μάλιστα, άπαντά ο άστυνό-
μος. Μήπως δέν θέλετε να μάς διηγήθε-
τί κάνετε με τό όπλο σας την ώρα του
φόνου;
'Ο άνθρωπάκος έγινε κατακίτρινος σαν
φλουρί...
— Είμαι ο φονιάς, ψιθυρίζει, αλλά χω-
ρίς να τό θέλω. Πρώτη φορά κρατούσα
στα χέρια μου όπλο και άσυνείδητα...
'Ο άστυνόμος πλησιάζει την Μπεττίνα

που παρακολουθούσε τη σκηνή χωρίς να
καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται.
— Μά τί συμβαίνει; Τι φταίει ο κύριος;
ρωτά με περιέργεια. 'Εγώ ήθελα να σκο-
τώσω. Ναί, ναί, σκότωσα!...
'Ο άστυνόμος σιωπηλός παίρνει τό ρε-
βόλβερ της Μπεττίνας από τό τραπέζι
και άνοίγει τό μύλο του.
— 'Ορίστε, της λέει. Οι ξεή σφαίρες
του βρίσκονται στη θέση τους. Δεν έσκο-
τώσατε. Είστε άθώα!...
'Η Μπεττίνα στηρίζεται στην πολυθρό-
να για να μη πέση. Κάτι έπιχειρεί να πη,
αλλά δέν τό κατορθώνει. 'Αρχίζει να
κλαίη και άμέσως τό κλάμμα της μετα-
τρέπεται σε γέλιο.
— Θέλετε να πάτε σπίτι σας; την έρω-
τά ο άστυνόμος. Να φωνάξω ένα ταξί;
— Ναί, ναί, ένα ταξί, άπαντά η Μπε-
ττίνα σκουπίζοντας τά δάκρυά της.
— 'Ορίστε, συνεχίζει ο άστυνόμος δι-
νώντας στην Μπεττίνα ένα σημείωμα. 'Ε-
δω είναι η διεύθυνσι της κλινικής...
Μηχανικά και έντελώς άναποφάσιστα,
παίρνει η Μπεττίνα την διεύθυνσι, αλλά
άμέσως την έπιστρέφει στον άστυνόμο,
σαν να είχε πιάσει στα χέρια της ένα ά-
ναμμένο σίδερο.
— Ευχαριστώ. Δεν θέλω να την ξέρω
αυτή την διεύθυνσι, ψιθυρίζει και τακτο-
ποιεί τό παλτό της.
'Η Μπεττίνα κάθεται άναπαυτικά στο
ταξί. Οι δρόμοι, τά φανάρια περνάνε
γρήγορα από μπροστά της. 'Από τό πα-
ράθυρο παρακολουθεί την κίνησι των
κεντρικών δρόμων, σαν να μην είχε συμ-
βί τίποτε. 'Οποιος την βλέπει, άσφαλώς
θά νομίζει ότι γυρίζει από τον περίπατό
της!...

Στό άστυνομικό τμήμα ο άστυνόμος
συντάσσει τό πρωτόκολλο και ύπαγο-
ρεύει στους γραφείς:
— ... 'Εκ της άνακρίσεως προέκυψε ότι
πρόκειται περί δυστυχήματος δι' ... έρω-
τικούς λόγους!...
ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ
— ο —
"Αντρας αϊ;
— Τέλος πάντων είσαι τρομερός γυναι-
κάς, φιλε μου!
— Ναί! άφοφ φαντάσου. 'Αγαπώ όλες
τις γυναίκες του κόσμου, άκόμη και τη...
γυναίκα μου!

ΤΙ ΤΟΥ ΛΕΣ!...
Η Μπεττίνα, αγάπη μου, δός μου ακό-
μη ένα φλυτζάνι τσάι...
Τό φως της μοντέρνας πλαφονιέρας
πέφτει απάνω στο τραπέζι και του τσα-
γιού, ενώ ακούγεται ο ρυθμικός χτύπος
του ρολογιού. 'Η ώρα είναι πεντέμισι.
'Η Μπεττίνα σεβρίσει το τσάι.
— 'Ασφαλώς σήμερα θα είσαι χαρού-
μενη, συνεχίζει ο σύζυγός της. Φαίνεται
τόσο ευτυχισμένη!...
'Η Μπεττίνα χαμογελάει. Μπαίνει η ο-
πηρετρία, κρατώντας τις βραδυές εφη-
μερίδες. 'Ο κύριος Μάρ ανάβει ένα τσι-
γάρο και απορροφάται στο διάβασμα.
Σε λίγο, αφήνοντας την εφημερίδα απά-
νω στο τραπέζι, ρωτάει:
— Μά δεν ήθελες σήμερα να πᾶς στη
μητέρα σου;
'Η Μπεττίνα σηκώνεται. Κυττάζεται
στον καθρέφτη με αδιαφορία. 'Ενα κύ-
μα αίματος ανεβαίνει στα μάγουλά της
και τα κάνει κατακόκκινα. Προς στιγμήν
χάνει το θάρρος της, αλλά άμέσως το ά-
νακτά. Με ψυχραιμία ρωτάει τον σύζυγό
της, ενώ τα δαχτυλά της σφίγγουν με
νευρικήτητα το κορδόνι της κουρτίνας.
— Δεν θέλεις νάρθης μαζί μου;
'Ηξερε έκ των προτέρων ότι ο κ. Μάρ
είχε δουλειά και δεν μπορούσε να την
συνοδεύσει.
Πάει στο διπλανό δωμάτιο και σε λίγο
γυρίζει, κρατώντας το καπέλλο και το
παλτό της. Χαρούμενη, σαν μικρό παιδί,
σκύβει απάνω από τον άνδρα της, τον

αγκαλιάζει και τον φιλά στα μάγουλα.
— Καλή διασκέδασι, Μπεττίνα! Να
γυρίσης γρήγορα!...
— Βεβαίως. Σε μία ώρα θα είμαι έ-
δω!...
Μόλις βγαίνει η Μπεττίνα από την
πόρτα του σπιτιού, στέκεται και κυττάει
προς τ' απάνω. 'Ο άνδρας της την χαιρε-
τά απ' το μπαλκόνι κι' εκείνη του αντα-
ποδίδει τον χαιρετισμό, κουνώντας το
μαστίλι της.
— Σε μία ώρα...

'Η Μπεττίνα τώρα ανεβαίνει μία σκά-
λα. Χτυπά το κουδούνι. 'Οση ώρα περι-
μένει, στέκεται με τα μάτια κλειστά, ενώ
η καρδιά της χτυπά δυνατά.
— Φέλιε, αγαπημένε μου Φέλιε, ψιθυρί-
ζει.
'Η πόρτα ανοίγει και η Μπεττίνα πέ-
φτει στον λαιμό του αγαπημένου της. 'Ο
Φέλιε την σφίγγει στην αγκαλιά του, χα-
μογελάει και με το ένα του χέρι κλείνει
την πόρτα.
— 'Οχτώ μέρες έχω να σε ιδώ!... Πό-
σο ευτυχισμένη είσαι σήμερα!...
'Η Μπεττίνα κάθεται στον καναπέ, ενώ
ο Φέλιε ξεπλώνεται στα πόδια της. Παί-
ζοντας, της φιλά ένα-ένα τα νύχια του
χεριού της και την έρωτά, ενώ την κυτ-
τάει στα μάτια:
— 'Αλήθεια, είσαι ευτυχισμένη;
'Η Μπεττίνα γέρνει το κεφάλι της.
— Μά το ρωτάς; 'Οχτώ μέρες χωρίς

Γιαπωνέζικος θρύλος

Η ΟΝΟ-ΝΟ-ΚΟΜΑΤΣΙ ήταν μία κυ-
ρία της τιμής στην αυτοκρατορική
αυλή της 'Ιαπωνίας τον 9ο αιώνα. Μπρο-
στά στην όμορφή της έγεραν ντροπια-
σμένα τό κεφάλι τά λουλούδια και τό
φεγγάρι έχανε τό φώς του.
'Η παράδοσις αναφέρει ότι έζησε λίγα
χρόνια και ότι παρά την λαμπρή έξυπνά-
δα και όμορφιά της δέν παντρεύθηκε.
Πολλοί τό απέδωσαν αυτό σ' έναν άτυχο
έρωτα, που είχε και ο όποιος έγινε αι-
τία να πεθάνη.

'Η όμορφή της Κοματσι ήταν τόσο
μεγάλη, ώστε η φήμη της έφτασε στα πέ-
ρατα της αυτοκρατορίας του 'Ανατέλ-
λοντος 'Ηλίου. Τότε, άρχισαν να συρρέ-
ουν άπ' όλα τά σημεία της γής μνηστή-
ρες για την καρδιά της. 'Η Κοματσι ό-
μως ήταν πολύ δύσκολη στην έκλογή
της. 'Ηθελε ο άντρας που θά διάλεγε
και που θά την έκανε δική του να της ά-
πέδειχνε προηγούμενος μ' όποιον τρόπο
νόμιζε καλύτερο την βαθεία, άληθινή και
άδολη αγάπη του. 'Ανάμεσα στους πολ-
λους μνηστήρες της ήταν κι' ένα ευγενι-
κό παλληκάρι, ο αλκικός Φουκακούσα-
νό-Σόσο. 'Όταν της εξωμολογήθηκε αυ-
τός τον έρωτά του, η ώραία Κοματσι του
δήλωσε κατηγορηματικά:
— 'Αν μ' αγαπάς άληθινά, νάρχεσαι
να χτυπάς στο παράθυρό μου επί έκάτο
νύχτης τίποτε. 'Όταν τό κάμης αυτό,
θά γίνω δική σου.
Την έποχή εκείνη, η Κοματσι είχαν έγ-
καταλείψει την αυλή και ζούσε μακριά
σε μιάν έξοχη.
'Ο Φουκακούσα, που ήταν τόσο δραι-
ος όσο και γενναίος, και που αγαπούσε
παράφορα την Κοματσι, συμμορφώθηκε
με την έπιθυμία της. 'Ετσι, κάθε μέρα
περνούσε ποταμούς και θάλασσες κι' έρ-
χόταν να χτυπήσει τό παράθυρό της: 'Ε-
νενηντα εννιά νύχτες τακτικά τον είδε πι-
στό ή σκληρή Κοματσι. 'Όταν όμως ήρθε
η έκατοστή νύχτα, πυκνό σκοτάδι άπλώ-
θηκε και τό χιόνι άρχισε να πέφτη από
νωρίς άφθονο. Σε λίγο είχε γεμίσει με
τό λευκό σεντόνι τον κάμπο και τά δάση.
'Η ώρα της έρωτικής επισκέψεως είχε
πρό πολλού περάσει και ο έρασστής δέν
έννοούσε να φανή.
— Κρίμα!, είπε η Κοματσι λυπημένη.
Την τελευταία στιγμή του έλειψε η πι-
στις και τό θάρρος νάρθης. Δεν μ' αγα-
πούσε, λοιπόν, άληθινά;
'Η ώρα περνούσε και η αγωνία της
Κοματσι μεγάλωνε. Και τώρα, για πρώ-
τη φορά, ύστερα από τόσον καιρό, άρχι-
σε να νοιώθι πως κι' αυτή τον αγαπού-
σε! Και μάλιστα με πάθος... 'Η άνησυ-
χία σιγά-σιγά έγινε αγωνία, για να κα-
ταλήξω σ' άπελπισία. Τί να τό είχε συμ-
βί άρά γε; 'Όταν κανείς αγαπά, βάζει
χιλιάδυο κακά στο νού του. 'Ετσι, η
Κοματσι πήρε την απόφασι να βγίη να
τον ζητήσει μέσα στη νύχτα. 'Η τύχη ό-
μως τόδεφερε να μη συναντηθούν οι δρό-
μοι τους.
Σε λίγο, ο Φουκακούσα έφτασε στο
σπίτι της αγαπημένης του, κατάκοπος
άπ' την πορεία και έυλιασμένος άπ' τό
κρύο. Χτύπησε επανειλημμένα. Μά δέν
πήρε καμμιάν άπάντησι. Τότε νόμισε πως
η Κοματσι τον γέλασε. Σωριάστηκε χά-
μω λιπόθυμος άπ' την άπελπισία του και
τό μαλακό χιόνι έγινε σάβανο του.
Μά και η Κοματσι, όταν έφτασε στο
σπίτι του Φουκακούσα, δέν τον βρήκε.
'Ωστε την κορόιδεψε τόσο άσπλαχνα;
'Όποτε δέν την αγαπούσε λοιπόν; Και εί-
χε βγίη άπ' τό σπίτι του για να πάη να
βρή καμμιάν άλλη;...
Σωριάστηκε καταβεβλημένη άπ' την
αγωνία επάνω στο μαλακό χιόνι. Και πι-
στή στην αγάπη εκείνου, άφησε τό λευκό
χιόνι να γίνη και δικό της σάβανο...
73

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΤΗΣ Κ'ΑΣ ΛΙΑΝΗΣ Μ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΔΟΜ.
ΒΑΡΒΑΚΩΣΤΑ

«Δείχνω τη δύναμή μας για να σκεπάσουμε την αδυναμία του χαρακτήρου μας»
ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

ΕΤΡΕΧΕ βιαστική και τότε-τότε γύριζε το κεφάλι της προς τα πίσω φοβισμένα, σαν να την κυνηγούσαν. «Ετρεχε να φτάσει πρώτη στο ραντεβού, που της έδωσε χθές βράδυ στο σκοτεινό κάθισμα του κινηματογράφου.

«Θα σε περιμένω αύριο στις δύο», της είχε πη κι' αναθυμιάται τώρα πόσες φορές, την ίδια ώρα, πήρε τον ίδιο δρόμο. «Ετσι, μόνο, για να τον δει, να του μιλήσει, να τον ακούσει να της μιλά.

Τόν αγαπούσε. Λαχταρούσε να σφίξει στην αγκαλιά της το αγαπημένο κορμί του. Μά δεν μπορούσε, δεν τολμούσε... γιατί φοβότανε να μην τον χάσει για πάντα. Κι' έτσι ένα δλόκληρο χρόνο, με την έμμονη αντίστασι στα σχέδιά του, μεγάλωνε η αγάπη της γι' αυτόν, που τίποτα δεν του ζητούσε. «Όλη της η σκέψις γύριζε κοντά του αφήνοντας άδειο το κορμί από κάθε αίσθησι.

«Θέλω να σ' αγαπάω με όλες μου τις δυνάμεις», της είχε πη σε μια στιγμή απεγνωσμένης αντίστασέως στην πάλη των κορμιών.

Μήπως δεν ήθελε το κορμί του; Δε λαχταρούσε να νοιώσει τη ζεστασιά του; «Όλα τα ήθελε και πρώτ' απ' όλα την ψυχή του, που σε καμιά στιγμή δεν την ένοιωθε κοντά της.

Μά τώρα, ήταν έτοιμη να του δώσει δι. τι θα της ζητούσε ή σκέψις της, ή ψυχή της, το κορμί της. «Ένοιωθε πως δεν ήταν πια δικιά της. Σ' την πρώτη του απάτησι θα του τα έδινε όλα, σαν να του τα χρωστούσε. Τόν αγαπούσε τόσο πολύ,

που τίποτα πια δεν μπορούσε να σταματήσει την όρμη που είχε πάρει ο χείμαρρος της αγάπης της.

Τώρα, καθισμένη στη γωνιά του μικροσυντοκιακού καφενείου, κυττάζει, μ' απορροφημένη τη σκέψι, στο βάθος του στενού δρόμου. Η ματιά της προσηλώνεται στο άσπρο σπιτάκι. Τό ένα παράθυρο είναι μισανοιγμένο και τα δυο φουντωτά δεντράκια, που το σκεπάζουνε, άργα γέρνουν αδιάφορα τις κορφές τους. Τό γαλάζιο του ουρανού όσο πάει και χάνεται πίσω από τα γκρίζα σύννεφα, που λίγο-λίγο τόν σκεπάζουν. Οι γραμμωτές γωνίες των σπιτιών σκοτεινιάζουν και φαίνονται πιο βαθείς, τα παράθυρα πιο μεγάλα, ή κλειστή πόρτα πιο βουθή και τα πετραδάκια του δρόμου ξεχωρίζουν ένα, ένα. Τα σύννεφα όλο και βαραίνουν, λες και θέλουν ν' ακουμπήσουν τις στέγες των σπιτιών.

Χωρίς να τραβήξει τη ματιά της από το βάθος του στενού δρόμου, τέντωσε το χέρι της έξω από το παράθυρο του καφενείου. Δυό υγρές σταγόνες την έκαναν να ριγίσει σύγκορμη. «Άρχισε να βρέχει κι' εκείνος δεν έφάνηκε ακόμα.

Θάρρη; Γιατί δεν ήρθ' ακόμα; Τί ώρα να είναι; Πόση ώρα περιμένει;

Σκούπισε το βρεμένο χέρι της από τη βροχή και άρχισε να γράφει κάτι. «Ετσι, ίσως για να ξεγελήσει την ώρα. Η βροχή δυνάμωσε και ο θόρυβος του καφενείου όλο και μεγάλωνε.

Η μυρωδιά της βρεμένης γής από τη φθινοπωρινή βροχή της βάραινε την ψυχή. «Ήθελε να κλάψει, να φύγει, χωρίς να τον δει.

Η ήρεμή του φωνή πλάϊ της, της έσταμάτησε κάθε θλιβερή σκέψι.

— Περιμένεις πολλή ώρα;

— Ναι, τόσο, που άρχισα να ρωτιέμαι αν θάρρη... Με συγχωρείς που δείχνω τόσο απαιτητική, μά ξέρεις το ρητό «όποιος αγαπά φτάνει πρώτος». Μά αυτό δεν έχει σημασία. «Ηρθε. Κι' αυτό είναι αρκετό, για να σβύσω κάτι που έγραψα, περιμένοντας.

Καθώς βλέπεις, ήρθα και χαίρομαι που σε βρίσκω να περιμένεις. «Ετσι δεν πρόφτασα να κάνω κακές σκέψεις σαν και σένα. Και τα ρα μπορώ να μάθω τί έγραψες; Θέλω να μάθω τί σου έμπνέω στη μοναξιά.

«Εκείνη, διατακτικά, του έδωσε τη σκέψι που είχε διπλωμένη στο χαρτάκι.

«Εκείνος, χαμογελώντας κάπως ειρωνικά, διάβασε:

«Τό να σπάση κανείς ένα κομμάτι γρανίτη ή ένα τετράγωνο κρύσταλλο, είναι ζήτημα μυϊκής δυνάμεως ή και τέχνης, τό να συντηρήσει όμως μία ψυχή είναι ανανδρία.

— Δεν βρίσκω να έχω δική. «Η φράσις όμως είναι ωραία. Λοιπόν; Τί νέα; Μ' αγαπάς πάντα; Με σκέπτεσαι; Βρέχει σήμερα... Τί άτυχία κι'; Δε μπορούμε να περπατήσουμε λιγάκι;

«Εκείνη τόν κύτταξε σαν άφηρημένη, προσπαθώντας να καταλάβει τί ήθελε να πη. Μά αυτό ήταν κάτι, που εκείνος άρ-

νιόταν πάντα. «Ενών εκείνη τόν παρακαλούσε να περπατήσουν λίγο μαζί... Τίποτ' άλλο δε σκεπτόταν από τη συντροφιά του, ενώ εκείνος προτιμούσε μία καμαρούλα, που εκείνη απόφευγε. Καί σήμερα, που τό αποφάσισε, που είχε ύποσχεθί στον έαυτό της να πάη μαζί του, όπου αυτός θα ήθελε, και στην κάμαρά του ακόμα, της μιλούσε για περίπατο. Τί ήθελε να πη;

— Μά δεν σε καταλαβαίνω, του είπε σιγαλά εκείνη. Δεν θα πάμε στην κάμαρά σου; «Επειτα... μία που βρέχει, πάμε. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που δεν μέλλει πια για τίποτα.

— Ξέρεις, αγάπη μου, σκέφθηκα πολύ και ή λογική δεν μ' αφήνει να προχωρήσω. «Η φίλια για μένα είναι ιερό πράγμα και θέλω να μείνω πιστός σ' αυτήν. Γιατί είναι βέβαιο πως μία φίλια με συνδέει με τόν άντρα σου... Πώς να στο πω, δεν μπορώ, καταλάθε με.

Κι' έξακολούθησε να της μιλά και να της εξηγεί τα αισθήματά του για τη φίλια.

«Εκείνη τόν άκουε κι' ένοιωθε πως έχει μπρός της ένα άσπονδο έχθρό της αγάπης, που κάθε του λόγος έπεφτε σαν καυτερή σταγόνα μολυβιού πάνω στην καρδιά της και σκοτεινίαζε τη σκέψι της.

Τά ίδια λόγια που άκουε τώρα από τό στόμα του, τα είχε πη τόσες φορές ή ίδια ενώ εκείνος γελούσε με τις θεωρίες της. Γιατί τώρα δεν μπορούσε κι' αυτή να κάνει τό ίδιο, να γελάσει;

Τό μυαλό της σταμάτησε και δεν βρήκε τίποτα να του πη, παρά μονάχα πως τόν καταλάβαινε.

— Είσαι ο νικητής, ψιθύρισε.

Κι' ύστερα από μικρή σιωπή έπρόσθεσε με κάποια κακία:

— Είσαι νικητής με τα δικά μου όπλα...

«Ενών αν ήθελε από τότε... από την πρώτη μας συνάντησι, δεν θα μιλούσες τώρα για φίλια, που ένα δλόκληρο χρόνο τών ρα δεν τη σκέφτηκες. «Αντίο. Φεύγω.

Σάν βρέθηκε μόνη στην κάμαρά της έξοπασε σ' ένα ατέλειωτο κλάμα. Νόμιζε πως έκλαιγε ένα δλόκληρο χρόνο για τη χαμένη της ψυχική γαλήνη και για την τωρινή της χαμένη αγάπη.

Τό καλοκαίρι πέρασε, χωρίς να θερμάνη την παγωμένη της ψυχή. Κλεισμένη στον έαυτό της, ξαναζούσε τα περασμένα και απόφευγε τό απαλό γεμάτο έμπιστοσύνη κύτταγμα εκείνου, που την αγαπούσε αληθινά και που δεν ύποπτευε όταν τό ψυχικό της μαρτύριο.

Τό φθινόπωρο ξαναθρέθηκε, μία μέρα, μπρός στο μισανοιγμένο παράθυρο του μικρού σπιτιού, που βρισκότανε στο βάθος του στενού δρόμου.

Τά δυό δεντράκια, που τώρα ήταν πια μεγάλα, πιο φουντωτά, άργα κινούνταν την ίδια αδιαφορία τις κορφές τους.

«Ενα κοκκινωπό σκυλάκι άκολουθούσε τα άργα, κουρασμένα βήματά της, κουνώντας την ουρίτσα του.

«Εκείνη κοντοστάθηκε κι' έσκυψε να

χαδέσει τό σκυλάκι, που τόσο καλόβολα τη συντρόφευε στις θλιβερές της σκέψεις.

Μία δροσάτη, όμορφη ξανθομάλλα με έγέννοιαστο πρόσωπο, που τό λυγρό κορμί της τύλιγε μία γαλάζια κεντητή ρόμπα, έσκυψε από τό μπαλκόνι του σπιτιού, που βρισκόταν άντίκρυ στο μισανοιγμένο παράθυρο, κι' έφώναξε:

— Ντίκ! «Ελα μέσα... Ντίκ!

Τό σκυλάκι έγλυψε τό χέρι που τό χάιδευε και γάuche πίσω από την καγκελλόπορτα της αούλης.

«Εκείνη γύρισε να ξαναδεί την κοπέλλα που φώναζε. Κρατούσε κιόλας τό κοκκινωπό σκυλάκι στην αγκαλιά της και τό γέλιο της έφτασε σαν καφτερό λευίδι στην πνεμένη της καρδιά.

Τό μισανοιγμένο παράθυρο είχε τώρα άνοιξει δλότελα και τό κεντητό κουρτινάκι του τζαμιού κρατούσε ακόμα τό τρεμουλιασμα του βιαστικού χεριού που τό τράβηξε.

«Έσκυψε τό κεφάλι ντροπιασμένη και προχώρησε στο μακρος του στενού δρόμου. «Έφτασε στη γωνία. Μπήκε στο ίδιο συντοκιακό καφενείο. Κάθησε στη γωνία, στην ίδια θέσι εκείνη που άλλοτε περιέμενε την αγάπη της και διάβαζε ένα γράμμα.

«Ήταν ή μοναδική απάντησις στα τόσα γράμματα που του έγραφε ένα δλόκληρο καλοκαίρι.

Πόρες φορές τό διάβασε, κι' αυτή δεν έξερει. Ξαναδιαβάζει την τελευταία φράσι:

«Από την άρχή δεν θέλησες να χαρούμε τη ζωή, χωρίς ύπολογισμούς, χωρίς αύριο. Δεν φταίω εγώ αν τώρα κλαίς. Μου μιλάς για την ψυχή σου, για τη σκέψι σου. Μου λές, πως είμαι κλέφτης της χαμένης σου γαλήνης. Κι' εγώ σου λέω, πως δε σου ζήτησα τίποτ' απ' αυτά. Πάρε τη ζωή όπως την παίρνω κι' εγώ

και σε βεβαιώνω πως γρήγορα θα γιατρευθής».

«Ενα ποτήρι λεμονάδα, που έσθυσε και ή πιο μικρή φουσκίτσα στο άφρισμά της, την έφερε στην πραγματικότητα.

Τέτοια ήταν ή ζωή.

Κόντευε να νυχτώση και δεν κατάλαθε πως πέρασε τόσο γρήγορα ή ώρα.

«Ήπιε τό γλυκόδυνο υγρό, πλήρωσε κι' έφυγε. Περπάτησε ώρες πολλές ώπου τη σκέπασε τό σκοτάδι της νύχτας. Κανείς δεν μπόρεσε να δι μέσ' στο σκοτάδι ποιά δρόμο πήρε.

Την άλλη μέρα, σ' ένα γραφείο, διάβαζανε στις απογευματινές έφημερίδες:

«Μία νέα άγνωστος ταυτότητας ητόκτονησε δηλητηριασθείσα. Οι λόγοι άγνωστοι».

«Εκείνος, καθισμένος σ' ένα από τα γραφεία, πήρε την έφημερίδα και ξαναδιάβασε. «Υστερα από λίγο, είπε, με κάποιο στόμφο άνθρωπου που σκέπτεται, στους συναδέλφους του:

— Τί ρομαντική γυναίκα πρέπει να ήτανε, αφού όλα γύρω της είναι άγνωστα! Καλή ήρωίδα για μυθιστόρημα. Κρίμα που δεν έχω ταλέντο να τό γράψω.

— Ο ΛΙΑΝ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

Πάθημα οδοντοίατρού

«Ο κύριος Τάδε μπαίνει έξαλλος στο οδοντοίατρού Δείνα.

— Τό δόντι μου, φωνάζει, άχ! τό δόντι μου!

«Ο οδοντοίατρός τό εξετάζει και ρωτά: —Υποθέτω πως πριν έρθετε έδώ, πήγατε και σε κάποιον άλλον, ή;

«Ο άσθενής: Μάλιστα, στον διπλανό σας φαρμακοποιό.

«Ο οδοντοίατρός: Και τί βλακεία σας είπε;

«Ασθενής: Μου είπε νάρθω σε σας.

Πήρε την έφημερίδα και είπε: —Τί ρομαντική γυναίκα!

Δεισιδαιμονίες της Ανατολής

Οί άνθρωποι που κατοικούν στα βάθη της Ανατολής και δεν δέχτηκαν ακόμη την επίδρασι του Δυτικού πολιτισμού, βρίσκονται υπό τό κράτος των πλέον παραδόξων δεισιδαιμονιών, τις όποιες τηρούν, σε δεδομένη, στιγμή, με θρησκευτική ευλάβεια κατά γράμμα, γιατί πιστεύουν στην απόκοσμη δύναμή τους.

Μέσα απ' τόν σωρό αυτό των δεισιδαιμονιών, που άπλώνουν τόν μυθιστοριώδη πέλο τους πάνω απ' τα κεφάλια των άπλοϊκών ανθρώπων, ανασύρουμε μερικές, που είναι και οι πιο χαρακτηριστικές:

α') Μόλις κανένα τόν δαγκώσει λυσσαμένο σκυλί, πρέπει, όταν συμπληρωθούν 40 μέρες από τότε που τόν δαγκώσε, να μη κοιμηθί τη νύχτα, ή να πάρη νερό από 40 κύματα της θάλασσας και να λουσθί.

β') «Η στείρα γυναίκα παίρνει από τα χέρια 7 μονογάμων από ένα νόμισμα και μ' αυτά φτιάνει σταυρό και τόν κρεμάει στο λαμό της, με την έλπίδα ότι θα μπόρεση να τεκνοποιήση.

γ') Νομίζουν ότι ή πανούκλα και ή χολέρα έρχονται απ' τό Θεό και τις όνομάζουν «όργη Θεού».

δ') «Όταν βάλουν τα θεμέλια του σπιτιού τους, θυσιάζουν επάνω σ' αυτά, για γούρι, έναν κόκορα ή ένα πρόβατο.

ε') Αυτόν που πάσχει από την «ιερά νόσο» (σεληνιασμό) νομίζουν ότι του έκαναν μάγια και καταφεύγουν στις μάγισσες για να του τα λύσουν.

στ') «Όταν ή πυροστιά βρεθί ανάσκειλα, πιστεύουν ότι αυτό είναι κακό σημάδι, που προμηνύει πολλά χρέη στον κάτοχό της.

ζ') Δεν πατούν ποτέ σε προσκέφαλο, γιατί αυτό θα τούς έμποδιση να γίνουν μεγάλοι άνδρες.

η') «Όταν τό βράδυ γαυγίξη ο σκύλος, προμηνύεται θάνατος μέσ' στο σπίτι που είναι κοντά.

θ') Την Παρασκευή δεν κόβουν τα νύχια τους γιατί είν' άμαρτία.

ι') Για να προφυλαχθούν τόν χειμώνα απ' τόν βήχα, περνούν κάτω από γέφυρα ή βάφουν τό πρόσωπό τους.

ια') «Όποιος έχει κριθαράκι στο μάτι του, σημαίνει ότι κάποτε θα γίνη καλός πλοίαρχος.

ιβ') Τη μέρα του «Αγ. Θεοδώρου του Τύραννος, ξεραίνουν τα κόλλυθα που μοιράστηκαν στην έκκλησις, και όταν κινή τρικυμία, τα ρίχνουν στη θάλασσα για να σταματήση.

— Ο —

Βλάκας με πατέντα

— Δεν είδατε αποτέλεσμα από τό φάρμακο που σας έδωσα; Περιεργο! Μήπως δεν άκολουθήσατε την συνταγή μου;

— Ίσα-ίσα, γιατρέ! Έγράφατε να κρατώ την φιάλη έρμητικώς κλειστή και άκολουθήσα πιστά την συμβουλή σας.

— Ο —

Σπουδαίος σαλπικτής

«Ο έπιλοχίας άρχισαλπικτής (στον νεοσύλλεκτο σαλπικτή): Κι' αν πιάση φωτιά ο στρατώνας ή τα γύρω σπίτια, τί θα κάμης;

«Ο βοηθός: Θα σμάνω πάυσατε πυρ.

— Ο —

Μεταξύ νέων ιατρών

— «Ε, πως τα κατάφερες με τόν πρώτο σου άρρωστο;

— Άρκετά καλά, ή χήρα μου πλήρωσε μέχρι δεκάρας τόν λογαριασμό!

‘Η χορεύτρια με τὸ βέλο

Τὰ φῶτα σβύσανε καὶ μέσα στοὺς ἡ-
χους τῆς μουσικῆς ξεπετάχθηκε αἰθέρια,
λυγερὴ ἡ χορεύτρια.
Εἶν’ ἕνας μῆνας τώρα πού βρίσκομαι
στη Σιγκαπούρη κι’ ὁ μόνος φίλος πού ἀ-
πέκτησα εἶνε ἕνας πᾶμπλουτος Γιαθω-
νέζος. Μὲ φιλοξένησε πολλές φορές τὰ με-
σημέρια στὸ τραπέζι του, ἐκείνου τὸ βράδυ
ὅμως ἔδωσε καὶ μίαν ἐξαιρετικὴ γιορτὴ
πρὸς τιμὴν μου. Ὅλος ὁ ὠραιόκοσμος
τῆς Σιγκαπούρης, γυναικὲς στρατιωτικῶν
καὶ διπλωματικῶν ὑπαλλήλων, παρευρέ-
θηκαν μὲ ὅλη τὴν ὁμορφιά τῆς ἐμφανί-
σεώς τους.
Πάνω στὴ μεγάλη ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ,
ποῦχε μετατραπῆ σὲ κήπο μὲ διάφορα ξω-
τικά λουλούδια, μὴ τζὰξ ἀπὸ Μαλαισίους
μὲ τὰ παράξενα, ἰδιόρρυθμα ὄργανά της,
ἐπαίξε τὰ πιὸ παθητικὰ μοντέρνα καὶ πα-
λῆα τραγούδια.
Ἦπιαμε σερμπέτια, φάγαμε γλυκὰ ἀνα-
μίτικα, χορέψαμε καὶ τὰ μεσάνυχτα, ἀκρι-
θῶς τὴν ὥρα πού ἀκούστηκαν οἱ δῶδεκα
χτύποι τοῦ ρολογιοῦ, τὰ φῶτα ἔσβυσαν.
Ἀπὸ πάνω μας ἔφεγγε καθάρια, ἀσημέ-
νια, χαρωπὴ ἡ πανσέληνος. Τὰ πρόσωπα
μας ἦσαν μίαν ἀλλοιωτικὴ ἔκφρασι, ρό-
δινη, καὶ στὴ φυσιογνωμία μας καθρεφτι-
ζόταν ἡ περιέργη ἀναμονὴ μίᾶς ἐκπλή-
ξεως πού μᾶς ἐτοίμαζε ὁ Γιαθωνέζος ἑμ-
πορος φίλος μου.
Κάποιο παθητικὸ τραγούδι, μὴ μουσι-
κὴ πού ἐσέκιζε τὰ στήθια καὶ τὰ γέμιζε
μὲ ἀνατολίτικο λάγγωμα, ἄρχισαν ὀρμη-
τικὰ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας τῶν Μα-
λαισίων.
Καὶ σὰν μὴ νύκτα αἰθέρια, λυγερὴ, πε-
τάχτηκε στὴ μέση ἡ ξωτικὴ χορεύτρια Ρα-
νιθάλα.
Μέσα στὸ χρυσάφι καὶ στὰ μετάξια, ρο-
δόκορμη, γυμνὴ, χόρευε ἡ Ρανιθάλα τὸν
χορὸ τοῦ πόνου καὶ τοῦ μίσους. Ἐνα πέ-
πλο σκέπαζε τὸ πρόσωπό της...
— Κρίμα, πού τὸ πρόσωπό της εἶνε σκε-
πασμένο, ψιθύρισε.
— Κανεὶς ποτέ δὲν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς
Ρανιθάλα, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γιαθωνέζος,
πού καθόταν δίπλα μου. Εἶνε ἡ πρώτη χο-
ρεύτρια τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά...
— Γιατί δὲ χορεύει μὲ ἔσκεπο τὸ πρό-
σωπο;
— Ἡ Ρανιθάλα... δὲν ἔχει... τὸ δεξιὸ
τῆς μάτι. Μία φρικτὴ τρύπα ἀσκημίζει τὸ
πρόσωπό της!
— Γεννήθηκε ἔτσι;... Μ’ ἕνα μάτι;
— Ὁχι. Ἄν δὲν τῆς ἔλειπε τὸ ἕνα μά-
τι... ἡ Ρανιθάλα θὰ ἦταν σήμερα ἡ γυ-
ναῖκα κανενὸς φτωχοῦ βαρκάρη. Ἐνῶ
τώρα...
Παράξενα, ἀλήθεια, τὰ λόγια τοῦ Για-
θωνέζου. Μ’ ἔβαλαν σὲ μεγάλη ἀπορία...
Τὸν κύτταξα, μὲ κύτταξε, κατάλαβε καὶ
χαμογέλασε...
— Εἶνε μὴ ὁλόκληρη ἱστορία, πού μπο-
ρῶ νὰ σοῦ τῆν πῶ μὲ λίγα λόγια γιὰ νὰ
σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν περιέργειά σου. Ἡ
Ρανιθάλα ἦρθε στὴ Σιγκαπούρη, μαζὶ μὲ
ἄλλα πολλὰ κορίτσια, ἀπὸ τὰ μακρινὰ
χωριά. Εἶνε ἡ ἐποχὴ πού μαζεύουμε ἀπὸ τὶς
φυτεῖς τὰ προϊόντα κι’ ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ
πολλά χέρια. Μονάχα κορίτσια κάνουν τὴ
δουλειὰ αὐτή.
Ὁ Γιαθωνέζος μισόκλεισε τὰ μάτια κυ-
τάζοντας τὴ Ρανιθάλα πού χόρευε τὸ λαγ-
γεμένο τῆς χορὸ καὶ ψιθύρισε σὰν νὰ μι-
λοῦσε στὸν ἑαυτὸ του:
— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω πὼς ἀνάμεσα στὰ
πεντακόσια κορίτσια πού δούλευαν στὰ
κτήματά μου, βρισκόταν μὴ τέτοια γυ-
ναῖκα!
Κι’ ἐξακολούθησε:
— Ἦταν ὁμορφὴ, μὰ τίμια! Δούλευε
ἀπ’ τὰ χαράματα ἕως τὸ δειλὶ. Μὲ τὰ μά-
τια χαμηλωμένα ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὲς
τῶν προϊσταμένων τῆς δουλειᾶς καὶ περι-
ποῖτο τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι δυὸ Εὐ-
ρωπαϊοὺς διευθυντὰς, πού εἶχα στὰ κτή-
ματά μου. Κανεὶς δὲν πείραζε τὴ Ρανι-
θάλα, ἦταν καλὴ καὶ πρόσθυμη.
»Μέσα στὸ κτήμα δούλευε κι’ ἕνας Κι-
νέζος, ὁ Σάμπα-Βάγκ, ἕνας ἀσχημάνθρω-
πος, κουτσός, μὰ καὶ κακός.
»Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος διαρκῶς τὴν τυραν-
νοῦσε στὴ δουλειὰ καὶ ὅλο τὴν ἔβριζε. Ἀ-
πλούστατα ἡ Ρανιθάλα ἦταν τίμια καὶ δὲν
ἐπῆγε ποτέ της στὴν καλύβη του, ὅσο κι’
ἂν τὴν ἐπαρκαλέυε.
»Κι’ ἕνα βράδυ, πού εἶχε τελειώσει ἡ
δουλειὰ καὶ οἱ ἐργάτες ἀνάψαν φωτιά γιὰ
νὰ ἐτοιμάσουν τὸ φαί τους, ἡ Ρανιθάλα
πῆρε τὸν κουβὰν πᾶν γιὰ νερὸ στὸ πο-
τάμι. Πίσω της ὁ Σάμπα-Βάγκ τὴν ἀκο-
λούθησε. Σὲ μὴ στιγμὴ, λοιπόν, καθὼς
ἐκείνη ἔσκυψε νὰ βουτήξῃ τὸν κουβὰν, ὁ
Σάμπα-Βάγκ χύμηξε ἐπάνω της καὶ τὴν
ἄρπαξε ἀπὸ τὶς πλάτες. Ἡ Ρανιθάλα ὑπε-
ρασπίστηκε ἄγρια τὸν ἑαυτὸ της. Χτυποῦ-
σε μὲ τὶς γροθιές της τὸ πρόσωπο τοῦ Κι-
νέζου, τοῦ μᾶτωσε τὰ χεῖλια, τὸ μᾶτι. Ἐ-
κείνος, λυσσασμένος τότε, ἄρπαξε ἕνα
κλαδί καὶ τὴ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Κά-
ποιο ἀγκάθι τὴ βρῆκε στὸ δεξιὸ τῆς μάτι
καὶ τῆς τῆχυσε. Ἡ Ρανι-
θάλα ἔβγαλε μὴ κραυ-
γὴ κι’ ἐλιποθύμησε.
»Οἱ φιλενάδες της καὶ
ὅλος ὁ κόσμος πού δού-
λευε στὸ κτήμα, εἶδαν
πὼς ἔλειψε ἡ Ρανιθάλα
τὸ βράδυ ἐκείνου. Δὲν ἦρ-
θε οὔτε τὴν αὐγὴ. Σκέ-
φτηκαν καὶ εἶπαν πὼς θὰ
ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ χω-
ριὸ της. Ὁ Σάμπα
Βάγκ, μὲ τὸ πρόσωπο
γρατζουνισμένο, δὲν ἀνέ-
φερε τίποτα...
»Τὸ πρωτὶ, ὅταν συνήλ-
θε ἡ Ρανιθάλα καὶ ἐυ-
πνήσε ἀπὸ τοὺς πόνους,
ἔβγαλε τὰ ξεφωνητὰ. Τὰ
δάχτυλά της ἀγγίσαν τὸ
βγαλμένο μάτι καὶ σκέ-
πασε τὸ πρόσωπό της μ’
ἕνα κουρέλι. Σηκώθηκε
καὶ τράβηξε, σκυφτὴ,
πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποτα-
μοῦ. Ξανάπεσε ὅμως στὸ
δρόμο κι’ ἔπειτα ἀπὸ λί-
γο τὴν περιμάζεψε ἕ-
νας βαρκάρης, ἕνα χερο-
δύναμο παλληκάρι καὶ
καλὸς τραγουδιστής, ὁ
Κάουι.

»Τὶ ἀκριθῶς συνέβη ἔ-
πειτα, δὲν ξέρω... Τὸ
μόνο πού ἔμαθα εἶνε ὅτι
ἡ Ρανιθάλα δὲν εἶδε
ποτέ τὸ πρόσωπό της σὲ
κανένα καὶ πὼς οὔτε κι’
αὐτὸς ὁ Κάουι δὲν τὸ
εἶδε ποτέ.»
Ὁ Γιαθωνέζος πῆρε
στὰ χέρια του τὸ πτηνὶ
μὲ τὸ γλυκὸ πιετὸ καὶ τὸ
ρούφηξε γουλιὰ-γουλιὰ.
— Ὁ Κάουι ὅμως ἦταν
καλὸς καὶ δὲν τὴν κρά-
τησε μαζὶ του. Τὴν πῆγε
σὲ κάποιο σπιτί καὶ πλῆ-
ρωνε τὸ φαί της καὶ τὸν
ἦπνε της. Ἐπειτα πλῆ-
ρωνε καὶ τὰ μαθήματα
χοροῦ. Βέβαια, ἕνα τέ-
τοιο λυγερὸ κορμὶ, ὅς ἦ-
ταν καὶ βαρκάρης, ἤξε-
ρε νὰ τὸ ἐκτιμῇ ὁ Κά-
ουι, καὶ τὴν ἔστειλε στὸ
σχολεῖο. Δύο χρόνια μα-
θήτρια μέσα στοὺς ναοὺς
ἡ Ρανιθάλα ἔγινε ἡ καλ-
λίστη χορεύτρια. Ἀλλὰ
οὔτε μὴ φορὰ ὁ Κάουι
εἶδε τὸ πρόσωπό της.

Κι’ αἰθέρια πετάχτηκε στὴ μέση ἡ ξωτικὴ χορεύτρια.

Πήγαινε τὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακὸ του.
Μήπως, ἂν τῷθελε, δὲν θὰ τὴν ἔ-
κανε δική του ἀπὸ τὴν πρώτη στι-
γμὴ πού τὴν βρῆκε λιποθυμισμένη καὶ
τὴν περιμάζεψε; Κι’ ὅμως δὲν τῷ
κάνε. Γι’ αὐτὸ καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὅ-
σο τὴν ἔβλεπε γυμνὴ νὰ τοῦ χορεύῃ, ὁ πό-
θος ἀναθε, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ
παρὰ μονάχα: «Ρανιθάλα, δεῖξε μου τὸ
πρόσωπό σου!»
—Θὰ σὲ φωνάξω ὅταν θέλω ἐγὼ νὰ σοῦ
τὸ δείξω, τοῦ εἶπε.
»Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πέρασαν δυὸ
χρόνια, ἡ Ρανιθάλα εἶχε γίνῃ ἡ πιὸ καλὴ
καὶ ἑξακουστὴ χορεύτρια. Χόρευε μονάχα
ὅταν τὴν καλοῦσαν σὲ πλουσιόσπιτα. Κι’
ἔγινε πολὺ πλούσια, μὲ στίτι καὶ μὲ σκλά-
δες ἡ Ρανιθάλα. Κι’ ἕνα βράδυ, ἀφ’ οὗ
ἀλειφτήκε μὲ τὰ πιὸ πλούσια ἀρώματα, φέ-
ρεσε τὰ πέπλα καὶ πρόσταξε τὴ μουσικὴ
νὰ παῖξῃ γιὰ νὰ χορέψῃ. Φώναξε τότε τὸν
Κάουι νὰ τὴ δῇ, νὰ τὴν καμαρώσῃ μέσα
στὸ θρίαμβό της.
—Σὲ σένα χρωστῶ, αὐτὸ πού ἔγινε,
Κάουι.
»Ὁ Κάουι τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά
του.
—»Ὁχι! Πρῶτα πρέπει νὰ δῇς τὸ πρό-
σωπό μου, ὅπως σοῦ τὸ ἔταξα.
»Καὶ τράβηξε τὸ βέλο. Ἐνας μαῦρος
σκοτεινὸς κύκλος, μὴ τρύπα βαθεῖα ἀ-
σχημαίνε τὸ πρόσωπο τῆς Ρανιθάλα.
»Καὶ ὅμως ἐγὼ σ’ ἀγαπῶ, Ρανιθάλα,
τῆς ψιθύρισε ὁ Κάουι.
»Κάουι, τί θὰ ἔκανες ἐὰν στὸν ἀνθρώ-
πο πού μοῦ χάλασε τὴν ὁμορφιά;
»Θὰ τοῦ ἔβγαζα καὶ τὰ δυὸ τοῦ μά-
τια!
»Πᾶμε νὰ σοῦ τὸν δείξω!
»Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, μέσα στὸ κτή-
μα μου, βρῆκαν δεμένον τὸ Σάμπα-Βάγκ
πάνω σ’ ἕνα δέντρο. Ἦσαν βγαλμένα ἐν-
τελῶς καὶ τὰ δυὸ τοῦ μάτια...
Ὁ Γιαθωνέζος σάπασε καὶ κύτταξε τὴ
χορεύτρια.
— Καὶ ὁ Κάουι; ψιθύρισε.
— Τὸν βρῆκανε, ὡμολόγησε, μὰ δὲν εἶπε
λέξι γιὰ τὴ Ρανιθάλα.
— Καὶ ἡ Ρανιθάλα;
— Ὅπως τὴ βλέπεις... χορεύει... Χο-
ρεύει τὸ χορὸ τοῦ μίσους καὶ μέσα στὶς
κινήσεις της καθρεφτίζεται ἡ ἐκδίκησὶς
καὶ ἡ καταστροφή!

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ
—ο—
Ἐρωταποκρίσεις
— Ποιὲς ὁμολογίες πιστεύετε περισσό-
τερο;
— Τὶς ὁμολογίες... τῆς Ἑθνικῆς Τρα-
πέζης!
— Τί πρέπει νὰ εἶνε γιὰ νὰ τὸ πιστέψῃ ἡ
γυναῖκα;
— Πρέπει νὰ εἶνε κάτι τὸ ἀπίστευτο.
— Πὼς μαλακώνεται ἡ καρδιά τῆς γυ-
ναῖκας;
— Μὲ τὴν σκληρότερη πέτρα, τὸ δια-
μάντι.
— Πὼς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὴν ζωὴ;
— Οἱ γέροι βλέπουν τὸ παρελθόν, ὅπως
οἱ νέοι τὸ μέλλον, ρόδινο.
— Ποιὰ κλίσις θεωρεῖται εὐγενέστερη;
— Ἡ... γονυκλισία.
— Δάκρυ ἢ μειδίαμα;
— Ἐκεῖνο πού βρίσκει κανεὶς σὺντροφο.
— Ποιὰ εἶνε ἡ γλυκύτερη λέξις;
— Αὐτὴ πού βγαίνει ἀπ’ τὸ γλυκύτερο
στόμα.
— Γιατί δόθηκε τὸ πνεῦμα στοὺς ἄνθρω-
πους;
— Γιὰ νὰ σκεπάζουν τὴν... μωρία τους
— Μὲ τί μπορεῖ νὰ παραβληθῇ ἡ γυναι-
κεὶα ἡλικία;
— Μὲ τὸ ρολόι πού πηγαίνει πίσω.
— Τί εἶνε φιλαρέσκεια;
— Ἡ ἐπιθυμία ν’ ἀρέσῃ κανεὶς χωρὶς
ἑλπίσκοπὸ ν’ ἀγαπηθῇ.
— Γιατί πλάσθηκαν τὰ χεῖλη;
— Γιὰ νὰ κρύβουν τὰ χαλασμένα δόντια.
—ο—
Ζεστά καὶ κρύα
ΜΑΘΗΤΗΣ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ
Ὁ καθ’ ἑαυτὸν τῆς: Καλοῦνται οἱ α-
φ’ ὧν ὅλα τὰ σῶματα διὰ τῶν ὁποίων δυ-
νάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀνεμποδίστως. Παρά-
δειγμα;
Ὁ καθ’ ἑαυτὸν τῆς: Ἡ κλειδαρό-
τρύπα.
ΣΥΣΤΑΣΙΣ
Ὁ καθ’ ἑαυτὸν τῆς: Θὰ προτιμοῦσα ὁ
ἥρωας τοῦ ἔργου σας, ἀντὶ νὰ δηλητηριά-
ζεσθε στὸ τέλος τοῦ ἔργου πού μοῦ φέ-
ρεται, νὰ σκοτώνεται μὲ μὴ πιστολιά.
Ὁ καθ’ ἑαυτὸν τῆς: Καὶ γιατί αὐτό;
Ὁ καθ’ ἑαυτὸν τῆς: Οἱ θεοὶ θὰ εἰδο-
ποιούνταν ἔτσι ἀπὸ τὸν κρότο τῆς πιστο-
λιάς ὅτι τὸ ἔργο τελείωσε καὶ θά... ξυ-
πνοῦσαν γιὰ νὰ πᾶνε σπῖτι τους.

10.000
ἄγριοι
θεοὶ
μέσα σ’ ἕνα ναὸ τοῦ Πεκίνου
ΑΥΤΟΣ ὁ τρομαχτικὸς ἀριθμὸς τῶν
θεῶν ὑπάρχει συγκεντρωμένος μέσα
στὸν μεγαλειότερο ναὸ τῆς τέως πρωτε-
ούσης τοῦ Οὐρανίου κράτους.
Ἀραδιασμένοι ἀριστερά, δεξιὰ, ἐπάνω,
κάτω, σὲ βιτρίνες ἢ σκόρπιοι ἐδῶ κι’ ἐ-
κεῖ, ζοῦνε σὲ μίαν ἐπιβλητικὴν ἀσφυ-
κτικὴν μέση στὸ περιβάλλον αὐτὸ πού τὰ
ἐκατομμύρια τῶν πιστῶν ἔχουν συγκεν-
τρώσει τὴν πίστι τους.
Θεοὶ μὲ παρελθόν μεγάλης σημασίας,
θεοὶ ἥρωες, θεοὶ εὐσπλαχνικοὶ, θεοὶ τοῦ
ἔρωτος, θεοὶ ἐκδικητὰ, θεοὶ ἱατροί,
θεοὶ... θεοὶ... μὴ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ
πρόσωπα, ἀπὸ κορμιά παράξενα σὲ φόρ-
μα καὶ σὲ ἐμφάνισι.
Κι’ ἐπάνω ἀπὸ ὅλους ὁ Βούδδας, ὁ
θεὸς τῶν θεῶν, ὁ μεγάλος πατέρας τῆς
θρησκείας τῶν Κινέζων. Ἐχεῖ κι’ αὐτὸς
τὸ λαὸ τοῦ ἐκεῖ μέσα.
Κι’ εἶνε κι’ ἡ θεὰ Σάκτι, ἡ θεὰ τοῦ ἔρ-
ωτος στὴν ἀγκαλιά τοῦ θεοῦ Γονιμό-
της. Τὰ μπράτσα τοῦ τελευταίου, τὸ κορ-
μὶ τοῦ δειχνουν τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐπιθυ-
μία τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ ἀνθρωπί-
νου γένους. Σὲ μὴ γωνιά ὁ θεὸς τοῦ Κα-
κοῦ περιτυλιγμένος μ’ ἕνα θώρακα, σὰν
ἀρχαῖος Ἀσσύριος πολεμιστής, πού κρα-
τᾷ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ κεφάλι ἐνὸς δη-
λητηριώδους φειδιοῦ. Παρακάτω ὁ θεὸς
τοῦ Φωτός, πού μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα τοῦ
μάτια βγαίνουν φωτιές. Ἐπίσης ὁ θεὸς
τῆς Σιωπῆς πού ἔχει τὸ δάχτυλο στὰ
χεῖλη, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ σιωπὴ
καὶ τὴν ἐχεμύθεια σὲ κάθε πιστὸ.
Ὁ θεὸς τῆς Ἐκδίκησεως βασιτᾷ στὸ
χεῖρ του ἕνα ρόπαλο, ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ.
Ἐπειτα ὁ θεὸς τῆς Μουσικῆς μ’ ἕνα χα-
μόγελο στὸ στόμα καὶ μὴ κινεζικὴ κι-
ἐρα στὰ χέρια. Ξαπλωμένος παρῆκει ὁ
θεὸς τοῦ ὕπνου.
Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ παράταξις τῶν θε-
ῶν, ὁ καθένας σὲ μὴ διαφορετικὴ στά-
σιν, ὁ καθένας μὲ μὴ διαφορετικὴ ἰδιό-
τητα.
Οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶνε κατωμένοι ἀπὸ μέ-
ταλλο ἢ ἀπὸ πορσελάνη κινεζικὴ καὶ τὸ
ἐσωτερικὸ τοῦ ἀγάλματος εἶνε κούφιο.
Μέσα στὸ κενὸ αὐτὸ μέρος τοῦ κορμοῦ
συνήθως εἶνε τοποθετημένα διάφορα ἄρ-
χαῖα κειμήλια, σύμβολα ἢ ὑφάσματα, ἀν-
τικείμενα τέλους ἱερὰ, πού κατὰ τὴν πα-
ράδοση ἀνῆκαν στοὺς ἐξαιρετικοὺς αὐ-
τοὺς ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν ὑπερφυσι-
κῶν δυνάμεων τῆς φύσεως.
Οἱ πιστοὶ τῆς λατρείας αὐτῶν τῶν θε-
ῶν — ἰδίως οἱ γυναῖκες — ἔχουν ἕναν πε-
ριεργὸ τρόπο ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως
καὶ τῆς ἐκτιμῆσεώς τους πρὸς τὰ ἀγάλ-
ματα αὐτὰ.
Μπαίνοντας μέσα στὸ ναὸ, ἀγοράζουν
στὴν εἰσοδὸ ἐπαργύρα ἢ ἐπὶ χρυσὰ φύλλα
μετάλλου σὲ στρογγυλὸ σχῆμα, τὰ ὁποῖα
ἀντιπροσωπεύουν τὸ χαρτονόμισμα τῶν
θεῶν.
Τὸ μετάλλινον αὐτὸ φύλλο τὸ φέρνουν
μπροστὰ στὸ θεὸ πού θέλουν νὰ παρακα-
λέσουν, τὸ καίνε καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ σχῆ-
μα πού θὰ πάρῃ στὸ κάψιμο, ἕνας ἀπὸ
τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐξηγεῖ καὶ τὴ θέλη-
σι τοῦ θεοῦ.
Εἴτε καλὸ εἴτε κακὸ εἶνε τὸ προμάν-
τευμα, ὁ ἐξηγητὴς ἱερεὺς ἀπαγγέλλει τὸν
τρόπο τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ γιὰ τὸν
ὁποῖον ἦλθε ὁ πιστὸς νὰ συμβουλευθῇ
τὸν θεόν.
Μέσα σὲ μὴ κατάνυξι προφέρει λόγια
ἱερὰ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν θεῶν καὶ συμ-
βουλεύει τὸν τρόπο τοῦ ἐξυλισμοῦ.
Οἱ γυναῖκες, σκυφτές, εἶνε πρόθυ-
μες νὰ προσφέρουν κάθε τί γιὰ νὰ ἐπι-
τύχουν αὐτὸ πού θέλουν ἢ νὰ ἐξαγνι-
σθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ πού ἔκαναν.
Ὅλα διορθώνονται, ὅλα τακτοποιοῦν-
ται στὴ ζωὴ! Λίγη καλὴ θέλησις, λίγη
αὐτοθυσία κι’ ἕνα μικρὸ δῶρο, καὶ οἱ
θεοὶ ἐξευμενίζονται.
—ο—
ΜΑΡΙΟ ΜΠΟΡΓΚΕΖΕ
Ἐπαγγελματικὸ ἐνδια-
φέρον
— Μπράβο! Ἀρκετὸ πλῆθος στὴ διαδή-
λωσι καὶ πολλὰ φασαρία... Ἐπρεπε ὅ-
μως νὰ σπάσουν μερικὰ τέγματα.
— Τί, εἰσαὶ ἐπαναστάτης;
— Ὁχι... φαναρτζῆς!

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ...

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ, όλη μέρα έθρεχε... Μιά βροχή λεπτή, άπελπιστική, χωρίς διαλείμματα, αδιάκοπη... Μετά τό γεύμα ή Κολέτ Ρατώ περιέτρεξε μερικές έφημερίδες, μη σταματώντας σέ τίποτε και μη διαβάζοντας, παρά τις λεζάντες άπ' τις φωτογραφίες...

Ροκάνισε ένα σοκολατάκι σάν ποντικάκι, τεντώθηκε καλά-καλά σάν γατίτσα κι' έπειτα κύτταξε την ώρα.

Θεέ μου! Είνε δυνατόν; Μόνο δυόμιση!... Τί θάκανε όλο τ' απόγευμα; Με τί θά γέμιζε αυτές τις άτελείωτες ώρες της βροχής και της πλήξεως;

Ή Σουζάνα τό πρωί της τηλεφώνησε πώς της έτυχε ξαφνικά κάτι και πώς τό τσάι πού θάπαιρναν κάπου μαζί, έπρεπε ν' άναβληθί...

Ή Κολέτ πήγε και κόλλησε τό προσωπάκι της στό τζάμι. Ήταν δροσερό κι' ή έπαφή του της άρεσε... "Εμεινε λίγη ώρα έτσι, νά κυττάη σάν άποθλακωμένη τη βροχή, πού δέν έπαυε στιγμή, κάνοντας τις στέγες των σπιτιών νά λάμπουνε σάν δέρμα φώκιας...

Μά γρήγορα βαρέθηκε κι' αυτό τό γλέντι... Τί νάκανε; Νάβγαίνει; Και νά πηγαινε πού; Στά μαγαζιά; Μ' αυτόν τόν έλεεινό καιρό; Κι' έπειτα, όσο και νάσπαζε τό κεφάλι της, δέν μπορούσε νά βρϊ τίποτε πού νάχε άνάγκη νά τ' αγοράσει. Λοιπόν;

"Αρχισε νά τριγυρνάη μέσ' στό σπίτι

Είδε τη λεπτή σιλουέττα της στην πόρτα...

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ...

και ν' άνοιγοκλείνη τά ντουλάπια, πού φύλαγε τά φορέματά της... "Ενα λεπτό άρωμα ξεχνόνταν καθώς τά άνοιγε, σάν ένα άβέβαιο άντιφύγισμα της ίδιας... Τά φορέματά της, περασμένα στά ξύλα, έμοιαζαν σάν τις κρεμασμένες γυναικές τού Κιανοπώγωνα και τά καπέλλα της, στραβά ριχμένα στά στηρίγματά τους, είχαν τό ύφος σάν νάχαν πιη λιγάκι παραπάνω...

Πήρε ένα καπέλλο στην τύχη και πήγε στό δωμάτιό της. Έκεί άρχισαν τά βάσανά του. Της Κολέτ δέν της άρεσε διόλου... Μά μήπως έφταιγε αυτό, άν τό φτεράκι πλάι του τό έκανε νά φαίνεται σάν τυρολέζικο;

Ή Κολέτ συχαινόταν τά τυρολέζικα καπέλλα: δέν της πηγαιναν. Με τό ψαλίδι στό χέρι, ή Κολέτ έκοψε πρώτα λιγάκι τό φτερό... Ούτ' έτσι της πηγαινε... Τό έκοψε ακόμη λίγο... "Επειτα άρχισε νά ψαλιδίζει τό γύρο, γιά νά τό μικράνη...

Στά τελευταία, έμεινε μόνο ένα άθλιο στρογγυλό σκουφι, μ' ένα δυστυχισμένο φτεράκι μαδημένο...

Ή Κολέτ θυμήθηκε την ήρωίδα τού Έδμόνδου Άμπού, πού μέ δυό ψαλιδιές και τρεις γροθιές κατάφερε νά μεταβάλη τό πιό τέλειο καπελλάκι σέ φρικαλεότητα κι' άντίς νά γελήσει, έβαλε τά κλάματα... Γιατί; Δέν ήταν δά σπουδαίο πράμα, νά χαλάσει ένα καπελλάκι! "Αχ! κάτι άλλο συνέβαινε: Ξαφνικά της φάνηκε της Κολέτ πώς ήταν άσχημη, φριχτά άσχημη, σάν την ήρωίδα τού Άμπού... (Ίώρα, μεταξύ μας, σάς λέω πώς είχε άδικο. Ήταν χαριτωμένη. Σ' αυτό άλλωστε συμφωνούσε κι' ή ίδια και ήταν ή πρώτη πού τ' άναγνώριζε. Άλλά τί τά θέλετε... Μ' αυτή τη βροχή...)

Ξαφνικά πάλι, καθώς κύτταζε στόν καθρέφτη, τά μάτια της έλαμψαν. Ήταν ή καταλληλότερη ευκαιρία νά δοκιμάσει κάτι καλλοντικά, πού της είχε στείλει ένα ίνστιτούτο καλλονής...

Άργά και μέ προσοχή, άρχισε νά μακιγιάρει...

Γύρισε τις βλεφαρίδες, άπλωσε μία μώβ σκιά κάτω άπ' τά μάτια και ζωήρεψε τά χείλη της μ' ένα κόκκινο, πού άν πίστευε κανείς τη ρεκλάμα, επέτρεπε σέ κάθε γυναίκα νά φιλήση τη θειά της, τόν άρραβωνιαστικό της ή τό σκύλο της, χωρίς ν' αφήση ίχνη...

"Ενα γρήγορο χτένισμα και νά, μία Κολέτ φρεσκαρισμένη, ωραία, πιό γοητευτική από ποτέ... Κρίμα!...

Ξαφνικά, τό τηλέφωνο άρχισε νά χτυπά...

— Άλλό... Ή κυρία Ρατώ;

— Ναι... Ή ίδια... Ποιός τηλεφώνει;

— Ένας πού θά σάς φανή πολύ κακομαθημένος, μά πού δέν μπορεί νά κάνη άλλοιώς...

— Πώς! φώναξε κατάπληκτη ή Κολέτ.

— Άκούστε με. Έπί εβδομάδες τώρα σάς σκέπτομαι διαρκώς και μένω ώρες έξω από την πόρτα σας, γιά νά σάς δώ νά περνάτε...

— Μά, κύριε...

— Είσαθε τόσο γοητευτική χτές μέσ' στό γούνινο παλτό σας...

— Αί... "Οχι δά!... Πάει πολύ!... φώναξε ή Κολέτ αφήνοντας τό ακουστικό.

"Εμεινε λίγα λεπτά σκεπτική, ξαναφέροντας στό νού της την κουβέντα τού άγνωστου... Κάπως άργά, βρήκε τις έξυπνες, κοφτές άπαντήσεις πού θάπρεπε νά τού δώσει...

Ξαφνικά τό κουδούνι πάλι ξαναχτύπησε.

— "Α! τώρα θά δη μέ ποιάν έχει νά κάνει! ψιθύρισε ένθουσιασμένη καθώς έπαιρνε τό ακουστικό.

Φυσικά, τό πιό σωστό θάταν νά μνη άπαντήση διόλου. Νά τόν αφήση νά περιμένει.

Μά στό κάτω-κάτω της γραφής, άς μή την σκότιζε κι' αυτός... Δέν μπορούσε

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ...

ν' άφηνε αυτόν τόν άναιδή χωρίς άπάντησι...

...Κι' έπειτα, μία μέρα βροχής και πλήξεως όλα έπιτρέπονται... Μά μόλις πησάσε τ' ακουστικό σ' αυτή της, δέν μπόρεσε νά πη λέξι... Μόλις και καταλάβαινε τί έλεγε, ό άγνωστος, γιατί μιλούσε πολύ γρήγορα και ή φωνή του επάλλετο από βία και ζέσι, γιά νά προφτάση νά της πη όσα ήθελε, πριν εκείνη θυμωνε κι' άφηνε πάλι τό ακουστικό.

— ...Σας περιμένω στη γωνία τού δρόμου... Μπροστά στόν κινηματογράφο... Σας παρακαλώ... Δέν ζητάω παρά ένα χαμόγελλο... Σάν έλεημοσύνη... Μή μου τό άρνηθώ... Κανένας ποτέ δέν θά μάθη τίποτε και ή ζωή είνε τόσο πληκτική! Σας περιμένω σ' αυτοκίνητό μου... Μία «Κρίσερ» μπλέ και μαύρη...

Αυτή τη φορά, αυτός ήταν εκείνος πού άφηνε τ' ακουστικό, λές και ήθελε ν' άποφύγη μιάν άρνησι...

Και ή Κολέτ, πού χωρίς νά τό θέλη της έκανε έντύπωσι αυτή ή θερμή, άνδρική φωνή, άφησε τό τηλέφωνο άργά... Με λύπη θάλεγε κανείς...

Ποιός δαίμονας την έσπρωξε έπειτα νά ντυθί; Γοητεία τού άπρηγορευμένου καρπού; "Οχι... Μόνο περιέργεια... Θά πηγαινε από άλλο δρόμο και θά κύτταζε τόν άγνωστο θαυμαστή της, χωρίς αυτός νά την πάρη ειδησι...

"Αλλά, νά! "Ο άγνωστος φαίνεται πώς ήξερε καλά τις γυναίκες και τάχε προβλέψει όλα...

Δέν την περίμενε στό σινεμά, στην γωνία τού δρόμου, μά μπροστά στό σπίτι της.

Σάν άνοιξε την πόρτα νάβγη, ή Κολέτ βρήκε και τούς δυό: την «Κρίσερ» και τόν κάτοχό της, νά περιμένουν άνυπόμονα. Μόλις είδε τη λεπτή σιλουέττα της στην θύρα, ό νέος πήδησε έξω άπ' τ' άμάξι.

— Έσείς! φώναξε. Έσείς! Δέν πιστεύω στά μάτια μου!...

Ή Κολέτ, σάν τόν είδε έτσι άναπάντεχα μπροστά της, τάχασε. Ώπισθοχώρησε ψιθυρίζοντας:

— Κύριε, μη νομίζετε πώς...

Μά ό νέος, πούχε την χαρούμενη έννοιασιά των ανθρώπων πού ή ζωή τους τάδωσε όλα: χρήματα, νειάτα, όμορφιά, δέν την άφηνε νά φύγη.

— Άκούστε, της είπε. Άνεβήτε μία στιγμή σ' άμάξι... Θά τά ποίμε καλλίτερα... Δέν μπορώ νά σάς βλέπω νά βρέχεστε έτσι...

— "Α! "Οχι δά! Ποτέ! διαμαρτυρήθηκε ή Κολέτ, πού τάχε χαμένα.

— Μά γιατί; Τί κακό βρίσκετε; ρώτησε ό νέος μέ άφέλεια. Πήτε πώς σάς προσφέρω την όμπρέλλα μου... Κι' έπειτα, ειλικρινώς βρίσκω πώς δέν είνε σωστό νά στεκώμαστε έτσι οι δυό μας μπροστά στην πόρτα σας...

Ή Κολέτ κύτταξε μέ φόβο τά άνοιχτά παράθυρα των άντικρινών σπιτιών. Τί νάκανε τώρα; Τό άρχικό λάθος, ή μεγάλη άνοησία είχε γίνει... Δέν έπρεπε νά κατέβη...

Ξαφνικά, πήρε την άπόφασί της: ήταν ό μόνος τρόπος νά τόν ξεφορτωθί.

— Καλά... Άνεβαίνω γιά λίγα λεπτά...

Άλλά θά σταματήσετε στην γωνία δρόμου... Έχω τό λόγο σας;

Σιγά, άπαλά, τό αυτοκίνητο γλύστρησε πάνω στη βρεμένη άσφαλτο. Προχώρησε πρós τη γωνία τού δρόμου... Μά δέν συνέβαινε; Μήπως δέν κατάλαβε καλά ό νέος τί του είπε ή Κολέτ;

Προσπέρασαν τη γωνία και ή ταχύτης της «Κρίσερ» άντί νά λιγοστεψη άδειαίσε...

Και μάλιστα, άπ' τό τζαμάκι πίσω, έμπορούσε κανείς νά δη τις δυό τους λουέττες όλοένα και πιό κοντά...

Κι' έπειτα...

ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΕΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Νίκος Άστέρης, ένας νέος και πλούσιος αρχιτέκτονας της Άθήνας, τρεις μήνες τώρα άρραβωνιασμένος με την Κάκια Ρανίδου—τό γνωστό έμπόρου της όδου Αϊδίου—νοιώθει μέ θαύτατο τρόπο, ότι ή άρραβία μνηστή του δέν τόν άγαπά, ότι ίσως ή Κάκια άγαπά άλλον... Ο Νίκος, πού είνε τρελλά έρωτευμένος, λυσσά, τό πάθος τόν τυφλώνει. Και σέ μία θίαια σκηνή μαζί της, ετόλμησε νά θρήνη την Κάκια: «Γυναίκα τού δρόμου!»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

2. — Τί;

— Με θρίσατε μέσα στό σπίτι μου! Με βρήκατε μόνη, άνυπεράσπιστη, χωρίς άλλο προστατή από ένα άνήμπορο, γοητευμένο πατέρα, άνίκανο νά τιμωρήσει τό χυδαίο σας φέροισμο όπως τού άρμόζει... Κύριε, ως τώρα ένόμιζα ότι εισάστε μόνο τρελός, άπατήθηκα...

— Κάκια!

— Είστε άνανδρος! "Εξω από τό σπίτι μου, άνανδρε!

Χαμένος, τρικλίζοντας έσηκώθηκε νά φύγη.

Τό ήγεμονικό και άλασάστρινο χέρι της τού έδειχνε πέρα τη θύρα...

Έκινησε, μέ βήμα κλονιζόμενο. Στό κατάφλοι, λίγο πριν ολοκληρωθί τό άνεπανόρθωτο, πριν την χάση από τη ματωμένη του όρασι, γιά πάντα, κοντοστάθηκε, της έρριξε ένα ύστατο βλέμμα άπελπισίας ή και ποιός ξέρει; μετανοιωμού...

Τί ήλπιζε τώρα ό δύστυχος; Νά τόν ξανακαλέσει; Άλλοίμονο...

Από τά παγερά της χείλη δεύτερη κατάδικη:

— Έξω, άνανδρε!

Και ένώ αυτός έφευγε, τυφλός, εκείνη τού έπέταγε πίσω του τη χρυσή θέρα της μνητείας...

...Όταν άπόμεινε μόνη στό δωμάτιο ή Κάκια, κράτησε γιά λίγο άσάλευτη, σάν νά την είχε προβάλει ό θάνατος όρθια, σάν νά την είχε σ' αυτή τη στάσι κεραυνοβολήσει τό άστροπελέκι.

Έπειτα...

Επρωχώρησε άργά, μέ κίνησι τραγικού αυτομάτου, εκεί, πρós τό μεσαίο τραπέζι, όπου άνάδιναν τις τελευταίες μυρωμένες έκπνοές τους τά μυστηριώδη τριαντάφυλλα.

Τά άρπαξε σπασμωδικά στά τρέμουλα δάκτυλά της, τά έσφιξε μέ άρρωστο πάθος πάνω στό άνθισμένο της στήθος, έγονάτισε...

Ποταμός από δάκρυα εκύλισε από τά έρωτευμένα της μάτια, έρράντισε τά ρόδα, σάν θερμή βροχή γυναικός.

Και ή Κάκια τά επέτρωσε πάνω στά χείλη της τώρα, έτσι όπως φιλεί γιά τελευταία φορά ή παιδούλα την άνάμνησι ένός άρραίου και σκοτωμένου της φίλου, έψέλλισε από τά βάθη της ρημαγμένης της καρδιάς:

— Γιώργο μου! Γιώργο μου, έσένα μόνο άγαπώ, τό ξέρεις... έσένα. Γιώργο μου, άγάπησα ή άμοιρη στόν κόσμο... Γιώργο μου, έλα, τόν έδιωξα, έλα...

Δέν έβάσταξε...

Έπεσε στό πάτωμα, λιπόθυμη, μαζί μέ τά ρόδα, μαζί μέ τά ρόδα τού "Αλ...

λο υ, πού έσκόρπισαν επάνω στό άσπυχο σώμα της σάν νεκρολούλουδα πεθαμένης...

11

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ...

Ο κ. Πέτρος Ρανίδης, ό γνωστός έμπόρος, βρισκόταν τώρα μέσα στό ιδιαίτερο γραφείο τού καταστήματός του, βυθισμένος στη μελέτη των έμπορικών του λογαριασμών.

Άλλοίμονο...

Δυό χρόνια τώρα — από τό 1932 κι' ύστερα! — οι έργασίες του δέν επήγαιναν καθόλου καλά, ή μαύρη οικονομική κρίσις, πού εξέσχιζε την Έλλάδα, τόν είχε κι' αυτόν φυσικά καταματώσει.

Πότε-πότε ό έμπόρος άναστενάζε, τά μάτια του, τά ήρεμα και βαθεία του γεροντικά μάτια υγραίνονταν, όλο του τό σώμα έτσι σάν νά τό έφρικίαζαν άνάλαφροι λυγμοί...

Μόνον είχε μιάν έλπίδα νά ξεφύγη από τό νύχια της άδυσώπητης πτωχεύσεως:

Τό γάμο...

Ναι, τό γάμο της λατρευτής του κορούλας — της πεντάμορφης Κάκιας του! — μέ τόν πλούσιο νέο κ. Νίκο Άστέρη, τόν αρχιτέκτονα.

Αυτό ήταν τό ύστατο καταφύγιο τού κλονισμένου έμπόρου.

"Εξω άπ' αυτό τίποτε άλλο.

Ή καταστροφή, τό κ ρ ά χ, — ή χρεωκοπία, δηλαδή τό άίσχος, ή άτίμωσις, ό θάνατος...

Και ό άμοιρος γέρος έγαντζωνόταν επάνω σ' αυτή την τελευταία του έλπίδα, όπως ό ναυαγός στά πλευρά της σχεδίας, γιά νά γλυτώσει τό βούλιαγμα μέσα στά νερά τού άκεανού...

...Ενα έλαφρό, διακριτικό κτύπημα στην πόρτα:

— Έμπρός!

Ο μικρός του κλητήρ τού δίδει μία κάρτα:

ΝΙΚΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

Τά δάχτυλα τού έμπόρου τρεμουλιάζουν έλαφρά.

Ο γαμπρός του!

(Άλλά γιάτί σήμερα τόση έθιμοτυπία;

Γιατί σήμερα τόση ψυχρή τυπικότης;)

"Εως τώρα ό άρραβωνιαστικός της κόρης του έμπαινε έλεύθερα μέσα στό ίδιο αίτερο τού μελλοντικού πεθερού του, χω-

"Έπεσε λιπόθυμη στό πάτωμα και τά λούλουδα την έρραναν, σάν πεθαμένη..."

— Άγαπημένο μου παιδί! Συγχώρησέ με! Σε πού λησα!...

— ριε Ρανίδη, αρκετά σ' ανώχλησα. 'Επιτρέψτε μου...

Δεύτερη υπόκλησις, πιδ παγερή κι' από την πρώτη.

— 'Ο άρχιτέκτων, με πρόσωπο, πού τό παραμόρφωνε ή έσωτερική τραγωδία, έ-χαίρετσε.

Κι' έστρεψε πρὸς τὴν πόρτα, νά φύγη... / Σκοτάδι θανάτου έκάλυψε τούς οφθαλμούς του γονιού.

— Άπλωσε αμασμοδικά τὰ χέρια, σὺν νάθελε νά τὸν σταματήσει, σὺν νάθελε ὁ δυστυχημένος νά τὸν κρατήσει.

— Νίκο! Εφώναξε με ἀνείπωτο σπα-ραγμό. Νίκο! Πρίν φύγης, σέ έξορκίζω, πές μου, σέ ίκετεύω... έξήγησέ μου... Τί συμβαίνει; Δέν τὴν ἀγαπᾶς, λοιπόν, πιά τὴν κορούλα μου;

Είχε τόσο πόνο ὁ γέρος, πού ἀθελά του ὁ Νίκος 'Αστέρης έξέχασε γιά μιά στιγμή τὴν ἰδική του φρίκη.

— Έκοντοστάθηκε.

— Τὴν ἀγαποῦσα ἔως σήμερα...

— Καί... ἀπό... σήμερα;

— Σκληρὴ ἡ φράσις του ἔπесе, σὺν τσε-κούρι δημίου.

— Δέν τὴν ἀγαπᾶ πιά!

Τότε ἀποτρόπαια ὑποψία ἐμόλυνε τὴν ἀκρίβειά του γέρου. Τινάχτηκε φοβερός, σὺν ἄδης.

— Κύριε 'Αστέρη! Δέν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά φύγετε, πρίν μου ἀποκαλύψετε τί συνέβη! Γιατί ἄλλοιως θά με κάμετε νά υποθέσω ὅτι κατ' ἐμάθετε πού ἀτιμάζει τὴν κόρη μου σὺν μάτια σας... κατ' ἐφικτό, πού ἐμποδίζει τὴν τίμια οἰκογένειά σας νά συγγενέψῃ με τὴν ἀτιμὴ δική μου...

— 'Οχι!

— Θέλω νά μάθω! Τί ἐμάθετε γιά τὴν Κάκια μου; Εἶνε ἀνάξια νά γίνῃ γυναίκα σας; 'Επρόδωκε τὴν τιμὴ της; αἰ; αὐ-

τό, λοιπόν, θέλετε νά πῆτε;

— 'Οχι, σὰς εἶπα! Βραγχνός, ὁ ἄλλος ἐ-μύγκρισε:

— 'Αποδείξεις! Θέλω ἀποδείξεις! Τ' ἀκοῦτε; 'Αποδείξεις, σὰς λέω, εἰδ' ἄλλως τώρα τὴν πνίγω με τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

— Κύριε Ρανίδη, σὰς παραφέρει ἡ ὀργή. 'Η δεσποινὶς Κάκια ἐξακο-λουθεῖ νά εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιδ τίμια κορίτσια τῆς 'Αθήνας. 'Ομως...

— 'Ομως; Πῆτε τὰ ὅ-λα!

— 'Ομως ὁ γάμος μεταξύ μας εἶνε ἀδύνα-τος.

— Γιατί; Γιατί; Μὰ δὲ με λυπάστε; Δὲ λυ-πάστε, λοιπόν, ἕνα γέρο πατέρα; Γιατί;

— Διότι ἡ κόρη σας δὲ μ' ἀγαπᾷ! Κάτι χει-ρότερο ἀκόμα. 'Η κόρη σας μὲ μισεῖ! Κι' ἐγὼ δὲ θέλω νά πάρω, ἀ-πλούστατα, γιά σύντρο-φό μου ἕνα κορίτσι, πού με βδελύττεται. 'Εγὼ δὲ θέλω νά φκιαῶ χα-ρέμι καὶ νά σέρνω σκλάβες μέσα του. 'Η-θελα νά κάμω οἰκογέν-εια. Καὶ οἰκογένεια ποτέ δέν κτίζει καλὴς μαζί με μιά γυναίκα πού τὸν συχαίνεται... Χαίρετε!

Τώρα ἔφυγε, χωρίς οὔτε κὰν νά στρέψῃ πῶς του τὸ βλέμμα, ἔφυ-γε τρέχοντας, τυφλὸς ἀπὸ τὸ δάκρυ τοῦ σπα-ραγμοῦ...

— 'Ο ἔμπορος σωριά-

σθηκε, ψιθυρίζοντας:

— 'Η καταστροφή!

Τώρα τίποτε πιά δὲ θά μπορούσε νά τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀναπ' ρευτικὴ φτώχεια... 'Η διάλυσις τοῦ γάμου ἐγκρέμιζε συθέμελα καὶ τίς τελευταῖες του ἐλπίδες.

— 'Εξάφνα ὠρθώθηκε, ἔτοιμος γιά νέα πά-λη.

— 'Εδρυχήθηκε:

— 'Ενα ταῖρι!

Καὶ σὲ λίγο ἔμπαινε μέσα σὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, πελιδνὸς καὶ περιρρυτός σὸν παγωμένο του ἰδρώτα.

Βρῆκε τὴν Κάκια Ρανίδου πεσμένη πά-νω σὸ ντιβάνι, με τὸ θαυμάσιο, χρυσό-σγουρο κεφαλάκι τῆς βυθισμένο σὺν που-πουλένια προσκέφαλα.

— 'Ολος τοῦ ὁ θυμὸς ἐξατμίσθηκε, ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸν ὑπέρτατο πόνο, πού τὸν ἐμάν-τεψε διάχυτο ἐπάνω σ' ὅλο τῆς τὸ παναρ-μόνιο καὶ τέλειο κορμί...

Τῆς ἐχάιδεψε τὰ μεταξωτά της μαλλιά. 'Η κόρη συνήλθε, τὸν ἀνεγνώρισε! Καὶ τό-τε, πατέρας καὶ κόρη, ἐνωίωσαν τὴν ἀμετρη-δυστυχία τους, ἐκλαψαν:

— 'Αγαπημένο μου παιδί!

— Μπαμπάκα!

— Παιδί μου, πές μου τὴν ἀλήθεια. 'Αμα δέν τὴν πῆς σὸν πατέρα σου, σέ ποιὸν θά τὴν πῆς; Δέν τὸν ἀγαπᾶς;

— 'Εκείνη ἐπὶ τέλους τὸ ἀρθρώσε:

— 'Οχι!

— 'Ο 'Αστέρης, παιδί μου, εἶνε καὶ νέος καὶ ὁμορφος καὶ πλούσιος. Γιά νά μὴν τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν, γιά νά μὴν μπορῆς νά τὸν ἀγαπήσῃς, θά πῇ ὅτι καποῦ ἄλλοῦ ἔχεις δοσμένη τὴν καρδιά σου... θά πῇ ὅτι κά-ποιον ἄλλον ἀγαπᾶς;

— Ναι!

Αὐτὸ τό: ὅχι! καὶ αὐτὸ τό: ναι! τὴν ἐσκότωναν, σὺν νά τῆς τὰ ἀποσποῦσε ἀ-πὸ τὰ στήθη της πυρωμένη τανάλια,

— Δὲ θέλω νά σέ πιέσω, παιδί μου. Μόνο, ἀκούσέ με. Καὶ ὕστερα κάμε ὅ,τι θά σοῦ ὑπαγορεύσῃ ἡ συνείδησίς σου. σὺν γνήσια κόρη τοῦ Πέτρου Ρανίδη... 'Ο πατέρας τοῦ 'Αστέρη μοῦ κρατεῖ γραμματία γιά πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές. Αὐτὰ λήγουν μετὰ δέκα πέντε μέρες, στίς 20 'Απριλίου... 'Εάν ἔως τό-τε δὲ γίνῃ ὁ γάμος σου με τὸ Νίκο, ὁ πα-τέρας του, πού τρέμει μήπως σκοτώσῃ τὸ γυιό του ἡ ἀγάπη του γιά σένα... μ' ἐκ-διάζει, με ἀπειλεῖ ὅτι θά διαμαρτυρήσῃ τὰ γραμματία... 'Εγὼ δὲν ἔχω νά τὰ πληρώσω, με κλονισέ ἡ κρίσις... Λοιπόν, ἐάν δέν πάρῃς τὸ Νίκο 'Αστέρη, με πε-ριμένει ἡ χρεωκοπία... ἡ ἀτίμωσις... ὁ θά-νατος... γιατί καθὼς εἰμαι γέρος κι' ἀ-νῆμπορος, δὲ θά μπορέσω νά βαστάξω αὐτὸ τὸ φοβερό χτύπημα τῆς μοίρας... Καὶ τώρα, Κάκια μου, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα... Κάκια μου... λατρευτὸ μου κοριτσάκι... σὺν χέρια σου κρατᾶς τὴν ὑπόληψι καὶ τὴ ζωὴ τοῦ γονιού σου, τὴν τιμὴ τῆς γε-νιάς σου. Τί ἀποφασίζεις;

— 'Εκείνη τότε σηκώθηκε ἀργὰ καὶ ἀπα-λά.

Στὸ κλασσικὸ τοῦ προσώπου τῆς σχή-μα ἐλαμποκόπησε ἡ ματωμένη χαρὰ τῆς θυσίας. Τοῦ εἶπε ἡσυχά:

— Μπαμπά, εἰμαι ἔτοιμη νά πάρω τὸν κ. Νίκο 'Αστέρη, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ θέλῃς καὶ ἀφ' οὗ πρὲς πῃ.

— Καὶ θά τὸν ἀγαπήσῃς, παιδί μου;

— 'Ολο τῆς τώρα τὸ βασανισμένο κορμί ἐσπάραξε, σὺν σῶμα μάρτυρος, σὺν σί-δερα τοῦ δημίου.

— 'Ετραύλισε ἄψυχα:

— Θά... προ... σπα... θή... σω, πατέρα! Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ὀδύνη του, ὁ γέρος ἐγονάτισε ἐμπρὸς σὴν ἡρωική του θυγά-τέρα.

— Σὺν ἔνοχος τῆς ἀγκάλιασε τὰ πόδια:

— Κάκια, παιδί μου, συγχώρησέ με!

— Σὲ πού λησα!

— 'Εκείνη τοῦ ἐχάιδεψε τὰ πάλλευκα μαλλιά:

— Καὶ τώρα, ἀφῆσέ με, μπαμπάκα.

Θέλω νά μείνω μόνη...

.....

(Ἡ συνέχεια σὸ ἐρχόμενο)

Γιὰ νά μὴ χάσῃ τὸ στοί-χημα

— 'Ενας τσιγκούνης παρεκάλεσε κάποιον φίλο του ἀεροπόρο νά τὸν πάρῃ μαζί με τὴν γυναίκα του μιά μέρα σὸ ἀεροπλά-νο γιά νά δοκιμάσῃ κι' αὐτὸς τὸν ἰανί-γο τοῦ ἀέρος. 'Επειδὴ, ὁμως, ἦταν πολὺ φλύαρος ὁ ἀεροπόρος γιά ν' ἀποφύγῃ τίς κουβέντες του τοῦ εἶπε:

— 'Ακουσε, θά σὰς πάρω μαζί μου ἐ-σένα καὶ τὴ γυναίκα σου, ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ κουβέντες με ἐνοχλοῦν σὴν κυβέρνη-σι τοῦ ἀεροπλάνου μου, θά βάλωμε τὸ ἐξῆς στοίχημα: Γιά κάθε λέξι πού θά προφέρῃς θά μοῦ πληρώσῃς μιά δεκάρα.

— 'Ο τσιγκούνης δέχτηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἀπεγειώθησαν. 'Ο ἀεροπό-ρος ἀνέβηκε, κατέβηκε καὶ μάστιγα γιά νά τρομάξῃ καὶ λιγάκι τοὺς ἐπιβάτες του, ἔκανε διάφορες ἀκροβατικές πη-σεις, ἀνάποδα, ἴσια καὶ πλάγια.

— 'Ο τσιγκούνης δὲν ἐπρόφερε λέξι. 'Ο-ταν, ὁμως, προσγειώθησαν ἐπὶ δῆσε ἀ-πὸ τὴ θέσι του καὶ ἄρχισε νά μουγκρί-ζῃ κάνοντας χειρονομίες πρὸς τὸν ἀε-ρόπορο.

— Χμ... χμ... χμ...

— 'Ε καλὰ τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀ-ερόπορος.

— Χμ... χμ... χμ...

— Μὰ μίλα ἐπὶ τέλους ζῶν. Τὸ στοί-χημα τελείωσε. Μπορεῖς τώρα νά μιλή-σῃς.

Καὶ ὁ τσιγκούνης, ἀνοίγοντας τὸ στοί-μα του ἐπὶ τέλους, ἐπρόφερε:

— Τὴν ὥρα πού γύρισες τὸ ἀεροπλά-νο ἀνάποδα ἔπесе ἡ γυναίκα μου!...

Πνεῦμα

ΠΝΕΥΜΑ ΓΑΒΡΙΑ

— 'Η αὐγουλοῦ (θυμωμένη): Παλιό-παιδο, τὰ αὐγά μου δὲν εἶνε φρέσκα, πού μόλις γάφερα ἀπ' τὸ χωριό;

— 'Ο γάβριᾶς: Καὶ τί μ' αὐτό; Κι' ἐσὺ ἦρθες τώρα ἀπὸ τὸ χωριό, μὰ φαίνε-σαι ἀπὸ μακριὰ πὼς εἶσαι 50 χρονῶν!

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Πῶς τὰ κατάφερε ὁ διάβολος καὶ πῆρε τόση προίκα; Τί υπερδεξιὸς νὰ ἔκαμε;

— 'Ισα-ἴσα πού φάνηκε εἰλικρινὴς σὸν πεθερὸ του.

— Δηλαδή;

— Τοῦ εἶπε ὅτι δίχως τὴν κόρη τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀ ζήσῃ.

ΕΞ ΙΔΙΩΝ ΤΑ ΑΛΛΟΤΡΙΑ...

— 'Η κυρία σὴν ὑπηρετρία:

— Κατερίνα δὲν σοῦ εἶπα νά μὴ μπά-ζῃς κανένα μέσα σὴν κουζίνα;

— Καὶ πού τὸ ξέρετε κυρία ὅτι μπά-ζω ξένους σὴν κουζίνα; Μήπως κυττά-ξατε ἀπὸ τὴν κλειδορότρυπα;

ΤΟΝ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕ

Στῆς μάντισσας:

— Θὰ κάνῃς πολλοὺς κάλους σὺν πόδια.

— Καὶ θὰ ὑποφέρω πολὺ;

— Εὐτυχῶς ὅχι. 'Ενα αὐτοκίνητο, θά σοῦ κόψῃ τὰ πόδια.

ΤΩΧΕ ΜΟΝΑΚΡΙΒΟ

— Αὐτὸ τὸ ἑκατοστάρικο, πού βλέπεis, εἶνε ἐξαιρετικὸ. Δέν ὑπάρχουν ἄλλα ὁμοια μ' αὐτό.

— Καὶ τί τὸ ἐξαιρετικὸ ἔχει;

— 'Απλούστατα: εἶνε δικό μου.

ΣΟΦΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— 'Αν δέν κάνω λάθος, ἦσουν φεμινιστῆς ἄλλοτε.

— 'Αλλοτε, ναι. 'Αλλὰ τότε ἦμουν καὶ παντρεμένος.

ΑΣ ΕΚΑΝΕ ΚΙ' ΑΛΛΟΙΩΣ

— 'Εμαθα μετὰ λύπης μου ὅτι θάψατε τὴν πεθερά σας.

— Κατ' ἀνάγκην. 'Αφοῦ πέθανε!...

ΔΕΝ ΤΟΥ ΤΩΛΕΓΕ ΕΚΕΙΝΗ;

— Τί σοῦ γράφει, λοιπόν, αὐτὴ ἡ πα-ληγόγρη ἡ θεὰ σου;

— 'Ο: Πῶς με ἀφῆνε γενικὸν κληρονόμο τῆς.

— 'Η: Δέν σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πάντοτε; Εἶ-νε μιά ἁγία γυναίκα... Καὶ τί συμπαθη-τικὴ ἡ καὶμένη!...

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗ ΜΥΓΓΑ...

— 'Ο προϊστάμενος: "Ἄλλο ἀπὸ γραφομηχανή, τί κάνετε, δεσποινίς;

— 'Η ὁποῖα φια δακτυλογράφος;

— 'Επιτρέψτε μου, κύριε, νά μὴν ἀπαντήσω σέ μιά τόσο ἀναιδῆ ἐρώτησι...

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

— 'Ο διευθυντῆς τοῦ τρελλοκομείου:

Τοὺς ἔπιασε τοὺς τρεῖς τρελλοὺς, πού μὰς ἔφυγαν;

— 'Ο νοσοκόμος: Τρεῖς! Συμφορά μου!... 'Εγὼ ἔπιασα δεκατρεῖς καὶ τοὺς φέρνει ἡ ἀστυνομία...

ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΟΤΗΣ ΑΤΖΑΜΗ

— Μὲ ποιούς θά πᾶτε σὸν κυνῆγι;

— Μὲ κατ' γνωστὸς μου.

— Θαρροῦσα πὼς θά πηγαίνατε σέ συ-γενεῖς.

— 'Α, ὅχι! Μεταξὺ μας, δέν εἰμαι καλὸς σκοπευτῆς κι' εἶσι ποτὲ δέν θά ἐξέβητα σέ κίνδυνα τοὺς δικούς μου.

Οἱ πεθαμένοι πού... γλεντοῦν

— 'Ενας ἀπὸ τοὺς πιδ παράξενους λαοὺς στὰ ἴθη καὶ ἔθιμά του, εἶνε ὁ λαὸς τῆς Μαδαγασκάρης, τοῦ ἐξωτικοῦ αὐτοῦ νη-σιοῦ, πού βρίσκεται σὸ νοτιοδυτικὸ τμή-μα τοῦ Ἰνδικοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ ἀνατολι-κῶς τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς 'Ελπί-δος.

— 'Οἱ κάτοικοι τῆς Μαδαγασκάρης δια-κρίνονται σὲ πολλὰς φυλές: τοὺς Χοθά-δες, τοὺς Μαχαφάλιδες, τοὺς Μπιτσιλέ-ους καὶ τοὺς Βέζους. 'Η κυριαρχοῦσα, ὁ-μως, φυλὴ εἶνε οἱ Χοθάδες. Φυλὴ πού ἀ-γαπάει τὸ γλέντι, τὸ χορὸ καὶ τὸ τρα-γοῦδι.

ΦΑΓΟΠΟΤΙ ΥΠΟ ΤΟ ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ

Μόλις νυχτώσῃ καὶ τὸ φεγγάρι βγῇ σὸν οὐρανὸν, τὸ ἕνα χωριὸ καλεῖ τὸ ἄλ-λο καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ἡ διασκεδάσις.

— 'Απὸ τὴ μίαν ἄκρῃ ὡς τὴν ἄλλη ἀκούγε-ται ὁ ἦχος τῶν «τάμ-τάμ» καὶ, σὺν νε-ράιδες μέσα σὸ σκοτάδι, οἱ ὁμορφες με-λαψὲς Χοθάδισσες καὶ Βεζοπούλες, τυ-λιγμένες μέσα στὰ λευκά τους πέπλα, σχηματίζουν κύκλους γύρω ἀπὸ τίς με-λωδικὰς «βαλλίες». 'Η «βαλλία» — ἕνα κομ-μάτι καλάμι μπαμποῦ — εἶνε τὸ ἐθνικὸ μουσικὸ ὄργανο τῶν κατοίκων τῆς Μα-δαγασκάρης. Συναγωνίζονται ἀκούη καὶ σὴν ἄρτια σὴν μελωδικότητά, ἀλλὰ καὶ σὴν ἀντήχησι τῶν πιδ γλυκίων τραγου-διῶν, πού ἀκούγονται μέσα σὴν ἡρεμία τῆς νύχτας. 'Ενας χορὸς ρυθμικός, πού μοιάζει κατὰ πολὺ τοὺς δικούς μας συρ-τούς, χορεύεται μονάχα ἀπὸ τὰ κορίτσια, ἐνῶ οἱ ἄνδρες κάθονται σταυροπόδι σὴν γῇ.

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

— 'Η φητιάθανα ράχα σοῦα

ΤΖΩΡΖ ΜΕΙΛΑ

‘Η εξέλιξις τῶν δώρων

ΚΑΠΟΙΟΣ σοφός, ὁ Μάρα-Γιάνα, ἔλεγε ὅτι τὰ δῶρα πρέπει νὰ δίνονται στὴν ὠριμένη ὥρα τοὺς γιὰ τὴν ὠριμένη αἰτία στὸ πρόσωπο ποὺ θέλουμε καὶ δίχως τὸν ἰδιαίτερο σκοπὸ τῆς ἀντάλλαγῆς.

Ἀλλὰ... ποίος εἶνε ἐκεῖνος σήμερα ποὺ δὲ στέλνει δυὸ περισσότερα γιὰ δῶρο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοὺ κάνουν σὲ ἀντάλλαγμα δῶρο δυὸ γαλοπούλες;

Ἡ συνήθεια τῶν δώρων εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ μπορούμε νὰ παραδεχθούμε ὅτι χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν προϊστορική ἐποχή, μετὰ τὴν γέννησι τῶν πρώτων ἀνθρώπων.

Μήπως ἡ Εὐὰ δὲν εἶνε ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον;

Οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ ἐξέλιξις ἐχώρισαν τὰ δῶρα σὲ διάφορες κατηγορίες: Δῶρα ἀπὸ ὑποχρέωσι, δῶρα ἀπὸ εὐχαρίστησι, δῶρα ἀπὸ καθήκον, δῶρα ἀπὸ συνήθεια, δῶρα ἀπὸ πνεύμα ἐκμεταλλεύσεως.

Οἱ διάφορες θυσίαι πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ αὐτὲς ἦσαν δῶρα.

Ἀκόμα καὶ αὐτὸ τὸ κεράκι εἶνε ἕνα δῶρο, μὴ προσφορά πρὸς τὸν ὕψιστον.

Τόσο ἡ παλαιὰ, ὅσο καὶ ἡ σημερινὴ ἐποχή μας, ἔχουν μεγάλες παραδοξότητες δώρων.

ΠΡΩΤΟΓΟΝΑ ΔΩΡΑ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συνηθισμένο καὶ ἀπλό δῶρο τῶν χρημάτων, τῶν ἀνθέων, τῶν γλυκῶν, τῶν φορεμάτων, τῶν βιβλίων, στὴν Ἀφρική π. χ. ὑπάρχουν ὠριμένες συνήθειες προσφοράς δώρων πολὺ περιέργων.

Σὲ κάποιον χωρὶ τῆς Ἀθυσυνίας γινόνταν κάποιος γάμος. Μετὰ τὴν συνηθισμένη, λοιπὸν, τελετὴ τῆς θρησκευτικῆς νομιμοποιήσεως, ἡ νύφη κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη ξύλινη πολυθρόνα. Δίπλα τῆς ἕνα σκαμνὶ καὶ πάνω σ’ αὐτὸ ἕνα μαντήλι ἀνοιχτό.

Καθένας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους, τοὺς φίλους τοῦ γαμπροῦ, περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴ νύφη, τὴ φιλοῦσε στὸ μάγουλο καὶ πετοῦσε στὸ μαντήλι ἕνα νόμισμα. Τὸ ἴδιο γινόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς νύφης γιὰ τὸ γαμπρό. Ἡ συνήθεια τῶν δώρων εἶνε πολὺ πιὸ διαδεδομένη στοὺς πρωτόγονους λαοὺς, μέχρι τοῦ σημείου νὰ προσφέρονται καὶ αὐτὲς ἀκόμα οἱ γυναῖκες ὡς δῶρα στοὺς ξένους ἐπισκέπτας ποὺ φιλοξενοῦν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΩΡΑ

Παραθέτουμε μερικά ἱστορικά περίεργα δῶρα, τὰ ὁποῖα πράγματι καταπλήσσουν γιὰ τὴν πρωτοτυπία καὶ τὴν ἀντίληψι ἐκείνων ποὺ τὰ ἔκαναν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας Γιόγκ-Τιν ἔσπειλε ὡς δῶρο στὸν Πάπα Κλήμεντο ΧΙ τὸ πτώμα τοῦ καρδινάλιου Τουρνόν, ὁ ὁποῖος ἐδόλοφονήθη ἀπὸ τοὺς Κινέζους.

Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἐχάρισε τὴν γυναῖκα του Εὐδοξία σ’ ἕναν αὐλικό.

Οἱ τρυπητὲς καρέκλες ἐπίσης, ὅταν εἶχαν πρωτοεφευρεθῇ, προσεφέροντο ὡς ἐξαιρετικά δῶρα.

Οἱ Παρισινοὶ ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει στὸ θρόνο τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας τῆς ἐπρότφεραν μιὰ τρυπητὴ καρέκλα.

Ὅπως ἐπίσης ὁ Λουδοβίκος 15ος καὶ ὁ γιὸς ἐπρόσφερε στὴν κυρία Ντὺ Μπαρὺ μιὰ σκαλιστὴ καρέκλα.

Κάποτε ὁ δημοσιογράφος Ἀλφρέδος Λιλ εἶχε φιλοξενηθῇ ἀπὸ ἕνα ψαρά τοῦ Νιούφάουντλαντ.

Ὁ ψαράς ἦταν τόσο πολὺ ὑποχρεωμένος στὸν δημοσιογράφο γιὰ τὴν ἐτίμησιν τὴν ἑαυτοῦ, ποὺ ὅταν ἐφευγε ἐπέκρινε νὰ τοῦ κἀν καὶ ἕνα δῶρο. Πράγματι τὴ στιγμὴ

γῆς τῆς ἀναχώρησός του ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρά τοῦ ἔδωσε ἕνα πακέτο.

Ὁ δημοσιογράφος νόμισε ὅτι θὰ τοῦ δώρησαν τίποτε ψάρια. Ὅταν ὅμως τ’ ἀνοίξε βρῆκε μέσα τὸ βρακὶ τοῦ ψαρά.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν στὴν καλύβα καὶ βρῆκε τὸν ψαρά ξαπλωμένο μὲ γυμνὰ τὰ πόδια.

— Πάρτο πίσω, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἐσὺ τρέμεις ἀπὸ τὸ κρύο, ἐνῶ ἐγὼ, ὅπως βλέπεις, εἰμαι θαυμάσια ντυμένος.

Ὁ ψαράς ἐκύτταξε προσβεβλημένος τὸν δημοσιογράφο.

— Πῶς; τοῦ εἶπε. Δεκάξη χρόνια τώρα φορῶ αὐτὸ τὸ βρακί! Εἰσθε ἀχάριστοι, κύριε, ποὺ δὲν θέλετε νὰ δεχθῆτε τὸ δῶρο μου!

Πάντως ἕνας κηπουρὸς δὲν ἀρνῆθηκε τὴν Κύπρο γιὰ δῶρο ἀπὸ τὸν ἀφέντη του τὸ Σουλτάνο τῆς Τουρκίας Ὁσμάν, γιὰτὶ ἤξερε νὰ βγάξῃ ὥραια λάχανα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΩΡΑ

Πολλὰ εἶνε τὰ περίεργα δῶρα καὶ στὴ σημερινή μας ἐποχή.

Τὸ πιὸ συνηθισμένο ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας εἶνε μιὰ γυναικεῖα μετὰξωτὴ τσάντα μ’ ἕνα σκουλάκι. Ἐπίσης ὥραιο δῶρο γιὰ τὶς Ἀμερικανίδες εἶνε οἱ μαϊμούδες.

Μερικὲς προτιμοῦνε καὶ τὶς χελῶνες.

Τὰ πιὸ ἀειδόλογα δῶρα εἶνε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν καὶ κάποια χρησιμότητα. Ὅπως τὰ φορέματα, τὰ βιβλία, τὰ ρολόγια, τὰ αὐτοκίνητα κ.λ.π.

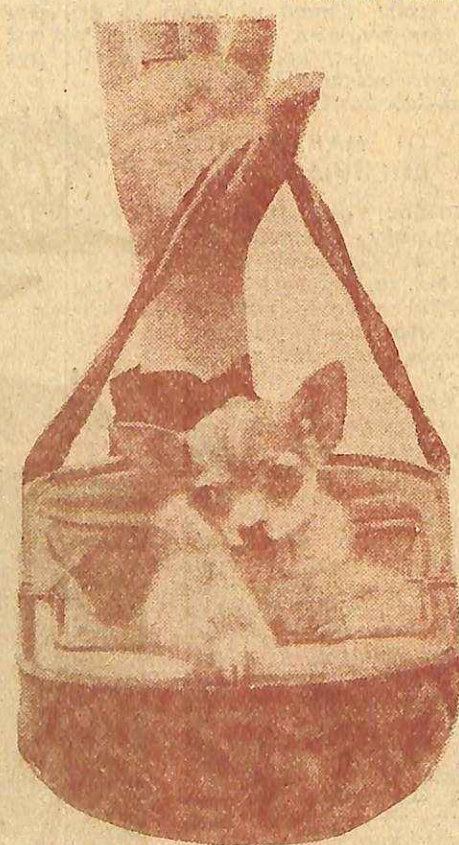
Κάποτε ὁ βασιλεὺς Ἡλίας ἔλαβε ἕνα πρῶτ τοῦ 1844 ἕνα δέμα ἀπὸ τὴν Ἰστίο Ἀμερική. Ἦταν ἕνα κουτὶ καλοφτιαγμένο, καλοτυλιγμένο, ποὺ ἔγραφε ἀπ’ ἑξῆς:

«Γιὰ τὸν Βασιλέα Ἡλίο
Μυστικὸν τοῦ Κράτους»

Ἀκριβῶς, λοιπὸν, ἐπειδὴ ἔγραφε «μυστικὸν τοῦ Κράτους», ὁ βασιλεὺς τῶδωσε στὴν ἀστυνομίαν νὰ τ’ ἀνοίξῃ.

Τὸ κουτὶ περιεῖχε τέσσερα ἀπὸ τὰ πλέον δηλητηριώδη φεῖδια τῆς Νοτίου Ἀμερικής. Εὐτυχῶς καὶ γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸ ἀνοίξαν, τὰ φεῖδια ἦσαν κουλουριασμένα ἀπὸ τὸ κρύο.

ΝΤΑΡΙΟ ΣΑΚΕΤΤΙ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ μοντέρνα δῶρα τῆς ἐποχῆς μας.

‘Η ἐκδικησις τοῦ Φιγκαρῶ

ΟTENTY RABEN ἦταν μπαρμπέρης, ἀντάξιος ἀπόγονος τοῦ Φιγκαρά, μ’ ἕνα μαγαζάκι καλοβαλμένο σὲ κεντρικὴ θέσι. «Κομμωτήριον διὰ Κυρίου καὶ Κυρίας» ἔγραφε ἀπ’ ἑξῶς ἡ ἐπιγραφή μὲ χρυσὰ γράμματα Ὁλος ὁ καλὸς κόσμος ἐπήγαινε στὸ μαγαζάκι του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀνταπέδιδε τὴν ὑποχρέωσι, συγχάζοντας σὲ κομμικὲς συγκεντρώσεις καὶ μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο δοκίμαζε τὴ χαρὰ νὰ ξαναβλέπῃ τοὺς πελάτες του.

Ἔτσι σ’ ἕνα ταῖν-ντανό ἐγνώρισε τὴ δεσποινίδα Ἐβελυν, μιὰ πολὺ ὁμορφὴ ξανθοῦλα καὶ τὰ μάλλα πλουσιὰ.

Χόρευε μαζί της, ἐνοίωσε ὅλα τὰ ρίγη τῆς εὐτυχίας μέσα στὴν ἀγκαλιά της καὶ ὅταν ἐκείνη τὸν ρώτησε καὶ ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε, ἀναφέροντας τ’ ὄνομά του—δὲν μπορούσε, βέβαια, οὕτε τ’ ὄνομα νὰ κρύψῃ, οὕτε τὴν τέχνην του ν’ ἀρνηθῇ—τὴν κάλεσε μιὰ μέρα καὶ στὸ μαγαζὶ του.

— Ναί... θάρθῃ... εὐχαρίστως... τοῦ ψιθύρισε καὶ τὸν κῦτταξε στὰ μάτια.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν τὴν ξαναεἶδε πιά, ἀλλὰ τὴν περιμένε πάντοτε. Ἦταν βέβαιος πῶς θάρχόταν κάποτε στὸ μαγαζὶ του...

Πόσα ὄνειρα δὲν ἔπλαθε ὁ δύστυχος Τέντυ ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς γνωριμίας του μὲ τὴν Ἐβελυν!

Ὅταν ἕνα Σάββατο ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ζύριζε κάποιον πελάτη του, εἶδε νὰ μπαῖν στὸ μαγαζὶ του ἕνας νέος μὲ μιὰ ἀνθοδέσμη στὸ χέρι.

Περίεργο!... Κάπου τὸν εἶχε ξαναδῇ... Ναί, τώρα θυμόταν καλὰ, εἶχε καλὸ μνημονικὸ ὁ Τέντυ.

Δὲν ἦταν ὁ νέος ποὺ ἔπινε μαζί του στὸν μουφέ; Μὰ τί ἐρχόταν νὰ κἀν στὸ μαγαζὶ του; Γιατὶ βαστούσε τὴν ἀνθοδέσμη;

Τὸ ξυράφι δὲν ἔβλεπε πιά τὸ μάγουλο τοῦ πελάτου. Ταισίριζε καὶ τὸ μάτι τοῦ Τέντυ εἶχε θολώσει.

— Ἐτοιμος, κύριε!

— Περάστε, κύριε!

Ὁ κομμωτὴς νέος ἀκούμπησε τὴν ἀνθοδέσμη προσεκτικὰ καὶ σεινάμενος—

— Τὰ μαλλιά, σὰς παρακαλῶ!

Ἀσφαλῶς... ὁ κύριος ἤθελε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, νὰ ξυρισθῇ καὶ νὰ πάῃ στή... Ἀδύνατον! Νὰ ἦταν τάχα ἀρραβῶνιστικὰ αὐτοῦ ἡ Ἐβελυν; Ἀπίθανον!... Καὶ ὅμως, γιὰτὶ τὴ βραδυὰ ποὺ τοὺς εἶδε στὸ ταῖν-ντανό, αὐτὸς καὶ ἡ Ἐβελυν ἦσαν τόσο χαρούμενοι, καὶ γιὰτὶ νὰ πίνουμε μαζί;

Καὶ τώρα... μὲ τὸ μουκέτο... Ποῦ πῆγαινε ἀρὰ γε;

Ἄ! ἡ μηχανή, τὸ ξυράφι, τὰ ψαλίδια εἶχανε κάνει θραῦσι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ νέου πελάτου. Κι’ ὅταν ἐκεῖνος ἐσήκωσε τὰ μάτια νὰ δῇ τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, δὲν τὸ ἀνεγνώρισε.

Θεέ μου! ψιθύρισε. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ ἐμφανισθῶ μ’ αὐτὰ τὰ χάλια μπροστὰ στὴν πεθερά μου νὰ τῆς εὐχρηθῇ γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς;

Ὁ Τέντυ ἀναπήδησε.

— Πῶς; ἐφώναξε. Παντρεθῆκατε κιόλας;

— Πρὸ δύο ἐτῶν, κύριε, εἰμαι παντρεμένος... Καὶ νὰ σκεφθῇ κανένας ὅτι ἐρχόμουν συστημένος σ’ αὐτὸ τὸ καταρμένο μαγαζὶ... μονάχα γιὰ νὰ προσφέρω ἐκδόσεις στὴν κυνιάδα μου τὴν Ἐβελυν!... Ἦθελε, λέει, νὰ μάθῃ πῶς δουλεύουνε σ’ αὐτὸ τὸ μαγαζὶ, γιὰ νὰρθῇ καὶ ἐκεῖνη νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μαλλιά της! Ἀ, ὥραια σύστασι τώρα θὰ τῆς κἀνω!

Ὁ κακομοῖρος ὁ Τέντυ δὲ βασιτότανε πιά στὰ πόδια του.

— Πάνε οἱ ἐλπίδες, ψιθύρισε καὶ ἔπεσε χάμω ἀνάσκελα μὲ τὸ ξυράφι στὸν ἑσῆρα!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ἐκεῖνο τὸ Σάββατοβράδυ, ὅλοι οἱ «δουλοῦχοι» εἶχαν μαζευτῇ ἀπὸ νωρὶς στὴν ταβέρνα τοῦ Ρεττινιάρρα καὶ τὰ κοπανοῦσαν «μιτὰ σθένους»!

Ὁ Γκόγκος ὁ Κεσές, ποὺ εἶχε γυρίσει ἐκεῖνο τὸ πρῶτ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ ἔπειτα ἀπὸ δωδεκάμηνη ἀπουσία, διηγόταν στοὺς χωριανοὺς τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε στὸν στρατό, ὑπηρετώντας τὴν... «μαμὰ Ἰλλάδα»!

— Τοῦ γαλόν’ ποὺ ἀπέκτησ’ στὸν ἰθὺν—νικούν συνταγμα καὶ τὸν πλέρουσα μὲ τοῦ αἵμα μ’! ἐτόνιζε χτυπώντας τὸ στήθος του γιὰ νὰ ἀποστομώσῃ τὸν Μονοκρούσιο, ποὺ ὑποστήριζε ὅτι «ρουσφιτολογικῶς ἔγινε βαθμοφύρου, ἰφύσου δὲν ἰσκότουσι Τουρκαλάς»!

— Γιὰ βάστα, οὐρὲ, ἐπενέθη ὁ Τσιλιμ-πούρδας, ποὺ «τσαντιστήκε» ἀπὸ τὴν ἐπιτοὺλῃμα στὸν πόλεμο τοῦ οὐγδοντα-συχτῶ, τοῦ δώδικα καὶ δικατέσσειρα καὶ ἰ-πευμένους ἰέχου τοῦ δικαίουμα νὰ σ’ ἀ-ρουτήσ’ ποὺ τοῦ ἔδουκε τοῦ αἵμα ποὺ κουπανὰς τὸς ὥρα... Μπᾶς καὶ νομίζῃς ὅτ’ ἔμπειρε νὰ πιριπαλῇς ἀνιδῶς ἀν-θράκ’ ποὺ φάγανι τὶς χειρουμπουμπιδὶς μὴ τὴ χούφτα;

— Μὰ, κύρ Τσιλιμπούρδα μ’, ἀπάντησε στεναχωρημένος ὁ Γκόγκος, μήπως πριέτ’ νὰ στοῦ ποῦνι Τουρκαλάδης τοῦ αἵμα σ’ γιὰ νὰ γέν’ ἥρους; Ἰμένα μοῦ τοῦ ρού-φῃξαν κατ’ ἄλλ’ ἰχθροὶ τῆς πατρίδους!...

— Ποιοι, οὐρὲ; ρώτησε περίεργα ὁ Μονοκρούσιος. Ἰν κίρφ εἰρήν’ δὲν ὑπάρχ’ ἰχθροὶ τῆς πατρίδους... Βούλους’ του, τοῦ λοιπόν!...

— Ἐχ’ς ἀδικου, κύρ Μονοκρούσιε, εἶπε ὁ Γκόγκος. Σὶ καθὶ στρατιωτικὴ κλίν’ν βρισκίτι καὶ ἀπὸ μιὰ μιραρχία ἔτοιμ’ πρὸς μάχην!...

— Οὐρί, μπᾶς καὶ λιές τὰ ζουφια τοῦ λῶχ’;

— Ἀμ’ ἰκεῖνα ὑπονοῦν βέβια, ἰκεῖα τ’ ἀφ’ ὅτ’ ἐμὰ μοῦ ἦσαν τοῦ αἵμα!...

— Κι’ γι’ αὐτὸ σοὺ δώκανι τοῦ γαλόν’;

— Γιὰ ἰφτοῦνο βέβια!... Ἡ πατρίς μὴ ἱ-θουσα νὰ ἰδουντῶσου ἐξακόσις δικατεῖς οἰκουγένειες κουρέουν μέσα σὶ μιὰ νύ-χτα!...

— Κόφ’ του, Γκόγκου, γιὰτὶ θὰ πέσ’ καρ-παζά! τὸν διέκοψε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα.

— Νὰ μὴν προυλάθου νὰ πῶ τὴν πέμπ-τῃ ἀν σὰς λιέου ψέματα, εἶπε ὁ Γκόγ-ος, οὐ λόγους ἰέχ’ τόσα ζουφια, νὰ σὰς πρῶτου βράδ’ ποὺ ἔπιασ νὰ κοιμ’θῶ, μὴ πῆρανε χαμπάρ’ οἱ κουργιουμάνις καὶ βα-κουργιόπουλα μὴ σπράχνανι ἀπ’ τοῦ κι-δῆ, τρεῖς λόχ’ βουηθητικοὶ ἀπὸ τὴ μέσ’ θάτ’!...

— Κι’ σὺ σηκώθηκες ἀμέσους ἀπάνου καὶ τοὺς σκότους! εἶπε εἰρωνικά ὁ Μονο-κρούσιος.

— Ἀμ’ γιὰ χάπατο μᾶς πῆρις καὶ μᾶς τὰ σουφρώνοντας τὰ φρύδια του. Κι’ σὶ μᾶς ἰέχουν γίν’ τέτοιες ἐπιθέσεις, ἀλλὰ δὲν μπο-ρέσαμε νὰ σκοτώσουμε οὔτε ἰένα ζουφ-φίον, γιὰτὶ μὲλ’ς ἀνάβαμι τοῦ σπιρμα-τάτ’.

— Ἀμ’ δὲν ἐρίτι τοῦ κόλπου μ’, εἶπε ὁ Γκόγκος θριαμβευτικὰ. Ἀκούσι το πρῶ-τῃ καὶ μιτὰ μοῦ λιέτ’ ἀν δὲν πῆρα δικαίους τοῦ γαλόν’ μ’! Μόλ’ς, τοῦ λοιπόν, βρέθη-

‘Η κηδεῖα τῶν... Κορέω

καὶ κάτου ἀπὸ τοῦ κριθβάτ’, τινάζουμι ἀ-πάνου καὶ ἀρχίζου ἀκρουσουλῆτι νὰ ψά-χνου γιὰ ν’ ἀνακαλύψω τοὺν ἰχθρό!... Τί-π’τις ὅμως. Ἰένα βυζαροῦδ’ συνέλαβα μόνον ποὺ εἶχε χάσ’ τὴ μάνα τ’ καὶ δὲν ἤ-ξερ’ πρὸς τὰ ποῦν’νις νὰ τραβήξ’!... Τοῦ κουπανάου ἀμέσους μιὰ μὴ τὸν ὑποκό-πανου στοὺς κιφᾶλ’ κί... ζουή σὶ λόγου σὰς!...

— Ὡστὶ, ἰφτοῦνη εἶνε ἡ ἀντραγαθία σ’;

— Ναί, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ πρῶτ ἐξέρ’ς τί γίνῃ; Ὁλ’ ἡ σὲ κορέους δύναμ’ τοῦ λῶχ’ εἶχε ἐρθ’ νὰ παρακολουθῇσ’ τὴν... κηδεῖα τ’ καὶ μὴ μιὰ τσαρουχιά δὲν ἄφηκα ρουθούν’!...

— Ἐ! μὰ δὲν ὑποφέρῃσι! φώναξε ἀγα-νακτισμένος ὁ Τσιλιμπούρδας, καὶ ἔφτιασ’ ἡ ὥρα τῆς καρπαζῆς σ’!... Ἰγὼ δικατέσσει-ρα χρουνάκια ποὺ ἦμουνα στοῦ μέτουπου ποῦτες δὲν εἶδα τέτοια κηδεῖα!...

— Μὴν τηρᾶς, ἐξήγησε ὁ Γκόγκος, στοὺν πόλεμο ἀπουφεύ’ν τὶς κηδεῖες, γιὰ νὰ μὴ χάσ’ν τοῦ ἡθικόν τ’ς τὰ ὑπόλοιπα ζουφ-φια!...

— Ὡστὶ ἱπιμέν’ς ἀκόμ’;

— Ἰπιμένους καὶ ἂν θέλ’ς βάζουμι καὶ στοί-χημ’ γιὰ νὰ στοῦ ἀπουδεῖζου!

— Σὺμφουνοι, σὺμφουνοι, φωνάζαν οἱ χωριανοὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν συζή-τησι.

— Ἰγὼ χάνου πινῆντα οὐκάδης κρασί ἀν δῶ μιὰ κηδεῖα κουρέουν! εἶπε ὁ Μονο-κρούσιος.

— Κ’ ἰγὼ τὸν μιζέ, συμπλήρωσε ὁ Τσι-λιμπούρδας.

— Ἰν τὰς’ τότινες, συμφώνησε ὁ Γκόγ-κος. Ἀῦριο τοῦ πρῶτ θὰ σὰς φουνάξου νὰ

τὴν δῇτι. Ἄν τυχὸν καὶ δὲν γέν’, θὰ χά-σου ἰγὼ ἕνα βαρέλ’ κουκκινέλ’ καὶ πέντι ἀρνιά!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι ὁ Γκόγκος τραβήξε χαρούμενος γιὰ τὸν καφενέ. Μό-λις τὸν εἶδαν ὁ Τσιλιμπούρδας, ὁ Μονο-κρούσιος καὶ ἡ ὑπόλοιπη παρέα, ποὺ ἀπὸ το πρῶτ περίμεναν γιὰ νὰ μάθουν τὴν ὥ-ρα τῆς... κηδεῖας, τρέξαν νὰ τὸν προῦπαν-τήσουν.

— Ἰν τὰς’, λοιπόν; ρώτησε πρῶτος ὁ Τσιλιμπούρδας. Θὰ γέν’ ἡ κηδεῖα ἡ θὰ φέρ’ς τοῦ βαρέλ’ μὴ τοῦ κρασί;

— Ἰν τὰς’, ἰν τὰς’, ἀπάντησε γελαστός ὁ Γκόγκος, ἀλλὰ...

— Τί ἀλλὰ, οὐρὲ; τὸν διέκοψε ὁ Μονο-κρούσιος. Μήπως ζητᾶς ἀφουρμὴ γιὰ νὰ ἐιστρίψ’;

— Ὁχι, οὐρὲ πιδιά, εἶπε ὁ Γκόγκος, ὅλλὰ ἐρίτι τὶ συμβαίν’; Δὲν ὑπάρχ’ οὔτε ἰένας κουργιὸς στοῦ σπῆτι μ’.

Ἡ μάνα μ’ ποὺ εἶνι γνουστή γιὰ τὴ νοικοκυρουσὴν τ’ς τ’ς ἰέχ’ ἰξουλουθρέψ’ ὅλους!...

— Ἀστα ἰφτοῦνα, φωνάζαν οἱ χωριανοὶ ἀγανακτισμένοι. Νὰ φρ’ς ἀμέσους τοῦ κρασί, γιὰτὶ ἔχασας τοῦ στοιχ’μα.

— Ἰγὼ; Κάνιτι λάθους! Μπορῶ ἀμέ-σους νὰ κἀν’ τὴν κηδεῖα, φτάν’ νὰ βριθού-νι οἱ κουρέοι, εἶπε ὁ Γκόγκος, γελῶντας κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του. Ὅποιους ἰέχ’ σπῆτι τ’ τέτοια ζουφια, νὰ τοῦ δηλώσ’ καὶ ἰγὼ θὰ πάου ἀμέσους νὰ ἱτοιμάσ’ τὴν κη-δεῖα!...

— Τέτοιου πρᾶμα δὲν ὑπάρ’ στοῦ σπῆτι μ’, γιὰτὶ ἡ γυναῖκα μ’ δὲν εἶνε βρουμουσα, ἐδήλωσε ὁ Μονοκρούσιος.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἐπρόσθεσε ὁ Τσι-

λιμπούρδας. 'Η γυναίκα μ' μπορούσε να πάθ' ταμπλά αν έβελιπ' έστου κι του που-
δάρ' ίνός κουργιού μέσ' στού σπίτ'!...

—Θά τις είχαμ χουρίσ' τις γυναίκες
μας ιάν άφηναν να ζούνι στού σπίτ'ι μας
τέτοια βρουμιά ζουφία, είπανε οί άλλοι
χωρικοί, που προτιμούσαν να χάσουν τό
στοίχημα παρά να δυσφημισθ' ή νοικοκυ-
ρωσύνη τών νυναικών τους.

—Τότινις, δέν φαίτου λγώ, φώναζε θρι-
αμβευτικά, ο Γκόγκος. Δέν πόρεσα να ά-
πουδείξ' ίκείνο που ύπουστήριξ' ίλλείψ'...
θυμάτου.

—Ναί, άλλα όντας βάλαμ' του στοίχημα
δέν ανιλάθαμ' την Ιφθύνη να σί προμηθεύ-
σουμ' ίμεις τά θυμάτά σ'...

—Μά νόμιζα ότ' θά νάβρου στού σπί-
τι μ'...

—'Ιέπρεπ' να μη νομίζ'ς. Τώρα πήγινι
να φέρ'ς του στοίχημ' προυτού άπουταν-
θούμ' στούν κύρ νουματάρχ' για να ζητή-
σουμ' του δίκην μας...

—'Ιφόσουν νομίζιτι πώς ίέχιτι δίκην,
να πάμ' ίκατό φουρές, συμφώνησε ό : κόγ-
κος κι' άμέσως τραθήκανε για την άστυ-
νομία.

Έκείνο τό πρωί, ό κύρ νουματάρχης ή-
τανε στά νεύρα του, γιατί δέν πόρεσε ό-
λη την νύχτα να κλείση μάτι. 'Από την ζέ-
στη είχαν γίνει πολλές... γεννήσεις κορέων
καί οί... λεχώνες εξαντλημένες από τόν...
τοκετό είχαν ρουφήξει όκάδες άστυνομι-
κού αίματους για ν' αναλάβουν!...

Άγανακτισμένος, λοιπόν, ό κύρ νουμα-
τάρχης καθόταν στο γραφείο του και συ-
νέτασε μία άναφορά στην Διοίκηση, ζη-
τώντας οδηγίες για την έξόντωσι τών «χα-
μερτών ζουφίουν, που δέν ίφεισθήσαν ού-
δέ του γυναικού αίματος τών ούργάνων
της τάξιους», όταν μπήκαν στο άστυνου-
μικόν κατάστημα» οί διεκδικούντες τό
στοίχημα.

—'Ιί συμβαίν', παληουαϊθάνια, πάλ' ;
τούς ρώτησε με άυστηρό τόνο ό κύρ νου-
ματάρχης. Δέν θέλου πουλλές κουβέντες,
γιατί έχου άτουνιά! 'Ιμπρός, λέγιτι γρή-
γορις...

—Μί του συμπάθειου, είπε ό Μονοκρού-
σιος και του έξηγήσε όλη την ύπόθεσι.

—'Αμ' τώρα αντιλαμβάνουμι τί συμβαίν',
φώναζε θυμωμένος ό Φουντουάρουχος.
'Αλλοιώς δέν μπορεί να ίξηγηθ' ή ίπι-
δρομύη τών κουρέων στού άστυνομικόν
κατάστημα!

—Τί είπας, κύρ νουματάρχ' μ' ; έρώτη-
σαν οί χωριανοί.

—Σ κασμός, ζουντόβουλα, τούς άπάντη-
σε ό κύρ νουματάρχης άγριεμένος. 'Απαν-
τήστε μόνουν σί ότ' θά σάς ρουτήσ'. 'Ον-
τας πηγαιτι του βράδ' στού σπίτ' σας εί-
πατι στίς γυναίκες σας για την κηδεία τών
κουρέων ;

—Τού είπαμ, κύρ νουματάρχ' μ'...

—Δυνατά, ούρέ, ή στού αούτι ;

—Δυνατά, κύρ νουματάρχ' μ'! Δέν ύ-
π'ηρχι λόγους να τού ποδύμ' στά κρυφά.

—'Αμ' ίέτσ', λοιπόν! Κί ίγώ είχα κου-
ράσ' την άστυνομική μ' ούζυδέρκεια για
να άνακαλύψ' πώς βριθήκαν τόσα ζουφία
στην άστυνομία!... Τσαρουχόπροκαα!

—Ούρίστ', κύρ νουματάρχ' μ'!

—Γρήγορις, άρπαιτ' σ' όλους κί κλείσ'
τ'ς στού κρατητήριου!...

—Γιατί, κύρ νουματάρχ' μ' ; διαμαρτυ-
ρηθήκαμ οί χωριανοί. Δέν κάναμ κανένα
κακό οί έρμου...

—Σ κασμός, που ίέχιτι του θράσου να
μιλήσιτι κιόλας! Γιατί φουράζει δυνατά
στά σπίτια σας ότ' θά γέν' ή κηδεία τών
χαμιρπών ζουφίουν, ίέ ;

—Κί τί έγινι μ' ίφτοδνο, κύρ νουμα-
τάρχ' μ' ;

—Τί έγινι ; Τ' άκούσανε οί κουρέοι κί
ήρθαν στην άστυνομία για να γλυτώ-
σουν! 'Ιμπρός Τσαρουχόπροκα, πάρ' τ'ς!

—Κί του στοίχημα, κύρ νουματάρχ' μ' ;

—Τού στοίχημα ; Θά ίκπέσ' ύπέρ τών
άστυνομικών ούργάνων για να άναπλη-
σ'ν του αίμα που τούς ήπιανε οί κουριοί
ίς ίτίας σας!... Μέσα στην ψειρού τώρα!...

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Τό χαρτί που φέρνει τόν έρωτα

'Η μαγεία κατέχει έκατό διαφόρους
τρόπους, με τούς όποιους ένας ή μία μπο-
ρεί να προκαλέση τόν έρωτα στην καρ-
διά του άλλου.

Ο πλέον εύκολος όμως τρόπος είνε έ-
κείνος που γίνεται διά της ύποβολής. Δυ-
στυχώς πολύ λίγοι είνε εκείνοι που δια-
θέτουν τό άπαιτούμενο μαγνητικό ρεύμα
για να έπηρεάσουν τόν άνθρωπο που θέ-
λουν να τούς αγαπήση.

Επί πλέον κάθε έρωτευμένος έχει και
την άδυναμία του αισθηματος που τόν πα-
ραλύει και τόν έμποδίζει να ένεργήση
πιό θετικά και άποτελεσματικά για να
έπιτύχη τόν σκοπό του.

Τά φυλαχτά σ' αυτή την περίπτωση παί-
ζουν μεγάλο ρόλο, άλλα είνε τόσο δύσκο-
λο να προμηθευθ' κανείς ένα πραγματι-
κό έρωτικό φυλαχτό.

Εν τοιαύτη περιπτώσει και για μεγα-
λείτερη ασφάλεια έπιτυχίας θά σάς δώ-
σωμε έναν τρόπο, τόν όποιο μεταχειριζό-
ταν ή μεγάλη χαρτομάντις 'Αϊνασέ. 'Η
'Αϊνασέ καταγόταν από την Περαία και
έγνώριζε όλα τά μυστικά της μαγείας και
των φίλτρων.

Τί μάς διδάσκει λοιπόν ή μεγάλη αυ-
τή χαρτομάντις ;

Νά πάρωμε δύο χαρτιά από την τρά-

τά χαρτιά της τύχης

πουλα, μία ντάμα κι' ένα ρήγα μπαστου-
νι. Θά γυρίσωμε τό ένα χαρτί πάνω στο
άλλο, πρόσωπο με πρόσωπο, και θά τά
τοποθετήσωμε στην παλάμη του άριστε-
ρου χεριού μας.

Επειτα άκούμπάμε την παλάμη του δε-
ξιού χεριού μας έπάνω στα χαρτιά και
αρχίζομε να σφίγγωμε με δύναμι τό ένα
χέρι με τ' άλλο, έχοντας άνάμεσα στίς
παλάμες τά δύο χαρτιά.

Επί 7 λεπτά ακριβώς που θά διαρκή
αυτό τό σφίξιμο τών χεριών, πρέπει ταυ-
τοχρόνως να έχωμε συγκεντρωμένη τη
σκέψι μας μονάχα στο αγαπημένο πρό-
σωπο και με τόν νού μας να λέμε: «Σ',
αγαπάμ. Σ' αγαπάμ πολύ. Σ' αγαπάμ πε-
ρισσότερο από κάθε άλλο πράγμα. 'Αγά-
πησέ με! 'Αγάπησέ με πολύ. 'Αγάπησέ
με περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα.
'Η εύτυχία θά βριαμθεύση στον έρωτά
μας...»

Οί φράσεις αυτές μπορούν να άντικα-
τασταθούν με άλλες, αναλόγως τών σχέ-
σεων που μπορούν να υπάρχουν μεταξύ
σας.

Όταν, λοιπόν, περάσουν τά 7 λεπτά,
τότε ξεσφίγγωμε τά χέρια μας και, όπως
βρίσκονται τά δύο χαρτιά τό ένα έπάνω
στό άλλο, τά βάζομε μέσα σ' ένα πρά-
σινο φακελλάκι, τό όποιο σφραγίζομε και
τό τοποθετούμε κατάσαρκα στο μέρος της
καρδιάς μας.

Αυτό τό φακελλάκι-φυλαχτό πρέπει να
μείνει εκεί δεμένο με μία πράσινη κορ-
δελλίτσα επί έπτά ημέρες κι' έπτά νύ-
χτες, αρχίζοντας από τη δύσι του ήλιου.

Κάθε νύχτα μόλις πλαγιάσετε, βάζετε
τό δεξί χέρι έπάνω στην καρδιά και στα
χαρτιά κι' έπαναλαμβάνετε την ίδια έ-
πίκλησι, που άναφέραμε παραπάνω.

Τούναντίον την ημέρα πρέπει ν' άπο-
φεύγετε να σκέπτεσθε τίποτε, αφήνοντας
έλεύθερη την έπίδρασι και την έπικονω-
νία του μαγνητισμού σας. Τά τηλεπαθη-
τικά ρεύματα συγκεντρώνονται και διο-
χετεύονται περισσότερο την νύχτα από την
ημέρα. Επίσης και τό πρόσωπο που θέ-
λετε να θέξετε με τη μαγνητική αυτή ά-
ποστολή του ρεύματος σας πλήττεται πε-
ρισσότερο τη νύχτα, όπότε αν ήρεμεί, πα-
ρά την ημέρα, που ή σκέψις του βρίσκε-
ται σε διαρκή άπασχόλησι.

Επειτα από την έβδομη ημέρα βγά-
ζετε τά δύο χαρτιά από τό φακελλάκι και
τά χωρίζετε.

Είνε ή στιγμή που πρέπει ν' άπευθύ-
νετε στο αγαπημένο πρόσωπο την έρω-
τική άπήχησι τών αισθημάτων σας.

Αυτό, βέβαια, είνε τό δυσκολότερο μέ-
ρος τών ένεργειών σας, γιατί δέν είν' εύ-
κολο να βρεθ' ή τρόπος που θά μπορέ-
σετε να στείλετε στο αγαπημένο σας πρό-
σωπο ένα τραπουλόχαρτο.

Λοιπόν, συνεχίζετε την τηλεπαθητική
σας ένέργεια κατ' αυτό τόν τρόπο:

Αν μ'έν είστε άντρας, παίρνετε τη
ντάμα' αν είστε γυναίκα, τό ρήγα. Τό
χαρτί αυτό τό ξαναθάξετε σ' ένα πράσι-
νο φακελλάκι. Αυτό όμως γίνεται νύχτα,
μη τύχη και τό ήλιακό φώς φέρη μία άν-
τίθετη έπιρροή. Τοποθετείτε τώρα τό φα-
κελλάκι στο μέρος της καρδιάς, μέχρις ό-
του βρ'ητε την εύκαιρία να στείλετε τό
χαρτί σ' εκείνον ή σ' εκείνη.

Ο μόνος τρόπος για ν' άποσταλή ένα
χαρτί είνε ό έξης: Ξηλώνετε τη φόδρα έ-
νός άνδρικού πορτοφολιού, αν πρόκειται
για άνδρα, ή μιας τσαντίτσας αν πρόκει-
ται για γυναίκα, χώνετε τό τραπουλό-
χαρτο και την ξανααρράθετε μ' έπιμέλεια,
ούτως ώστε άμα στείλετε τό πορτοφόλι ή
την τσαντίτσα σ' αγαπημένο σας πρό-
σωπο να μην καταλάβη ότι τό δώρο αυτό
περιέχει τό τραπουλόχαρτο.

Πάντως, πάλι, κάθε βράδυ, από την ή-
μέρα που θά στείλετε τό δώρο, είνε άπα-
ραίτητο να κάνετε την ίδια έπίκλησι: «Σ',
αγαπάμ, σ' αγαπάμ πολύ κ.τ.λ.»

'Η μαγική αυτή έπίκλησις, ή όποία δέν
είνε άλλο από μία τηλεπαθητική προσέ-
γισι, θά είσاکουσθ' από εκείνον που έ-
χει τό τραπουλόχαρτο μαζί του.

Όλη την ημέρα θίγεται από τά έρω-
τικά ρεύματα που είνε πιά συγκεντρωμέ-
να σ' αυτό από την έπαφή του επί 7 ή
μέρες με την καρδιά σας.

Και άσέτως προς τά προηγούμενα άι-
σθήματα που τρέφει τό πρόσωπο αυτό για
σας, να είσθε βέδαιοι ότι, λίγο ή πολύ,
και μάλλον γρήγορα θά σάς βάλη στη
σκέψι του τόσο δυνατά, που θά άναγκα-
σθ' ή να σάς άναζητήση για να σάς έκ-
φράση την άγάπη του.

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ

—ο—

Περίεργες σκέψεις

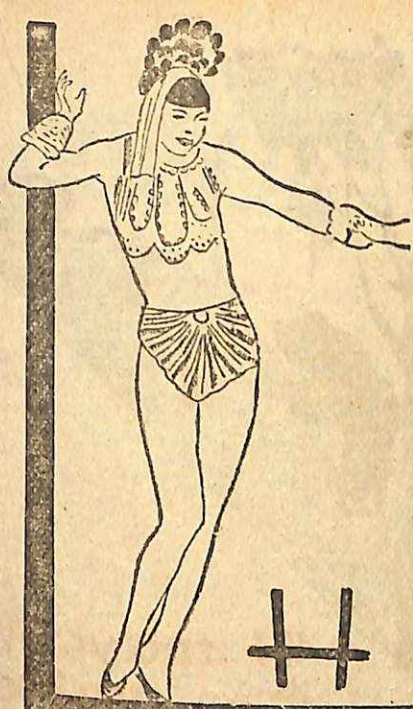
Τό Ευαγγέλιο μάς λέει να αγαπάμε
τούς πλησίον μας και μάς λέει επίσης να
αγαπάμε τούς έχθρους μας. Πιθανόν, για-
τί, κατά κανόνα, είνε οί ίδιοι άνθρωποι.

—Τά παιδιά είνε εκ φύσεως μιμητικά.
Κάνουν ακριβώς ό,τι κάνουν και οί γονι-
τές τους, παρ' όλες τις προσπάθειες να
τούς μάθουν καλούς τρόπους.

—Τό χρήμα δέν κάνει την εύτυχία, με
τό χρήμα όμως μπορείς να είσαι... άτυ-
χής με άνεισι.

—Είνε ό τυχερότερος άνθρωπος του κό-
σμου: έχει μία γυναίκα και έναν άναπτή-
ρα και... δουλεύουν και τά δύο.

—Οί προσευχές είνε τηλεγραφήματα
προς τόν Θεό. Στέλνονται τη νύχτα, για
να πληρώνονται στη μισή τιμή.

ήταν εξαπλωμένη σ' ένα περίφημο δέρμα
λεοπαρδάλεως, ντυμένη ακόμα όπως ή-
ταν, με τά μεταξωτά και τά διαμαντικά
της. Δέν ήταν όμως μόνη.

Κύτταξε γύρω της και μέτρησε έναν-
έναν δέκα ανθρώπους. Δέν βρισκόταν πιά
μέσα στο σπίτι της και ήταν περιστοιχι-
σμένη από ξένους.

—Τί ζητάτε; βρήκε τη δύναμι να προ-
φέρη. Γιατί με φέρατε έδω μέσα ; Πάρτε
τά διαμαντικά μου, πήτε μου και πόσα
θέλετε ακόμα! Θά σάς ύπογράψω ένα
τσέκ, και αφήστε με έλεύθερη...

—Λυπούμαι, Άννα Μαίη Βόγκ, μήπως
λοιπόν έξεχάσατε και τά κινέζικα ;

—Σάν Γιέν! ψιθύρισε άνατριχιάζοντας
ή Βόγκ.

Είχε άναγνωρίσει άμέσως τη φωνή έ-
κείνη. Και είπε:

—Τί γυρεύεις από μένα, Σάν Γιέν ; Σε
άναγνωρίζω, φτάνει... βγάλε τη μάσκα
σου. Παντρεύτηκες την άδελφή μου, τί
άλλο γυρεύεις;... Άν θέλεις, σου ζητώ

θάν και της θρησκείας μας, καταδικάζε-
ται και τιμωρείται αλύπητα από τη δι-
καισύνη μας.

—Μά, επί τέλους, για τί με κατηγο-
ρείτε ;

—Ενώπιον αυτών τών δικαστών μας
κατηγορείσαι ότι δέν έσεβάσθηκες τη θρη-
σκεία μας και τά έθιμά μας, παραβαί-
νοντας τόν όρκο που είχες κάμει να παν-
τρευτής δέν τόν άνθρωπο που σου είχε ό-
ρισθ'.

—'Η Άννα είχε γίνει χλωμή, γιατί ήξε-
ρε τη δικαιοσύνη τών κινέζων.

—Λυπηθήτε με, ψιθύρισε, δέν τό έκανα
από κακό, άλλα από έπιπολαϊότητα.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ή φωνή
ένός άλλου:

—'Ο Σάν Γιέν έπρόφερε την κατηγο-
ρία, σ' όμ'ές έναπόκειται ή άπόφασις της
καταδίκης. 'Η καταδίκη σου είνε ή έσχά-
τη τών ποινών: ό θάνατος. Πριν όμως
πεθάνεις, θά βασανισθ'ς. Δέν ώφείλει μο-
νάχα ό άμεσος θάνατος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΕΖΑ

συγγνώμη, που σε εγκατέλειπα... "Ηδη
έχουν περάσει πέντε χρόνια που έφυγα
από τη Σαγκάη...

—Δέν σ' έπληροφόρησαν καλά. Παρέ-
λειψαν να σου πούν, ότι ή άδελφή σου
Μίου πέθανε πρό ενός έτους, έπάνω σ' έ-
ναν τοκετό της. Τό παιδί πέθανε κι' αυτό
έπειτα από μερικές ώρες. Και ξέρεις τί
σημαίνει όλ' αυτό ; Σημαίνει ότι δέν πρέ-
πει να έναντιούμεθα στη θέλησι τών
θεών!...

—Αυτό που μου λές είνε τρομερό, Σάν.
Και πώς θά μπορέσω να ξεπληρώσω τό
κακό που έκανα ;

—Θά τό σκεφθώμε έμείς, μην άμφι-
βάλλης.

—'Αλλά... όλοι αυτοί που είνε μαζί
σου!... Είμαι μονάχη, μία γυναίκα άνυ-
περάσπιστη, έν'ω έσείς είστε δέκα... Τί
θέλετε ;

Ο Σάν συνέχισε:

—Είσαι πολύ κακά πληροφορημένη, ή
μάλλον, δέν θά έχης πληροφορητάς. Αυτό
είνε σοβαρό για μία γυναίκα που έπρό-
δωσε, άλλα και που πρέπει να νιώθω
ότι πάνω από τό κεφάλι της κρέμεται
μία άπειλή. Θά σου πώ, λοιπόν, έγώ ά-
μέσως, ότι μετά τό θάνατο της Μίου, και
έγώ ό Σάν Γιέν, εγκατέλειπα την πα-
τρίδα μας, χωρίς ν' αφήσω και τούς πα-
τριώτες μου, τούς όποιους όταν ήρθα στο
Σικάγο προσπάθησα άμέσως να συναν-
τήσω. Μέσα στην καρδιά της κινέζικης
συνοικίας ύπάρχει ένα σιδηρώτηρο. Κί
έμεις τώρα βρισκόμαστε στο υπόγειο του
μαγαζιού. "Εως έδω, βλέπεις, δέν ύπαρ-
χει τίποτε τό άντικανονικό. Δέν είνε ά-
λήθεια; 'Ακόμα περισσότερο σε πληρο-
φορούμε, ότι ή άστυνομία του Σικάγου
δέν είχε ποτέ της καμιά δολοφονία με
τόν καταστηματούχην του σιδηρωτηρίου.

Εν τούτοις... δέν ή' άντικρύση ποτέ σου τό
πρόσωπο τών δέκα ανθρώπων που σε τρι-
γυρίζουν αυτή τη στιγμή. Μπορώ να σε
πληροφωρώ όμως ότι είνε και οί δέκα
προσωπικότητες άξίας, πολύ γνωστές τό-
σο έδω στην 'Αμερική, όσο και εκεί κάτω
στον τόπο μας. Όλα αυτά σου τά άνα-
φέρω, γιατί έρώ, είμαι βέβαιος, ότι ούτε
μία λέξη δέν θά βγ'η από δώ μέσα...

—'Ας έρθωμε όμως στη δική σου περι-
πέτεια. Βρίσκαται έδω ενώπιον του δικα-
στηρίου τών «Δέκα 'Ιερέων», και σ' αυ-
τό έναπόκειται ν' άποφασίση για την κα-
ταδίκη σου. Κάθε έγκλημα έναντίον τών
νόμων της πατρίδος μας, έναντίον τών ή-

»Τη νύχτα αυτή θά μείνης με τό Σάν
Γιέν!... Πρέπει ν' άναπληρώσης τό χρο-
νικό διάστημα, που οί θεοί σου τόν προ-
ώρισαν για άντρα σου.

»Αύριο θά μάθης τη δεύτερη δοκιμα-
σία και κάθε μέρα από μία, μέχρις ό-
του έρθη ή ημέρα του θανάτου σου.

Οί ένένες δικασταί άποσύρθηκαν πίσω
από μία κουρτίνα κι' έμεινε μόνος ό Σάν
Γιέν με τη Μαίη.

Η Βόγκ ζήτησε να τόν συγκινήση με
την μνημη της πεθαμένης άδελφής της,
εκείνης όμως πέταξε τη μάσκα κι' έδειξε
τη σκληρή και άσυγκίνητη φυσιογνωμία
του.

Σήκωσε τά χέρια του να την άρπάξη
ανάμεσα σ' άνοιχτά δάχτυλά του. 'Εκεί-
νη όμως τη στιγμή, άκούστηκε ένας τρο-
μερός κρότος και ό θόρυβος ανθρώπων
που σπάζανε πόρτες και παράθυρα.

Ο Σάν Γιέν έβγαλε ένα περιστροφ.

Η Βόγκ ώρμησεν άπάνω του και του έ-
πιασε τό χέρι. Κυλίστηκαν χάμα και ά-
κούστηκε μία έκπυροσκόρησις. Η Άννα
Μαίη Βόγκ σωριάστηκε με τό στήθος μα-
τωμένο. Ο κινέζος πήγε να
ξεφύγη απ' εκεί που έφυγαν
και οί άλλοι έννιά κινέζοι,
άλλά έπεσε μέσ' στα χέρια
μίας ομάδος άστυνομικών,
που είχαν πιασμένους και
τούς άλλους έννιά συντρό-
φους του.

Ο αϊφνιδισμός αυτός της
άστυνομίας του Σικάγου, ό
τόσο τυχαίος, έφερεν εις φώς
μία σπουδαία ανακάλυψι.
Βρήκαν εκεί μέσα τά άρχεία
και τσάκωσαν τούς άρχηγούς
της ισχυρότερης Ένώσεως
πιστών Κινέζων, οί όποιοί
τρομοκρατούσαν τόν τόπο με
τούς φόνους σημαίνόντων προ-
σώπων.

Η Άννα Μαίη Βόγκ έμει-
νε τρεις μήνες στην κλινική
κι' ένα χρόνο κλεισμένη στο
σπίτι της. Τό τραύμα της εύ-
τυχώς δέν ήταν σοβαρό και
γιατρεύθηκε γρήγορα.

Επί τρία χρόνια όμως έ-
μεινε στη σιωπή και στη μο-
ναξιά της, γυρεύοντας να έ-
χάση την τραγική αυτή περι-
πέτεια της

ΕΡΡΙΧ ΣΡΑΙΜΠΕΡ

Οι ρωμαντικοί

Η τραγωδία ενός παιδιού της έπαρχίας

Ο Θύμιος, ένα καλοδεμένο αγόρι 14 χρονών, ζούσε ξέγνοιαστο σ' ένα μικρό χωριουδάκι της Πελοποννήσου. Προτού ο ήλιος ξεπροβάλλει, πίσω από τα ψηλά βουνά της πατρίδας του, βρισκόταν στο πόδι. Το μοναδικό χωράφι που έτρεφε την οικογένειά του, αυτόν, την μάνα του και τον γέρο Μητρο, τον πατέρα του, έπρεπε να βοσκοποιηθεί και να βοτανισθεί με όρεξη, για να δώσει το στάρι που χρειαζόταν για την χρονιά. Κι' άλλα χέρια, εκτός από τα δικά του, δεν υπήρχαν. Ο γέρο-πατέρας του, πιασμένος στο κρεβάτι, προσπαθούσε να ξεγελάσει τον χάρο, που κάθε βράδυ φτερουγίζε πάνω απ' το κεφάλι του, και η μάνα του, η χαροκαμένη Ρηνιώ—πέντε γιουούς και δύο κόρες είχε θάψει μέσα σ' τρία χρόνια!—δεν είχε κουράγιο ν' ανάψει ούτε το καντήλι που βρισκόταν μπροστά στην εικόνα της Μεγαλόχαρης.

Άλλα ευχαριστούσε το Θεό, που τους άφησε το τελευταίο τους αγόρι. Αυτό δούλευε καλλίτερα από δέκα παλληκάρια και το ψωμί δεν έλειπε ποτέ από το σπίτι. Μά ηρθε μια χρονιά δυστυχής. Το χωράφι δεν εκάρπισε και η γίδα, το καμάρι του γέρο-Μήτρου, γκρεμίστηκε σ' ένα βάρανθο. Η γρηά-Ρηνιώ την έκλαψε όσο και τα παιδιά της. Άλλα τα κλάματα δεν άφελούσαν. Έπρεπε στο ράφι να βρισκεται το καρβέλι.

Κι' ο Θύμιος πήρε την απόφασί του.

—Μάνα, θά πάω να δουλέψω στην ξενιτειά. Θέλω τα τελευταία χρόνια ζας να τα περάσετε ευτυχισμένα. Έκει κάτω στην Αθήνα θά μπορέσω να κερδίζω όσα χρειάζονται για να μη σάς λείπη τίποτα.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Μόλις έφτασε στην Αθήνα, τράβηξε κατ' ευθείαν για το σπίτι μιας μακρινής συγγενίσσας της μητέρας του, που καθόταν στη Γαργαρέτα. Τον υποδέχτηκαν με χαρά κι' ο θεός του ανέλαβε να τον βάλει σε δουλειά.

Ένα πράγμα μόνον τον στενοχωρούσε: Από την πρώτη μέρα που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα αισθανόταν ιδιαίτερα συγκινησιόταν όταν αντίκριζε την ψυχοκόρη της θείας του, την ψηλόλιγνη και σμιχτοφρόδα Γιώτα. Είχε γεννηθεί κι' αυτή σ' ένα χωριό του Μωριά, είχε ανατραφεί όπως κι' αυτός στον καθαρό αέρα του βουνού και είχε ξυπνήσει με τα χαράματα για να οδηγήσει τα πρόβατα στη βοσκή.

Μά φαίνεται ότι και η Γιώτα δεν έμενε ασυγκίνητη. Όταν ο Θύμιος το μεσημέρι που σχολούσε από την δουλειά του καθόταν σε μια γωνιά της κουζίνας, περιμένοντας ναρθή η ώρα του φαγητού, εκείνη κατέβαζε τα μάτια της, αποφεύγοντας να τον κυττάξει. Την νύχτα τον έδλεπε στο όνειρό της και την ημέρα δεν μπορούσε να τον βγάλει απ' την σκέψι της.

Από την φάρετρα του γιου της Αφροδίτης λείπανε δυο τόξα ακόμη! Ο Θύμιος και η Γιώτα προσθόνταν στον καταλόγο των έρωτευμένων!

Ένα κυριακάτικο απόγευμα ή οικογένεια της θείας του είχε βγή περίπατο και

στο σπίτι βρισκόνταν μονάχοι οι δυο έρωτευμένοι.

Η Γιώτα καθισμένη σε μια γωνιά της τραπεζαρίας κατι έγραφε κι' ο Θύμιος σκυμμένος στο τραπέζι έγραφε στον πατέρα του. Ο καθένας έκανε την δουλειά του μηχανικά. Η σκέψι και των δυο ήταν άλλοι. Ο Θύμιος σκεπτόταν εκείνη και η Γιώτα αυτόν.

Σε μια στιγμή η Γιώτα έβγαλε μια σπαρακτική φωνή:

—Αχ!...

Ο Θύμιος τινάχθηκε άπάνω και πήγε ξαφνιασμένος προς το μέρος της.

—Τί έχεις; την ρώτησε προσπαθώντας να δώσει στη φωνή του όσο μπορούσε γλυκύτερο τόνο.

—Τίποτε, απήντησε εκείνη κατεβάζοντας τα μάτια της. Η βελόνα μου τσίμπησε το χέρι...

—Και δεν είνε τίποτα αυτό; Δεν έχεις δίκη; Πολλές φορές από το τίποτα γίνονται μεγάλα δυστυχήματα. Για δώσε μου το χέρι σου να δώ...

Με δισταγμό η Γιώτα ακούμπησε την παλάμη της στα δάχτυλα του Θύμιου, ενώ σ' όλο της το κορμί αισθανόταν μιά περιέργη ανατριχίλα.

Ο Θύμιος έτρεμε απ' την συγκίνησή του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατώτερα από κάθε άλλη φορά και τα μάγουλά του είχαν γίνει κατακόκκινα.

—Γιώτα! ψιθύρισε.

—Έκείνη έσκυψε το κεφάλι της.

—Μονάχα... μονάχα, στο δάχτυλο πο- νάς; συνέχισε ο Θύμιος κοιπιάζοντας.

—Εγώ όμως...

Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Τα χείλη του έτρεμαν, το μυαλό του είχε σταματήσει. Από μέρες έλεγε και ξανάλεγε από μέ- σα του τι θά της έλεγε όταν θά εύρισκε την κατάλληλη ευκαιρία, μά να που τώ- ρα δεν μπορούσε να άρθρώσει ούτε λέξη.

Η Γιώτα τράβηξε διακριτικά το χέρι της.

—Ξέρω τι θέλεις να μου πής, ψιθύρισε. Πονάς και συ μαζί μου. Άλλά γιατί; Μήπως ή βελόνα τρύπησε και το δικό σου χέρι;

—Όχι, επέλλισε εκείνος, αλλά.. τα μά- τια σου μου τρυπήσανε την καρδιά!...

Προτού ή κοπέλα προφτάσει να αντι- σταθί, ο Θύμιος πέρασε τα γέρα του μπράτσα στην μέση της, την έσφιξε με

θέρμη στην αγκαλιά του και τα χείλη τους ενώθηκαν.

Το πρώτο φιλή είχε ενώσει πιά για πάντα τις δυο έρωτευμένες καρδιές.

ΤΟΥΣ ΦΘΟΝΗΣΕ Η ΜΟΙΡΑ...

Οι δύο έρασταί κάμποσους μήνες ζή- σαν ευτυχισμένοι. Η διαμονή και των δυο στο ίδιο σπίτι τους έδωσε την ευκαι- ρία να γνωρίσει ο καθένας τα προτερή- ματα του άλλου και να αγαπηθούν ακό- μη περισσότερο. Μά ο δαίμων, που κατα- δίδει πάντοτε τους έρωτευμένους, δεν ήθελε να διαρκέσει η ευτυχία τους.

Ένα μικρό παράπτωμα του Θύμιου έ- γινε αφορμή να τον διώξει η θεία του από το σπίτι και το σπουδαιότερο να του α- παγορεύσει να ξαναπεράσει, έστω και κά- τω από τα παράθυρά της.

Αυτό ήταν για τους δυο έρωτευμένους—και το γνωρίζουν καλά όσοι έχουν αγα- πήσει—μεγάλο μαρτύριο.

Το δημοφω χωριατόπουλο, που είχε λα- βωθή από τον έρωτα και ένιωθε τα στή- θη του ν' ανεβοκατεβαίνουν απ' τον με- γάλο του καύμο, δεν μπορούσε να υπο- φέρη το χωρισμό. Κάθε βράδυ γλυστορού- σε σ' αν σκιά στα σοκκάκια της Γαργαρέ- τας και κρυμμένος πίσω από μιά μουρ- γιά, που βρισκόταν μπροστά στο σπίτι της καλής του, ξημερωνόταν με τα μάτια καρφωμένα σ' ένα μικρό παραθυράκι απ' όπου φαινόταν αμυδρά το φως ενός καν- δηλιού, που τρεμόσυνε.

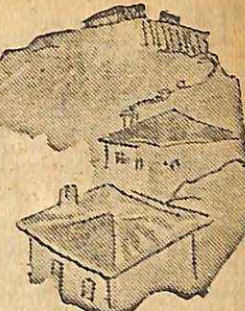
Μά πίσω από το κεντημένο κουρτινάκι του παραθυριού δυο άλλα μαύρα μάτια κυττούσαν προς το πράσινο φύλλωμα της μουργιάς, μιά άλλη τρυφερή καρδιά χτυ- πούσε δυνατά κι' ένα παρθενικό στήθος ανάστέναζε.

Ήταν η Γιώτα που καρτερούσε να ρο- δίσση ή αύγη για να διακρίνη μέσα στο σύθαμπο την λεβέντικη κορμοστασιά του αγαπημένου της.

Κάποιο βράδυ που ο Θύμιος στεκόταν στο συνηθισμένο του μέρος, ένα σιγανό «τράκ» ακούστηκε και το παράθυρο της αγαπημένης του μισάνοιξε.

Τραβήχτηκε συγκινημένος απ' τη μουρ- γιά και με τρεμάμενο βήμα προχώρησε προς το παράθυρο. Το ξαφνικό λάλημα ενός πετεινού έκανε προς στιγμήν το στή- θος του να παγώσει. Μά γρήγορα ξαναθρήκε το θάρρος του. Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, έφτασε ακριβώς κάτω από το παράθυρο και τότε... Τότε είδε το πο-

Έρασλαιί της παλινάς Αθήνας

νεμένο πρόσωπο της αγαπημένης του να ξεπροβάλλει δειλά-δειλά. Το χλωμό φως του φεγγαριού που έλουζε τους βυσσινι- κούς, που βρισκόνταν αραδιασμένοι στο πεζούλι, σιγά-σιγά τραβήχτηκε. Άλλαξε την απόχρωσι του γερανιού, που αν κρε- μασμένο καταμεσής του παραθυριού και τέλος φώτισε χωρίς φειδώ το πρόσωπο της Γιώτας.

—Λατρεία μου! ψιθύρισε ο νέος.

—Αγαπημένε μου! επέλλισε με τρεμά- μενη φωνή εκείνη.

Ένα λευκό χαρτάκι στροβιλίστηκε και το παράθυρο έκλεισε απότομα.

Ο Θύμιος έσκυψε με συγκίνησι, έσφιξε στην χούφτα του το χαρτάκι και έφυγε δρομαίος. Άνασαινοντας δυνατά απ' την τρεχάλα, στάθηκε στο πρώτο φως που βρέθηκε μπροστά του. Με συγκίνησι ξεδί- πλωσε το λευκό χαρτάκι και διάβασε με- τα βίας συγκρατώντας την χαρά του:

«Αγαπημένε μου,

Αύριο το βράδυ την ίδια ακριβώς ώ- ρα θά σε περιμένω στην πίσω πόρτα του κήπου.

Η Γιωτίτσα σου»

Ο νεαρός έρωτευμένος φίλησε χίλιες φορές το λευκό εκείνο χαρτάκι που τον έκανε ευτυχισμένο και χοροπηδώντας απ' την χαρά του έφτασε στο σπίτι του.

Έπειτα από έξι μήνες ήταν η πρώτη βραδυά που κοιμήθηκε με κάποια χαρά μέσα στη ματωμένη του καρδιά...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Την άλλη μέρα το βράδυ καθόταν από νωρίς σ' ένα τραπεζάκι του καφενείου, που βρισκόταν απέναντι από το σπίτι της θείας του και περίμενε να φτάση ή ώρι-

σμένη ώρα για να πάη στην πίσω πόρτα του κήπου, που θά τον περίμενε η αγαπη- μένη του.

Ακράτητος την έσφιξε στην αγκαλιά του.

—Γιωτίτσα μου, λατρεία μου, το ήξε- ρα πώς θά με περιμένες.

—Και θά σε περιμένω πάντα, Θύμιε!...

Άλλά...

—Μην κλαίς, Γιωτίτσα μου, την παρη- γόρησε. Αύριο θά τελειώσουν όλα. Ναι, ναι, θά γίνης δική μου για πάντα. Κι' αν μου το άρνηθουν... Τότε... Τότε...

—Τί σκέπτεσαι να κάνης, καλέ μου; τον ρώτησε προσπαθώντας να πείξη ένα αναφυλλητό ή μικρούλα.

—Αύριο θά το μάθης, της απήντησε έ- κείνος. Τώρα πήγαινε να κοιμηθής.

Φίλησε με παραφορά τα αλικά χείλη της αγαπημένης του και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΑΡΝΗΣΙΣ!

Το άλλο μεσημέρι ο Θύμιος βρισκόταν στο σπίτι της θείας του. Μόλις τον είδαν στη σκάλα οι γιοι της κυρίας Ζαργάνη τρέσαν άμέσως και ειδοποίησαν την μάμα τους. Ξαφνιασμένη από την άπροσπη έ- πισκεψι, η θεία του Θύμιου, έτρεξε για να τον διώξει.

—Φύγε από το σπίτι, παληόπαιδο, του είπε αυστηρά. Πιστεύω ότι δεν θά ξέχα- σες πώς σου έχω απαγορεύσει να περά- σης το κατώφλι του σπιτιού μου. Έμπρός πήγαινε!

—Μη με διώχνης, θεία, επέλλισε ο Θύ- μιος, έχω κάτι πολύ σοβαρό να σου πώ.

Μπροστά στην έπιμονή του ή θεία του υπεχώρησε και του είπε να την ακολου- θήση στην τραπεζαρία.

Η Γιώτα έβγαλε ένα σπαραχτικό «αχ» και έπεσε σφαδάζοντας στο πάτωμα.

Μόλις βρέθηκαν μονοι, ο Θύμιος, κοι- πιάζοντας, της έκανε την μεγάλη άποκά- λυψι.

—Θεία, ψιθύρισε, ή ευτυχία δυο ζπά- ρια σου. Άγαπώ την Γιώτα και εκείνη με λατρεύει. Δώσε την άδειά σου να την ξεων βρισκείται αυτή τη στιγμή στα χέ- κων γυναίκα μου.

—Τί έκανε λεί; φώναξε ή θεία του ά- γριεμένη. Δεν ντρέπεσαι, παληομόρτη, που έχεις το θράσος να κάνης τέτοιες προτάσεις; Φύγε γρήγορα απ' εδώ για να μην το πώ του θείου σου και σου κό- ψει τα πόδια...

—Μά θεία, την αγαπώ, την λατρεύω, χωρίς αυτήν δεν θά μπορέσω να ζήσω, επέλλισε κλαίγοντας ο Θύμιος. Μη θέ- λης να πάρης στο λαμό σου δυο παιδιά.

Η θεία του, όμως, ήταν ανένδοτη. Με κανένα τρόπο δεν δεχόταν να δώσει την συγκατάθεσί της για το γάμο των δυο έ- ρωτευμένων.

Κι' ο Θύμιος πήρε την απόφασί του.

Άφοι δεν τους άφησαν να ένωθούν στη ζωή, ήξερε τον τρόπο με τον όποιον θά έκανε δική του για πάντα τη λατρευτή του. Μέσα στο μπαούλο του βρισκόταν ένα μεγάλο μαχαίρι. Το είχε πάρει από το χωριό του, όταν έφυγε, γιατί δεν μπο- ρούσε να το άποχωρισθί. Στην έβλινη λαοή του είχε σκαλίσει μόνος του δυο ά- γριοπερίστερα που φιλιούνταν και πάρα κάτω μιά μακρόμυση μαργαρίτα.

Αυτό θά τον γλύτωνε από τα βάσανα της ζωής.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΕΛΟΣ

Σ' αν τρελλός έφτασε στο σπίτι του. Έ- κρυψε το μαχαίρι στην μέσα τσέπη του σακκακιού του κι' αλαφιασμένος γύρισε εκεί που τον περίμενε η αγαπημένη του. Μπήκε κρυφά από την πίσω πόρτα του κήπου και τράβηξε κατευθείαν στην κου- ζίνα.

Σε μια γωνιά έκλαιγε η Γιώτα, ενώ δίπλα της στεκόταν ο Βρασίδας, ο μικρός γιός της θείας του, προσπαθώντας να την παρηγορήσει.

Μόλις είδε τον Θύμιο τινάχτηκε ξα- φνιασμένη.

—Φύγε, του είπε, άρκετά με έβρισε ή κυρία. Μη θέλεις έξ αίτίας σου να με διώ- ξουν...

—Θά φύγης μόνη σου... Άλλά όχι, θά φύγης μαζί μου, της απάντησε ο Θύμιος. Μου έχεις όρκισθί ότι θά με ακολουθή- σης και στον τάφο ακόμη.

Με άστραπιαία κίνησι έβγαλε το μα- χαίρι και προτού προλάβη ο μικρός Βρα- σίδας να βάλη τις φωνές, το είχε μπηξί στο στήθος της αγαπημένης της.

Η Γιώτα έβγαλε ένα σπαραχτικό: «αχ!» και έπεσε σφαδάζοντας στο πά- τωμα.

—Και τώρα σε ακολουθώ, επέλλισε ο Θύμιος. Χωρισμένοι στη ζωή! Ένωμένοι στο θάνατο!...

Με δύναμι έμπηξε το μαχαίρι στην πο- νεμένη του καρδιά κι' έπεσε νεκρός από- νω στο πάτωμα της αγαπημένης του.

★★

Κι' ήταν πρωτομαγιά. Τα ρόδα σκορ- πούσαν την ευωδιά τους και τα πουλιά έ- ψαλλαν το αιώνιο τραγούδι του έρωτα!...

Μ. ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

Ίταλικοί θρύλοι

(Ανάμεσα στα Ιταλικά παραμύθια του 1200 1300, τα γνωστά με τ' όνομα «Ποσειδών», ξεχωρίζει το παρακάτω, χαρακτηριστικό της εκτιμήσεως που έτρεψαν οι αρχαίοι Ιταλοί στην ελληνική σοφία.)

Κάποτε ζούσε στην Ελλάδα κάποιος αθόνης, που φορούσε βασιλικό στέμμα κι είχε ένα βασιλίο μεγάλο, αν και η καταγωγή του ήταν άσημη. Ήταν αδύνατος και κρατούσε στις φυλακές του ξέ ατίας ενός αδικήματος έναν φιλόσοφο Έλληνα, πολύ διαβασμένον και που έβλεπε πέρα κι απ' τ' αστέρια.

Μιά μέρα έφεραν για δώρο από την Ίσπανία ένα θυμαίο αλόγο. Ήταν ωραίο και δυνατό. Ο αθόνης φώναζε τότε όλους τους ιππότες του για να μάθουν τα μυστικά της όμορφιάς του. Κανείς όμως δεν μπόρεσε να του εξηγήσει γιατί το αλόγο ήταν τόσο διαφορετικό από τα άλλα. Τούπαν μόνο πως υπήρχε ένας σοφός στις φυλακές του, που τα ήξερε όλα. Αμέσως ο αθόνης διέταξε να του φέρουν τον σοφό Έλληνα.

— Σοφέ μου, τόν ρώτησε τότε ο αθόνης, εξέτασέ μου αυτό το αλόγο και πές μου γιατί είναι τόσο όμορφο.

— Έλληνας το εξέτασε και του είπε: — Αθόνητα μου, το αλόγο σου είναι τόσο ωραίο, γιατί ανατράφηκε με γαϊδουρινό γάλα.

Ο αθόνης έστειλε αμέσως ανθρώπους του στην Ίσπανία να μάθουν από το πράγμα αλήθειες κι έμαθε ότι οι φονιάδες που το γέννησε πέθανε κι εκείνο θήλασε από μια γαϊδάρα. Ο Φίλιππος θαύμασε τη σοφία του και πρόσταξε να του δίνουν κάθε μέρα από μισό ψωμί.

Μιά μέρα ο βασιλιάς μάζεψε όλα τα πολύτιμα πετράδια του και έκάλεσε τον Έλληνα.

— Σοφέ, του είπε, μπορείς να μου πής ποιο απ' όλα έχει την μεγαλύτερη αξία; — Εσύ ποιο νομίζεις, αθόνητα μου; ρώτησε ο σοφός.

— Αυτό, είπε ο βασιλιάς και έκλεισε στο χέρι του ένα πετράδι.

Ο σοφός το πήρε, το κούνησε στ' αυτί του και είπε:

— Αθόνητα μου, έδω μέσα έχει ένα σκουληκι.

Ο βασιλιάς έβαλε αμέσως να το σπάσουν και πράγματι βρέθηκε μέσα στο πετράδι ένα σκουληκι. Τότε διέταξε να του δίνουν ένα ψωμί την ημέρα.

Ύστερα από λίγον καιρό ο βασιλιάς κάλεσε τον σοφό ιδιαίτέρως στο παλάτι του.

— Σοφέ μου, του είπε, θέλω να μου πής, μιά κι' η σοφία σου είναι τόσο μεγάλη, τίνος γιούος είμαι εγώ...

— Είσαι ενός ψωμά γιούος, αποκρίθηκε αδίστακτα ο σοφός.

Ο βασιλιάς ξαφνιάστηκε. Έπειδή όμως αυτή ήταν η αλήθεια, τον παρακάλεσε να μην πη σε κανέναν τίποτε. Μόνο τον ρώτησε πως τα ήξερε όλα αυτά.

— Αθόνητα μου, είπε ο σοφός Έλληνας, δεν είναι δα και τόσο δύσκολο να τα μαντέψει κανείς. Κατάλαβα ότι το αλόγο ανατράφηκε με γαϊδουρινό γάλα, έπειδή είχε αυτιά πεσμένα, πράγμα που δεν συμβαίνει παρά στα γαϊδουρία. Κατάλαβα κατόπιν ότι μέσα στο πετράδι υπήρχε ένα σκουληκι, γιατί οι πέτρες είναι φυσιολογικά ψυχρές, ενώ εκείνη ήταν ζεστή. Και ζεστή μπορούσε να είναι μόνο όταν είχε μέσα σκουληκι. Όσο για την καταγωγή σου το κατάλαβα κι' αυτό, έπειδή τρεις φορές κατά σειρά διέταξες να μου χαρίσουν ψωμί. Αν ήσουν από βασιλικό αίμα, ασφαλώς θα μου χάριζες κανένα παλάτι. Αλλά εσύ έκτιμούδες περισσότερο από όλα το ψωμί, όπως και ο πατέρας σου.

Ο βασιλιάς αναγνώρισε την δική του μικρότητα, διέταξε να βγάλουν το σοφό από την φυλακή και τον έδωσαν σύμβουλό του στο παλάτι.

ΣΕΧΕΡΑΖΑΝΤΙ

Οι ωραιότερες έρωτικές επιστολές

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

14 Νοεμβρίου 19...

“Ε, λοιπόν, κυρία μου, δεν είχα απάτη...”

“Η συμπάθεια με ώδηγοῦσε, μυστηριώδως, αλλά και ασφαλώς, κοντά σας.”

Χθές ήμουν—το ομολογώ—λίγο ταραγμένος, μπαίνοντας στο σαλόνι σας αναρωτιώμενος, εάν έξαφνα δεν θα έβλεπα να σβύσης το χαριτωμένο μου όνειρο.

“Ω, πόσο θα με λυπούσε αν μαραινότανε στην πραγματικότητα το μικρό λουλουδάκι που γεννήθηκε μέσα στη φαντασία μου!...”

Θα υπέφερα τόσο!

Γρήγορα όμως καθισούχασα—και είμαι τόσο ευτυχισμένος που δε μπορώ να αντιταξώ στον πειρασμό να σας το ομολογήσω...

“Ω!”

Πόσο υπήρξατε καλή και ωραία, γεμάτη από πνεύμα κι' έμπιστοσύνη!

Πόσο σας είμαι υποχρεωμένος, που δεχθήκατε να παρουσιάσετε σε μένα πολύ απλά, σαν γυναίκα, αντί να φανήτε, σύμφωνα με τη μόδα, ένα πληκτικό μαννεκέν, που συζητεί ψυχολογικά και παγωμένα για τον έρωτα...

Σας ευχαριστώ που υπήρξατε φαιδρή και είμαι... έρωτευμένος με το σοδαρό ύφος που είχατε, ενώ μου έσερβίρατε το ταί.

“Επέρασα, χάρις σε σας, κυρία, δυο ξαίσια ώρες. Αυτές οι ώρες θα έχουν συνέχεια; Το ελπίζω και τό... φοβόμαι.”

Σταματώ με σεβασμό και σας παρακαλώ να με θεωρήτε, κυρία, δλους ιδικό σας.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Υ. Γ. Ξέρετε άρα γε ότι η κυρία Ραβέλ είναι σχεδόν ωραία, σχεδόν πνευματώδης και, με κίνδυνο να καταπλήξω όλο τον κόσμο, σισθάνομαι την επιθυμία να τη... φιλήσω;

Μου είπατε πρό όλίγου ότι έχει την πρόθεσι, από το προσχές Σάββατο, να συγκεντρώει τους φίλους της κάθε έβδομάδα. “Ετσι θα σας βλέπω την Τρίτη στη νύφη σας, στην κυρία ντ' Ωλνέ, το ζάβθατο στην κυρία Ραβέλ, εάν λοιπόν και σείς μου έπιτρεψετε μιά μικρή έπισκεψούλα μεσοδδμάδα, θα μπορέσω να δημιουργήσω τη ζωή μου κάπως υποφερτή.”

“Επειτα έπρόσθεσε η κ. Ραβέλ, κυτάζοντας με πονηρά:

—“Ιδίως μη λείψετε το Σάββατο. Θα έλθω η κυρία Νινέττα Τρεμόρ—εσείς!—και θα μάς τραγουδήσει...”

Μά γιατί έπέμεινε; Μήπως άρα γε έμάντεψε, με το όξυ γυναικείο της ενστικτο, ότι σας αγαπώ; Μολαταύτα, εγώ δεν τό είπα σε κανένα—ούτε καν άκόμα και σε σας...

ΕΡ.

Ώσμα

Τ' άνθη που μ' έχετε χαρισμένα δεν έμαρτύρουν άκόμη. Ήσαν πιστότερα από σένα κι' από την άσπασή σου γνώμη.

Τάχω τηρήσει στη θοριά τους με τα γλυκά φιλήματα μου. Τώρα που πίνουν για όρσά σου τα άφθονα τά δάκρυά μου.

“Όταν στερέψουνε κι' εκείνα, τότε θα τρέβουν μαραινά. Τότε τα ρόδα και τα κρίνα θενά τα θάκουνε μ' έμένα!”

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Το ώροσκόπιό σας

Μιά από τις μεγαλείτερες μάντιδες του 1849 είχε ένα ιδιαίτερο τρόπο ώροσκοπικής μαντικής για την τύχη εκείνων που την συμβουλευόνταν.

Δυο μεγάλα γεγονότα άτυχίας ή τύχης προέβλεπε για τη ζωή κάθε ανθρώπου. “Όριζε μάλιστα έτος, στο οποίο θα συνέβαιναν. Αυτό το έκανε μ' έναν απλό μαθηματικό ύπολογισμό, που βγήκε σωστός σε όσους προμάντευε την έποχή της εύτυχίας ή της άτυχίας τους.

Για το Γουλιέλμο τον αυτοκράτορα της Γερμανίας, τον πατέρα του έξορισθέντος, υπέδειξε δυο ήμερομηνίες: μίαν εύτυχία, το 1871, ή οποία υπήρξε η άνάρρησις του στον αυτοκρατορικό θρόνο, και μίαν άλλη δυστυχία, το 1888, που υπήρξε το έτος του θανάτου του. Ο ίδιος έρώτησε τότε για την τύχη της αυτοκρατορίας και η μάγισσα υπέδειξε το 1913 ως έτος καταστροφής. Πράγματι το 1913 υπήρξε η άπαρχή της καταστροφής της αυτοκρατορίας εν Γερμανία.

Ο τρόπος, με τον όποιον τά βρήκε η μάγισσα, είναι άπλουστάτος:

“Ο Γουλιέλμος γεννήθηκε το 1849. “Αν σ' αυτό τον αριθμό προσθέσωμε τά ψηφία που τον άποτελούν, ένα προς ένα χωριστά, έχομε:

“Έτος γεννήσεως 1849
1
8
4
9

“Έτος στέψεως 1871
“Επειτα σ' αυτό το έτος κάνομε τό ίδιο:

1871
1
8
7
1

Σ' αυτό τον αριθμό κάνωμε πάλι τό ίδιο:

988
1
8
8
8

“Ο καθένας μπορεί να κάμη λοιπόν τον παραπάνω ύπολογισμό και να περιμένει τά δυο έτη—εύτυχίας το ένα, δυστυχίας το άλλο.

“Ας υποθέσωμε ότι γεννηθήκατε τό 1895

1
8
9
5

1918
Αυτό είναι ή μία χρονολογία. Κι' ή άλλη:

1918
1
9
1
8

1937

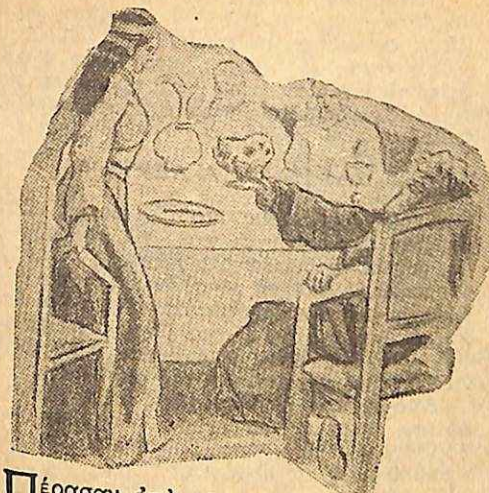
“Αν στην πρώτη χρονολογία περάσωμε καμιά μεγάλη άτυχία στη ζωή σας, στη δεύτερη να περιμένετε μιά μεγάλη εύτυχία. Και τανάπαλιν.

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Το διώρθωσε!

“Ο Τάκης παραπονείται σ' έναν φίλο του ότι έμαθε πως σε κάποια συναναστροφή τον είπε βλάκκα.

—“Ισα-Ισα, απαντάει ο φίλος του, εγώ είμαι ο μόνος που δεν σε είπα...”

Πέρασαν από τότε χρόνια άκριώς έπτακόσια.

Σωτήριον έτος 1236.

“Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ήταν μοιρασμένη σε δεσποτάτα και αθθενίτες.

“Ενα από τά μεγαλείτερα τμήματά της—όλόκληρος ή Ήπειρος, ή Αιτωλοακαρνανία, ή Λοκρίς και ή Θεσσαλία—άποτελούσαν το “Δεσποτάτον της Ήπείρου” με Δεσπότην τον κύρ Μιχαήλ Β' τον Κομνηνόν.

Έξυπνος, δραστήριος, πολεμικός, ο Μιχαήλ, κατάφερε να έπεκτείνη τά όρια του Δεσποτάτου του και να τό κρατήση στά δύσκολα εκείνα χρόνια.

Φαινότανε άφωσιωμένος «ψυχή τε και σώματι» στη διακυβέρνησι της χώρας του. Μέλημά του ο πόλεμος και τό “διαφέντεμα” του Δεσποτάτου.

Στά 1230 του προζένεψανε τη Θεοδώρα, κόρη του Ίωάννου Πετραλίφα, που καταγόταν από παλιά οικογένεια Γάλλων εύγενών.

Την αγάπησε; “Αγνωστον.” Ίσως να μην τό ήξερε κι' αυτός ο ίδιος. Κ' ίσως—άκόμα—και να μην τον ένδιέφερε να τό μάθω. Είχε άλλες φροντίδες σοβαρώτερες από τον έρωτα...

“Η μοίρα του όμως έγραφε άλλα.

Μιά μέρα γνώρισε μιά γυναίκα, τη Γαγγρηνή; Γυναίκα; Κάτι παραπάνω: ένα πλάσμα έξωτικό.

Οι χρονικογράφοι της έποχής δεν μάς την περιγράφουν. “Όχι μόνο τό θεωρούν περιττόν (οι μέρες και τ' άνδραγαθήματα των Δεσποτών και των Αθθεντών ήσαν γι' αυτούς πιο ένδιαφέροντα από την ιδιωτική, την αίσθηματική τους ζωή), μά την λένε κιόλας μάγισσα και διαβολογυναίκα.

Μπορούμε όμως να την αναπλάσωμε με την φαντασία μας από την μεταβολή που έπέφερε στην ως τότε ήρεμη ζωή του κύρ Μιχαήλ Κομνηνού ή γνωριμία της.

“Ο Δεσπότης της Ήπείρου έγινε άλλος άνθρωπος.

Δεν ένδιαφερόταν πιά για τίποτε άλλο, εκτός από την Γαγγρηνή.

Οι υποθέσεις του Δεσποτάτου, ή σύζυγός του Θεοδώρα, τά πάντα είχαν τεθή σε δεύτερη μοίρα. “Η γήρσσα Γαγγρηνή άπασχολούσε όλη του τη σκέψη, όλη του την ύπαρξη.

Τό σκάνδαλο ήταν μεγάλο.

“Η Θεοδώρα τό υπέφερε ύπομονητικά, ελπίζοντας ίσως πως, με τον καιρό, ο Μιχαήλ θα ξαναγύριζε σ' αυτήν.

“Αντί όμως γι' αυτό ο Δεσπότης της Ήπείρου, ξετρελλανμένος από την όμορφιά της Γαγγρηνής, όχι μονάχα έγκατέλειψε τη γυναίκα του και τά δυο του παιδιά, μά την χάρισε κιόλας για να ζήση με την αγαπημένη του.

“Έχουν τάχα τό δικαίωμα οι έστεμμένοι να έχουν καρδιά;

“Έχουν τό δικαίωμα ν' αγαπούν, να παραδίδονται στο φλογερό τους πάθος και να ζητούν, στην άγκαλιά μίας Γαγγρηνής, να ξεχάσουν τά πάντα και να χαίρωνται τον μεγάλο έρωτα;

“Η ιστορία άπαντά άμείλικτα: “Όχι!

Ή αγάπη ενός Δεσπότη

Τί δεν είπαν οι γύρω του για τη Γαγγρηνή; Πως ήταν μάγισσα, πως χρησιμοποίησε μαγανείες και διαβολικά για να τον κάνει δικό της...

“Αλλ' ο Μιχαήλ, όχι μόνο δεν έδωσε σημασία σ' αυτά όλα, μά, τυφλωμένος πιά έντελώς από τό πάθος του, έδωσε τη γυναίκα του, τη Θεοδώρα, κι' απαγόρευσε με άυστηρότερες ποινές ν' αναφέρουν και τ' όνομά της άκόμα.

Μιά μέρα που κάποιος χωρικός, χωρίς να θέλη, άνέφερε τό όνομα της Θεοδώρας σε μιά συγκέντρωσι, άμέσως οι άνθρωποι του Κομνηνού, που ήσαν έγκατεστημένοι σε όλες τις πλατείες και παραφύλαγαν κατά διαταγήν του αθθεντού τους για να συλλάβουν τον πρώτο που θα παρέβαινε την απαγόρευσι, τον έπιασαν και τον ώδήγησαν μπροστά στον Κομνηνό.

— Γιατί παρέβης την διαταγή μου; τον ρώτησε με άυστηρό τόνο ο Δεσπότης.

— “Αρχόντα μου, έπέλλισε τρέμοντας ο χωρικός, είπα τό όνομα χωρίς να θέλω να παραβώ τη διαταγή της άφεντιάς σου. Τό όνομα Θεοδώρα που έπρόφερα, είναι της γυναίκας μου...”

Μόλις άκουσε την τελευταία φράσι του χωρικού, ο Κομνηνός έγινε κατακόκκινος από τό θυμό του.

— Γρήγορα να φέρετε την γυναίκα του έδω, διέταξε τους άνθρώπους του.

“Όταν ή γυναίκα ώδηγήθηκε στα άνάκτορα ο Κομνηνός διέταξε να την σκοτώσουν για να μην ύπάρχη στο Δεσποτάτο του καμιά γυναίκα με τό όνομα Θεοδώρα.

Ζούσε πιά μαζί με τη Γαγγρηνή, παραδομένος στον έρωτά του, «στ' άκατανόμαστα όργια τους», όπως έλεγαν οι άλλοι.

Την Θεοδώρα την βρήκε μισόγυμνη στο λόγγο με τό παιδί της στην άγκαλιά και την περιμάζεψε ο παππάς ενός χωριού.

Τί έγινε κατόπιν;

Οι χρονικογράφοι της έποχής (όπως θα ίδουμε παρακάτω) παραδέχονται θεικήν επέμβασιν.

Τό πιο πιθανόν όμως είναι πως ή Γαγγρηνή, που ήταν κι' αυτή από μεγάλη οικογένεια και γυναίκα ισχυράς θελήσεως, θα έθεωρήθηκε επικίνδυνη από τους μεγιστάνας του Δεσποτάτου.

Κι' αυτό τό κατώρθωσαν τότε—ποιός ξέρει με τί μέσα—να πείσουν τον κύρ Μιχαήλ Κομνηνόν να την διώξη κι' όχι μόνον να ξεχάση την αγάπη της, μά (αίώνια άστασία των άνδρων!) να την διαπομπεύσει κιόλας.

Νά, πως τό περιγράφει παραστατικώτατα ένα χρονικό της έποχής εκείνης, που βρέθηκε σ' ένα Γαλαξειδιώτικο μοναστήρι, κτήτορ του όποιού ήταν ο Μιχαήλ Β' Κομνηνός:

“Σ' εκείνους τους χρόνους ήταν αθέντης εξακουστός σ' αυτά τά μέρη ο κύρ Μιχαήλ Κομνηνός, που έξουσίαζε στο σπαθί του, κοντά στες χώρες, τά κάστρα και βιλαιτία, και όλα τά μέρη έτούτα, αθθεντεύοντας έως τά Σάλονα και Λοιδωρίκι.

“Αυτός γοῦν ο θεοφιλέστατος αθθεντής Μιχαήλ, που ήταν δυνατός και περιφημισμένος Δεσπότης σ' όλη τη Ρούμελη και χριστιανός βασιλέας, άγαπώντας την πίστι υπερτιμημένα παρά τό Δεσποτάτο, έχτισε τό μοναστήρι έτούτο και άκούσατε.

“Αυτός γοῦν ο υπερτιμημένος και θεοαγαπητός Δεσπότης Μιχαήλ, τον καιρόν που ύπανδρευθήκε την μακαρίαν και άγιωτάτην όσίαν Θεοδώραν, του έφανερώθηκε ο Σατανάς και τον έβαλε εις πείραξι διαβολική να χωρίση την όμοζυγον και να πάρη μιά άλλη γυναίκα, που είχε πλοῦτια πολλά, άποχτώντας τα με άτιμες μεταχειρίσεις, και έδωξε την Θεοδώραν, έπαίρνοντας στο παλάτιον εκείνη την διαβολογυναίκα, που με μαγανείες και μαγείες περίσες και με χίλια σατανικά πλάσματα και φερσίματα του έσήκωσε τό

κεφάλι και τον έκαμε ν' αγαπήση εκείνη τη μάγισσα παραπολύ και με τρελλαμένη κεφαλής, ξεχνώντας την πρώτην του γυναίκα.

“Ή γοῦν ύπεραγία του Θεού δούλη Θεοδώρα διαγυμένη έφυγε μέσα εις έρημίες και εκεί μέσα εις σπήλαια και άγρια ρουμάνια άσκήτευε και έτρωγε ρίζες χορταρίων, χωρίς να έδωη από τό στόμα της κανένα παράπονον διά τον άνδραν κύρ Μιχαήλ.

“Έτζι γοῦν διαβαίναν οι χρόνοι και ένα βράδυ, κοντά στα μεσάνυχτα, έφανερώθηκε στον Μιχαήλ ο Κύριος ήμών Ίησοῦς Χριστός και του είπε αυτά τά φοβερά και θεοτικά λόγια:

—“Μιχαήλ! Τό κακό όπου έκαμες, θα σου γένη ένα φοβερώτατο κρίμα, διότι άκούοντας τοῦ έχθρου μου Σατανά τά διαβολικά λόγια έδωξες την άγγελικήν σου γυναίκα; Εγώ θα σε παιδεύσω παραδειγματικά, ρίχνοντας από τον ούρανό φωτιές και άστροπελέκια, που να σε κατακάψουνε μαζί με την παλλακή την μιαιώτατη του Σατανά φιλενάδα.

»Κι' ο Δεσπότης κύρ Μιχαήλ, άκούοντας αυτά τά θεοτικά λόγια, έπήγε ο ίδιος και έβηκε μέσα στους λόγγους την πανοσίαν Θεοδώραν και με χίλιες παρακλησεις και μετάνοιες γονατιστά και δέχμενος την έπίρησ' και ώρισε γοργόν, να βάλουν εκείνη τη μιαιώτατη μάγισσα άπάνω εις ένα γαϊδούρι, μοντζουρωμένη, και να της κάμουν χίλιες προσβολές και καταφρονήσεις και ύστερα να την εκόψουν σε τέσσαρα κομμάτια και να την ρίξουν στους σκύλους, διά παράδειγμα στον αιώνα τον άπαντα.”

“Αλλ' ή Γαγγρηνή, τη έπεμδάσει της Θεοδώρας, έγλύτωσε τη διαπόμπευσι και τον μαρτυρικό θάνατο.

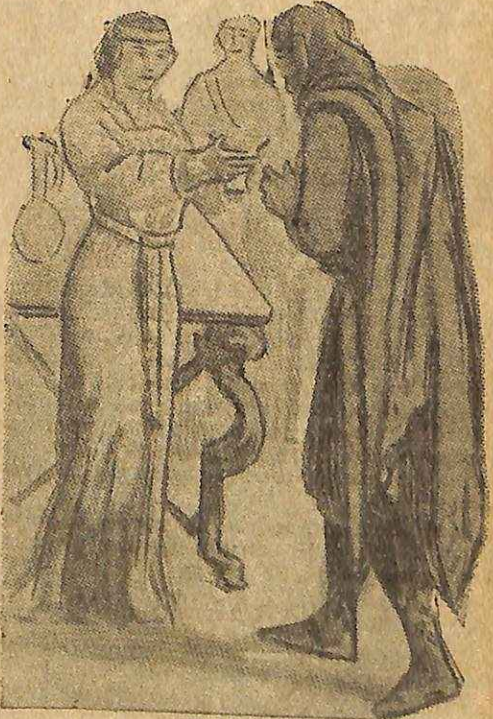
“Έχασε τά πάντα: Περιουσία, θέσι κοινωνική και πρό παντός την αγάπη του Μιχαήλ.

Που πήγε; Τί απέγινε;

Κανείς δεν ξέρει.

Οι χρονικογράφοι της έποχής θεωρούν περιττόν να μάς μιλήσουν πιά γι' αυτήν, που, με τό θάνατο στην ψυχή και με την πίκρα της χαμένης της αγάπης, θ' άποσύρθηκε σε καμιά έρημιά—όπως πριν ή αντίζήλός της Θεοδώρα—για να τελειώση εκεί, μακριά απ' όλους, τις ήμέρες της....

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ!

Είχαν και οι άρχαίοι... άσφυξιογόνα αέρια

“Ο χημικός πόλεμος δεν είχε σημερινό γεγονός, δεν είχε ανακάλυψις των εργασιών του Βερολίνου, του Λονδίνου ή της Μόσχας, ούτε αποτέλεσμα των αναγκών του Μεγάλου Πολέμου. Τα χημικά μέσα έχουν την αρχή τους πολύ πιο πίσω, σε μακρινά χρόνια προ Χριστού.

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΒΕΛΗ

“Αρχίζοντας από τον Τρωικό πόλεμο, βλέπομε ανάμεσα στα θηρικά έπη ότι το δηλητήριο έπαιξε τον πρωτεύοντα ρόλο. Οι φαρμακερές σαίτες έβγαζαν μέσα από τις φανέρες των πολεμιστών και σκορπίζαν το θάνατο. Διάφορα φυτά δηλητηριώδη, παράσκευασμένα καταλλήλως σε χύτες πήλινες, έδιναν το καταλλήλότερο δηλητήριο για ν' αλείψουν με το θανατηφόρο υγρό τα βέλη.

“Ο Φιλοκτήτης, ο βασιλεύς, σκοτώνει τον Πάρι με τα βέλη του ‘Ηρακλή, τα όποια έξεωρουντο ως θανατηφόρα, γιατί ησαν ποτισμένα στο δηλητήριο.

ΤΑ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΝΔΑ

“Αλλ' αν αφήσωμε τα μυθολογικά χρόνια, στα όποια το δηλητήριο υπό διάφορες μορφές αποτελεί το κυριότερο μέσον εξοντώσεως στα πολεμικά χρονικά, θα δούμε επίσης ότι τα άσφυξιογόνα, που έπαιξαν τόσο σπουδαίο ρόλο στον πόλεμο του 1915—1918, άρχισαν το καταστρεπτικό έργο τους είκοσι τρεις αιώνες πριν, σε μια σπουδαία μάχη μεταξύ ‘Ελλήνων.

“Όταν ο άρχηγός του στρατού των Βοιωτών Παγόνδας ένιγκησε τους ‘Αθηναίους του ‘Ιπποκράτους κοντά στα σύνορα του ‘Ωρωπού, σταμάτησε μπροστά στο Δέλιον, όπου οι ‘Αθηναίοι είχαν όχυρωσθί (424 π. Χ.).

“Η πόλις αυτή, που την είχε όχυρώσει ο ‘Ιπποκράτης, έδέχθηκε την επίθεσι των Βοιωτών, των όποιων τα στρατεύματα είχαν λάβει και την έπικουρία των Κορινθίων και των Μεγαρέων.

“Ο Θουκυδίδης γράφει στο Δ' βιβλίο του «Πελοποννησιακού πολέμου» τα έξης:

“Εκτός από τα άλλα μέσα που μεταχειρίστηκαν οι Βοιωτοί για να έκπορθήσουν την πόλι, πρέπει ν' αναφέρω και ένα μηχανήμα, στο όποιο κυρίως όφειλουν τη νίκη.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΣΠΕΡΝΕΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

“Ήταν ένας μεγάλος κορμός δένδρου, τον όποιο, αφού έκοψαν στη μέση κατά μήκος, τον έσκαψαν ούτως ώστε άμα ένωσαν πάλι τα δυο κομμάτια να σχηματίσθι ένας σωλήνας από τι μίαν άκρη στην άλλη.

Στα έσωτερικά τοιχώματα αυτού του σωλήνος έχυσαν μέταλλο για να μη τρώγεται εύκολα το ξύλο.

Στη μίαν άκρη του κορμού έτοποθέτησαν ένα μακρύ καμίνι που συγκοινωνούσε με μια καπνοδόχο σε σχήμα T. Το σκέλος της καπνοδόχου ήταν προσαρμοσμένο στο στόμιο του καμινιού, το άριστερό χείλος στη μπουκά του σωλήνος του δέντρου και το δεξιό χείλος προσαρμοσμένο στο άνοιγμα ενός μεγάλου φουσερού. ‘Ακριβώς όπως φαίνεται στο σχέδιο.

Και όλο μαζί αυτό το κατασκευάσμα ήταν φορτωμένο επάνω σ' ένα μεγάλο κάρρο με ρόδες.

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΤΟΥ ΠΝΙΓΜΟΥ

Το καμίνι το γέμιζαν με άναμμένα κάρβουνα, θειάφι και πίσσα.

Με αυτό το μίγμα σχηματιζόταν ένας

κίτρινος θολός, δηλητηριώδης καπνός, ο όποιος ανέβαινε προς την καπνοδόχο.

Τότε άρχιζαν ν' ανεβοκατεβαίνουν το φουσερό, το όποιο έβγαζε ισχυρά ρεύματα αέρος και παρέσυρε φλόγες και καπνούς προς τον σωλήνα του κορμού του δένδρου.

Κατηύθυναν, λοιπόν, το άνοιγμα του σωλήνος προς τα όχυρώματα των ‘Αθηναίων και όλη εκείνη ή αποπνικτική κάπνα που έκτοξεύονταν απ' αυτόν γέμιζε το αντίπαλο στρατόπεδο. Κανείς τότε από τους στρατιώτες του έχθρου δεν μπορούσε να σταθί. Οι υπερασπισται του φρουρίου αναγκάσθηκαν να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους και να σπεύσουν ν' απομακρυνθούν. Πολλοί από τους πολεμιστές έπαθαν άσφυξία, άλλοι δηλητηρίασι. Διακόσιοι περίπου έπεσαν αιχμάλωτοι στα χέρια των Βοιωτών και τέλος οι υπόλοιποι επιβίβάσθηκαν στα πλοία κι' έφυγαν, αφήνοντας την πόλι στα χέρια του έχθρου.

“Ετσι, δεκαεπτά ήμέρες μετά τη μάχη του ‘Ωρωπού, όπου οι Βοιωτοί έχασαν πεντακόσιους άνδρες και οι ‘Αθηναίοι διπλάσιους, ή πόλις του Δελιού κυριεύθηκε από τον Παγόνδα το Βοιωτό.

BOMBES ME ARSENIKO

“Αργότερα πάλι στα συγγράμματα της εποχής της ‘Αναγεννήσεως βρίσκομε διάφορες οδηγίες και όρους, μέσα στις στρατιωτικές συνθήκες, σχετικές με τα έφαρμοζόμενα χημικά όπλα.

“Ο Αυστριακός Βέιτ Βούλφ φόν Σέφτεμπεργκ, π. χ., συστήνει στους Χριστιανούς να έξολοθρεύσουν τους Τούρκους με βόμβες, γεμάτες από άρσενικό, να μην τις μεταχειρίζονται όμως ποτέ έναντιον των Χριστιανών (1575).

“Ο Μπρέχτες δημοσιεύει, το 1591, σ' ένα σύγγραμμά του, πολεμικής μιά συνταγή πολεμικού όπλου για άσφυξιογόνα και για δηλητηριώδεις όθιδες.

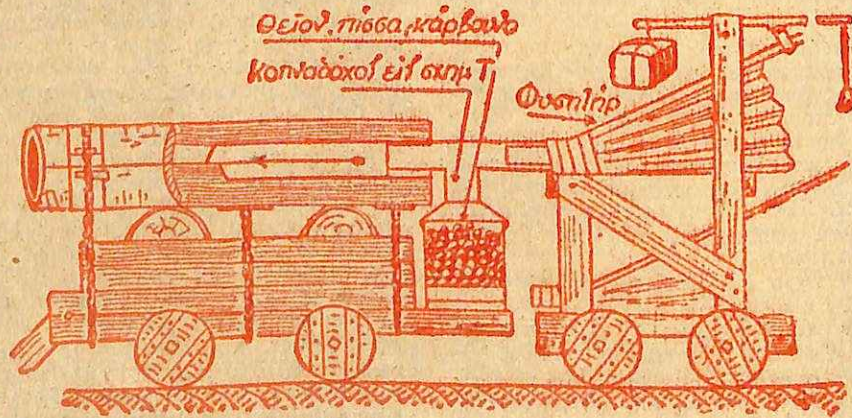
ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ ΩΣ ΟΠΛΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ

Το μηχανήμα του για άσφυξιογόνα αποτελείται από ένα βαρέλι γεμάτο από μιά καύσιμη ύλη ανακατεμένη με άρσενικό, υδράργυρο άκονιτην και σπόρους δηλητηριώδεις.

Στρέφουν προς το μέρος του έχθρου το άνοιγμα του βαρελιού άμέσως μόλις φουσίγη αντίθετος άνεμος. ‘Ανάβουν το περιεχόμενο του βαρελιού, σχηματίζεται πυκνός, άσφυκτικός καπνός, τον όποιο παρσύρει ο άνεμος και τον φέρνει προς το στρατόπεδο του έχθρου.

ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΕΣ ΟΒΙΔΕΣ

“Όσον άφορρά τις δηλητηριώδεις όθιδες, τις κατεσκευάζαν ως έξης:

“Η άσφυξιογόνος μηχανή του Παγόνδα.

“Επαιρναν μπαρούτι και υδράργυρο, τα έβρεχαν με οινόπνευμα και έκαναν μιά μάζα σε σχήμα σφαίρων.

Τις σφαίρες αυτές, που ήταν όγκώδεις, τις έβάζαν μέσα σε πυροβόλα και τις έσκοφενόνιζαν στο έχθρικό στρατόπεδο.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΑΕΡΙΑ !

Στους διαλόγους του Σαμουήλ Ζούμερμαν αναφέρονται πάλι τα δηλητηριώδη αέρια. Ειδικώς ότι κάποιος γιατρός Φιοραβάντι από τη Μπολόνια (1604) ανέκάλυψε μιά συσκευασία από νέφτι και θειάφι, ή όποια όταν εξαπολύονταν έτρεπε εις φυγήν όλους όσους βρίσκονταν στην άκτινα της αποπνικτικής αυτής μυρωδιάς.

“Ακόμα και ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι έφευρε και κατεσκεύασε άσφυξιογόνες βόμβες, για να κατορθώση εκείνο που δεν κατώρθωναν τα κανόνια.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ

“Ο χημικός ‘Ιωάννης Ροδόλφος Γκλαμπέρ (1604—1668) έπρότεινε να καταπολεμηθούν τα στρατεύματα του Σουλτάνα με βόμβες δακρυγόνες, καθώς και ναρκωτικές, οι όποιες θα κατασκευάζονταν από νέφτι και άζωτικόν όξύ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΧΥΙΙΙ ΑΙΩΝΑ

“Ο Κάρολος ΧΙΙ της Σουηδίας το 1701 μεταχειρίστηκε παραπετάσματα καπνού για να καλύψι μιά μετακίνησι του στρατού του. Το έπτευχε αλείφοντας άχυρα με λίπος, τα όποια άναβε.

“Όπως βλέπομε λοιπόν, ο χημικός πόλεμος δεν είχε σημερινή έφευρεσις αλλά παλιά, πολύ πιο παλιά από 23 αιώνες και πλέον.

Οι σημερινοί δεν έκαναν άλλο, παρά να μιμηθούν τους άρχαίους, τελειοποιώντας μονάχα το σύστημα της ακίνδυνης χρησιμοποίησώς τους.

ΠΕΤΕΡ ΦΟΝ ΣΑΧΤ

Ίερο

Κάποιος εκδότης έλανσάρησε έναν νέο μυθιστοριογράφο, κάνοντας μεγάλη κλάμα για ένα βιβλίο που έξέδωσε.

“Ο νεαρός μυθιστοριογράφος έπισκέπτεται έπειτα από λίγες ήμέρες ένα μεγάλο βιβλιοπωλείο για να ρωτήσθι πουλιέται το βιβλίο του.

— “Α!, είπε ο υπάλληλος του βιβλιοπωλείου, θα έλεγε κανείς πως είναι πρό...

— Καί γιατί;

— Γιατί κανένας δεν το άγγίζει!...

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΝΔΙΕΦΕΡΕ

“Ενας κουφός συναντά κάποιον που και του λέει με ένθουσιασμό:

— Εύτυχώς που βγήκανε τα άσφυξιογόνα και μπορεί κανείς ν' άκούσθι τί του λένε από πολλές χιλιάδες χιλιάδες μετρα!

ΤΑ ΒΑΓΟΝΙΑ ΤΟ ΧΑΡΟΥ

“Υπάρχουν ένα δυο βαγόνια στο σταθμό του Πειραιώς, που δεν κάνουν συγκοινωνία ούτε με την Πελοπόννησο ούτε με την Λάρισα.

Κάνουν το πιο μακρινό ταξίδι που μπορεί να υπάρξί... Κι' όμως δεν διαφέρουν καθόλου από τα βαγόνια που κι' εσείς έξερετε.

Τους ταξιδιώτες δεν τους ένόχλησε ποτέ κανείς εισπρακτορας και το ταξίδι το μακρινό ταξίδι που κι' ο πιο πλούσιος δεν μπορεί να το κάνει δυο φορές—είνε για όλους το ίδιο.

Σ' αυτά τα βαγόνια δεν υπάρχει πρώτη και δεύτερα θέσις, κι' όποιος ταξιδεύει πάει κατ' ευθείαν στο τέρμα.

Είνε ταξίδι χωρίς σταθμούς. Και τα βαγόνια φτάνουν στον προορισμό τους με καταπληκτική ταχύτητα. Σε μιά νύχτα σε πάνε, χωρίς —τι περίεργο!— να κουνηθούν απ' τη θέσι τους.

Είνε τα βαγόνια που κάνουν συγκοινωνία με τον θάνατο.

“Αν είχαν μια ταμπέλα, θα γράφε με μαύρα γράμματα: Πειραιεύς — ‘Υπερπέραν.

Είνε τα βαγόνια που μέσα σ' αυτά γράφτηκε το τραγικό φινάλε της ζωής τώσων και τώσων αλητών...

ΜΙΑ ΑΘΛΙΑ ΖΩΗ

“Αλητες τοξικομανείς!... Μιά τάξις ανθρώπων που αυτοκτονούν ομαδικά κάθε μέρα. Ζούν μόνο και μόνο για να πεθάνουν. Να πεθάνουν μέσα στην πλάνη κάποιου γλυκού όνειρου που τους χαρίζει, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, μιά ισχυρή δόσις του άσπρου δηλητηρίου που παίρνουν.

Και τί δεν κάνουν, για ν' άποκτήσουν μιά «πρέζα», ένα όγδοάκι —καθώς λένε. “Αλλά τί δυστυχία για τον τοξικομανή αλήτη, όταν το «σκονάκι» του το αγοράσει νοθευμένο.

Κι' αυτό γίνεται συχνά. Οι έμποροι της άσπρης άπαισιόητος δεν διστάζουν να νοθεύσουν κι' αυτόν το θάνατο ακόμα με σκόνη κιμωλίας ή με ψιλή ζάχαρι.

“Αλήθεια, τι περίεργος που είναι ο κόσμος... Οι ζαχαροπλάστες νοθεύουν τα γλυκά με δηλητήρια κι' οι έμποροι των δηλητηρίων νοθεύουν το έμπορεύμα τους με ζάχαρη!

“Ο δυστυχής ο «πρεζάκιος» ή «κοχλαράκιος» δεν διαμαρτύρεται ποτέ για την άδικία που του κάνουν.

“Αλλά μήπως μπορεί; Μήπως τολμά να διαμαρτυρηθί; Τί να τή; Σε ποιόν; Ποιόν να καταγγέλλη;

Δέχεται άδιαμαρτύρητα την αίσχροκέρδεια και βγαίνει πάλι στην πιάτσα για να οικονομήσθι ένα δυο «κουτσουράκια» — κοινές τάλληρα— που θα του έπιτρεψουν ν' αγοράσθι από κάπου άλλο το «όγδοάκι» του άνόθευτο.

Θα τον δήτε στο σταθμό του ‘Ηλεκτρικού Πειραιώς να τρέμη μέσα στα κουρέλια του, που παριστάνουν ρούχα. Σας πλησιάζει και σας έκλιπαρει να του δώσετε ένα φράγκο. Το θέλει για να συμπληρώσθι, δήθεν, το εισιτήριό του για την ‘Αθήνα.

ΠΕΝΝΑ ΣΤΗΝ... ΤΡΙΧΑ !

“Αν ήθετε τόσο παρακλητικό είναι το σθεναρό βλέμμα του, δεν θα μπορούσατε να του το άρνησθιτε.

Σας εύχαιρείται βιαστικά και σέρνει τον

άθλιο και τρέμοντα εαυτό του για να βρή άλλους πονόψυχους... “Εναν, δυο, τρεις, τέσσερις, ώπου να συμπληρωθί το απαραίτητο ποσόν.

Δεν είναι πλεονέκτης. Μόλις άποκτήσθι όσα του χρειάζονται, δεν χάνει ούτε λεπτό... Τρέχει κατευθείαν για ν' αγοράσθι την καταστροφή του.

Θα τον δήτε ακόμα να σας προσφέρη ένα στυλό με χρυσή πένα που στοιχίζει ένα χιλιάριο.

—“Έχει πεννιά στην τρίχα... δεκαοχτώ καρσιών, μονάχα με δυο ταλλαράκια. Προσφέρεται ακόμα να σας πρή τη βαλίτσα σας ως το βαπόρι με όσα—όσα.

Παζάρια ποτέ δεν κάνει... Τα συχαίνειται.

Είνε βολικός, άκακος και ήσυχος σαν αρνάκι. “Όταν όμως δεν κατορθώσθι ν' άποκτήσθι το απαραίτητο χρήμα, εξαγριώνεται. Γίνεται κλέφτης, έκδιαστής κι' εγκληματίας ακόμα.

Το πάθος του είναι τεράστιο, αθάσταχο, καταπληκτικό. Τίποτα δεν είναι ικανό να του άπασχολήσθι τη σκέψι εκτός απ' την πρέζα.

Αυτή είναι ο θεός του, ή ζωή του, ο θάνατός του. Ποτέ δεν σκέφθηκε για φαί... Τρώει, ό,τι τύχη, όποτε τύχη κι' όπου τύχη...

Πρέζα και μόνο πρέζα...

«ΑΧ, ΔΕ ΜΠΟΡΩ !»

“Ο μακαρίτης ο Ξυδεάς —ο γνωστός αλήτης του Πειραιώς, που βρέθηκε ξυλιασμένος σ' ένα βαγόνι— όταν τον ρωτούσαν αν θα κόψη ποτέ το φοβερό του έλάττωμα, άπαντούσε ξερά:

—Δεν μπορώ... Δεν μπορώ...

Αυτή είναι ή αλήθεια. Κανείς τους ποτέ δεν μπόρεσε ν' άπαρνηθί την άσπρη καταστροφή...

Πολλοί απ' αυτούς είναι άνθρωποι από καλές οικογένειες. “Έχουν γονείς οι όποιοι τους έχουν ξεγράψει από παιδιά τους. “Έχουν άδέλφια, που κλαίνε για την κατάντια τους. Κι' έχουν άγαπημένες, που μετανοιώνουν γιατί έγιναν, ίσως, αυτές άφορμή στην καταστροφή τους.

Είνε κι' άνθρωποι μορφωμένοι ποδχουν συναίσθησι της καταστροφής, μα που δεν μπορούν να την άποφύγουν.

Ξεγελάστηκαν κάποτε και δοκίμασαν λίγη σκόνη, έτσι για να ελαφρώσουν κάποιον άβάσταχο πόνο τους: Μιά άτυχη άγάπη... “Ενα οικονομικό άδιέξοδο... μιά μεγάλη οικογενειακή καταστροφή —και έγιναν άμέσως σκλάβοι στην θανατηφόρα πρέζα.

“Επάνω στο έρείπιο, στον χαμένον αυτόν άνθρωπο μπορεί να διακρίνη κανείς τα ίχνη ενός άλλου ανθρώπου, που κάποτε ζούσε κι' αυτός όπως και σεις.

Και ποιος δεν ξέρει τον περίφημο ‘Αντώνη του Πειραιώς; Ψηλός, άδύνατος, άξύριστος... Τα ρούχα του όμως είναι πάντα καθαρά και διατηρεί ακόμα τρόπους καλής συμπεριφοράς. Σας μιλά στον πληθυντικό και σας ζητά με έξαιρητική ευγένεια να του δώσετε κάτι.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Διατηρεί φανερά τα ίχνη μιάς καλής άνατροφής. Είναι όμως ικανός να κάνει ό,τι δήποτε, φτάνει να οικονομήσθι το «όγδοάκι»...

Κι' όταν οικονομήσθι, δεκάρα—δεκάρα, το απαραίτητο τάλληρο, βάζει φτερά στα πόδια του για να φτάσθι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στον έμπορο του θανάτου.

Τι ευτυχία για τον δύστυχο αλήτη, όταν επί τέλους άποκτήσθι το ποδούμενο...

Το σκονάκι με την άσπρη καταστροφή άδειάζεται προσεκτικά στο άνάστροφο της παλάμης. “Ενα άχυράκι, που ή μιά του άκρη είναι στη σκόνη και ή άλλη βαθαία στο ρουθούνι, βοηθά για να μη χαθί ούτε μόριο απ' αυτή. Μιά γερή ρουφηξιά κι' όλο το δηλητήριο εξαφανίζεται...

Κι' ο αλήτης, εύτυχής, πάει να καθήσθι κάπου για ν' άπολαύσθι το αποτέλεσμα που δεν άργεί ναρθί.

Το κεφάλι του πέφτει βαρεια στους ώμους... Τα μάτια κλείνουν και το ανθρώπινο κορμί γίνεται βασιληάς, αυτοκράτορας!

“Όλα είναι δικά του.

“Ακόμα κι' εκείνη ή σκληρή μαυρομάτα, που κάποτε τόσο άσχημα τον είχε διώξει, τώρα έρχεται μετανιωμένη, δακρυσμένη και του ζητά συγγνώμη.

“Ω! πόσο όμορφη είναι!... Ποιόν πιδό μορφή απ' ό,τι την ήξερε... Σχεδόν δεν της μοιάζει...

Κι' είναι ντυμένη στα ρούχα και στα γαλάζια. Κλαίει... Κι' αυτός δεν άντέχει την συγχωρεί...

ΟΙ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ !

Κάποιος περαστικός βλέπει έναν αλήτη άποκοιμισμένο στις νοτισμένες πλάκες του πεζοδρομίου.

“Ενας ντενεκές σκουπιδιών, δίπλα του, στέκει βουβός... Λες και του κάνει παρέα...

—Ρέ!... Καμιά άπάντησις.

—Ρέ σύ... Τίποτα.

Μιά γερή κλωτσιά απ' τον «περαστικό» κι' ένα μισοσθυσμένο: «τί είναι;» απ' τον αλήτη.

—Τις τράβηξες πάλι τις δόσεις σου, ρε πρεζάκι;

Μιά ο πρεζάκιος δεν μιλά. “Ισως να εξακολουθή νά είναι βυθισμένος στ' όνειρό του... “Ισως να τον περιφρονή... “Ισως να πέθανε...

“Ο θάνατος του αλήτη δεν πιστοποιείται από γιατρό.

“Αν πέθανε στον δρόμο, την πιστοποίησι την κάνει ο πρώτος περαστικός. “Αν πέθανε πάλι σε κανένα βαγόνι, ο σιδηρο-

“Ενας αλήτης πέθανε...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό
και αφάνταστο έργο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Έρεις νέοι, σύμφωνα με κάποιο σχέδιο που βρήκαν, ξεκίνησαν μία μέρα και πήγαν σ' ένα αγρόν- νησι. Βρήκαν ένα θησαυρό. Ο ένας από τους τρεις πέθανε, οι άλλοι δύο γύρισαν. Αυτός που είχε το σχέδιο ήταν ο Λόρδος Πήαρς κι ο σύντροφός του, ο Λόρδος Ούιστον. Ο Πήαρς όμως ήταν άνθρωπος ανήσυχος. Σ' αυτό συντελούσε και η μαθηματικο-μηχανική μόρφωσής του. Άγρόσαβε, λοιπόν, κάποιο πύργο και τόν μετέτρεψε σε εργοστή- ρια, μέσα στα οποία τόν έκινε με τόν ηλεκ- τρισμό. Τό σπουδαιότερο ή μάλλον τό μυστικό του Πήαρς ήταν ή προσπάθειά του νά βρή τό μηχανήμα που θα του επέτρεπε νά φθάση στη Σελήνη. Για τό σχέδιό του συνεταίριζότο με τόν παλιό του φί- λο, τόν Ούιστον, και υπέγραψαν ένα συμβόλαιο ζωής και θανάτου. Ο Ούιστον όμως, άμα καλο- συλλογίσθηκε τό πράγμα, φοβήθηκε και πήρε μαζί του μία μικρή άνεψιά που είχε και έφυγε για ένα άποκεντρο μέρος τών 'Ινδιών. Πέρασαν δέκα χρό- νια. Μία μέρα ο Πήαρς πέθανε ξαφνικά. Ο Ούι- στον, μόλις τό έμαθε από τίς έφημερίδες, επέστρεψε στο Λονδίνο άμέσως. Ο Πήαρς δέν άφηνε κανένα κληρονόμο. Η μόνη του διαθήκη βρισκόταν κρυ- μμένη σ' ένα κάδρο, τό όποϊόν έσπευσε ν' άγοράση από τίς δημοπρασίαι τών επίπλων του μεγάρου του ο Ούιστον με τήν άνεψιά του. Ο Ούιστον ένώρι- ζε ότι κληρονόμος του Πήαρς θάταν ο κάτοχος του κάδρου. Ήταν λοιπόν άποφασισμένος νά τό άγο- ράση όσα κι' όσα.

Άλλά, κατά τύχη, βρέθηκε στόν πλειστηρια- σμό ένας άπόφοιτος του Πανεπιστημίου της 'Οξ- φόρδης, ο Δόκτωρ Τζιμ Μπένφορντ, ο όποιος κατά σύμπτωση άγόρασε τό κάδρο. Βλέποντας όμως ο Μπένφορντ ότι αυτό έλύπησε τήν άμορφη άνεψιά του Ούιστον, χωρίς νά ξέρη τί έσήμαινε γι' αυτόν τό κάδρο, τό προσέφερε στη δεσποινίδα 'Εβελυν, τήν άνεψιά του Ούιστον. Ο Λόρδος Ούιστον, τίμιος άνθρωπος, άποδέχθηκε έν μέρι τήν προσφορά του νέου, τόν έκανε όμως μέτοχο στη μενάλη διαθήκη συνεταίριζόντας τόν με τήν άνεψιά του. Ο Μπέν- φορντ ξαφνικά έγινε πλούσιος κληρονόμος μίας κολο- σσιαίας περιουσίας, ή όποία όμως τόν δέσμευε με ά-

δρομικός υπάλληλος, που θα τόν βρή τό πρωτό.

Μή νομίζετε πως του πιάνουν τόν σφυγμό για νά δοϋν άν πέθανε... Όχι. Δυό-τρείς κλωτσιές άντικαθιστούν τήν τυπική εξέ- ταις του γιατρού...

Αν δέν σαλέψη τήν ώρα που τόν κλω- τσουν—δέν χρειάζεται δά και φιλοσοφία— πάει νά πη πως πέθανε...

Στό ζήτημα της κηδείας του γίνονται πολλές καινοτομίες.

Φέρετρο κι' άμάξι συνταυτίζονται στην πρώτη δίτροχη χειράμαξα που άβ βρεθή.

Τους παππάδες, συγγενείς, φίλους και νεκροθάπτες τούς άντικαθιστούν δυό άλη- τες, που σπρώχνουν τό καρροτσάκι μέχρι της «τελευταίας κατοικίας».

Κλάματα και ύστερικές κραυγές καταρ- γούνται. Τό βράδυ, στο βαγόνι, θα υπάρ- χη μία κενή θέσις.

Ίσως νά ρωτήση κάποιος άπ' τούς άλ- λους άλητες:

— Ρε σεις, ποϋνε ο Περήφανος ; Τσάρ- κα βγήκε ;

— Όχι... Πέθανε...

«Πέθανε» ! Τό λένε τόσο άπλά, σάν νά λένε συνάχθηκε...

«Χθές τήν έσπέραν εύρέθη νεκρός εις έ- να εκ τών παρά τόν Σταθμόν Αερίσης του Πειραιώς θανόντων νέος άγνώστου έπα- νύμου. Ο θάνατος προήλθε προφανώς εξ ύπερβολικής χρήσεως ναρκωτικών.»

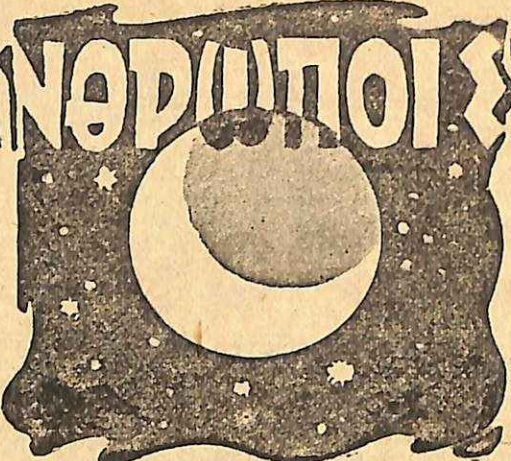
Ένας άλητης πέθανε...

Κι' οι έφημερίδες του γράφουν τόν έπι- κήδειο με ψιλά-ψιλά στοιχεία.

Άίγες πικνοτυπωμένες άράδες για ένα ελόκληρο δράμα... Ποιός όμως δίνει ση- μασία...

— Σπουδαίο γεγονός !... Ένας άλη- της πέθανε !...

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ρισμένους όρους... Νά τεθή δηλαδή έν ισχύι τό σχέδιο της εκτέλεσεως του ταξειδίου στη Σελήνη.

2. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Δέκα χιλιόμετρα έξω από τό Λονδίνο υπάρχει ένα μικρό χωριουδάκι, που έχει διατηρήσει ακόμα όλες τίς παλιές του συ- νήθειες και έθιμα.

Οι χωρικοί ξαφνιάζονται όταν βλέπουν αυτοκίνητο, γιατί αυτοί ζούνε και σκέ- πτονται όπως οι πρόγονοί τους πρό δια- κοσιών έτών.

Είνε τό Λάσμπορυ, τό χωριό με τούς πεντακόσιους κατοίκους, όλους εργάτες σέ κάποιο όρυχείο.

Έξω, λοιπόν, άπ' αυτό τό χωριό και πάνω σ' ένα λόφο βρίσκεται ο πύργος τών Μπάκμπορν, ένα σωστό φρούριο, που ο τε- λευταίος του ιδιοκτήτης πέθανε πριν από πενήντα χρόνια. Τόν πύργο αυτόν τόν ώ- νόμαζαν οι χωρικοί «Τό σπίτι τών φαν- τασμάτων».

Λέγανε πολλά, μα τίποτα τό θετικό. Τό πιό βέβαιο ήταν όμως ότι πενήντα χρόνια τώρα και από τήν εποχή που πέθανε ο τε- λευταίος άπόγονος τών Λόρδων Μπάκ- μπορν, όχι άγοραστής, μα ούτε έννοικια- στής δέν βρέθηκε νά κατοικήση εκεί μέσα.

Αυτόν τόν πύργο άγόρασε ο Πήαρς και τόν μετέβαλε σέ πρότυπο μοντέρνας κα- τοικίας. Έκεί μέσα έφήρμοσε όλες τίς τε- χνικές και θεωρητικές του γνώσεις, μετα- βάλλοντας τά πάντα σέ κινητά αυτόματα, ύποχείρια του ήλεκτρισμού και της μηχανικής του έφευρετικότητος.

Πόρτες, παραθυρα, άλλα και πατώμα- τα μετεκινούντο με μιάν άπλή έπαφή σέ διάφορα κομπιά. Ήταν ένα θαύμα κα- τασκευής, που ο Πήαρς έφήρμοσε με τήν τεχνική βοήθεια και επίβλεψη Γερμανών και 'Ιταλών μηχανικών.

Ο πύργος αυτός δέν έπρεπε νά όνομά- ζεται «Πύργος τών Φαντασμάτων», άλλα «Πύργος του Διαβόλου».

Ακόμα και αυτός ο περίβολος ήταν ά- πρόσβλητος, άφου ο τοίχος που περιέβαλ- λε τόν πύργο σέ πολλά χιλιόμετρα γύρω ήταν τέσσερα μέτρα ψηλός και έφωδιασμέ- νος με συρματοπλέγματα θανατηφόρα από φόρτον ήλεκτρισμού.

Μέσα σ' αυτό τόν πύργο ώδήγησε ο Πήαρς τό φίλο του Ούιστον, για νά τόν πείση ότι τό συμβόλαιο «ζωής και θανά- του», τό όποϊόν υπέγραψαν, δέν ήταν μία χίμαιρα, άλλα μία επιχείρησις. Ή πλέον έπικερδής επιχείρησις της εποχής.

Αυτά είνε όλα άπλά έργα τέχνης και άσφαλείας, είπε ο Πήαρς όταν τού έδειξε όλα τά προσόντα της μηχανικής του κα- τοικίας. Τό άριστοέργημα όμως τών αιώ- νων βρίσκεται εδώ κάτω.

Και πράγματι, όταν ο Πήαρς ώδήγησε τόν Ούιστον μέσα σ' έναν άνελκυστήρα, τού είπε:

— Αυτός ο άνελκυστήρ φέρνει στά τρίς- θασα της γής. Οι πρώην ιδιοκτήταις του πύργου κατέβαιναν με σκαλοπάτια. Όλα εδώ μέσα τά διέπει ή ταχύτης. Τρεις τα- χύτητες έχει ο άνελκυστήρ αυτός και σκε- πάζεται όλος με καουτσούκ.

Του μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

— Και που οδηγεί ;

— Στο «Πηγάδι του τρόμου». Μήν πει- ράξεσαι... Ίσως άλλοτε νά συνέβαιναν τρομερά πράγματα μέσα σ' αυτό τό τε- ράστιο ύπόγειο. Πράγματι όταν άγόρασα τό σπίτι, βρήκα κάπου χίλιους σκελετούς κι' ένα σωρό εργαλεία ιερās εξετάσεως. Τά κόκκαλα τά έθαψα, για νά βροϋν τη λήθη, και τά περιεργα εργαλεία βασανι- στηρίων τά έτοποθέτησα σ' ένα ειδικό μου- σείο.

Μπήκανε στόν άνελκυστήρα.

— Πρώτη ταχύτης... δευτέρα... τρί- τη...

Ο ήλιγγος είχε πιάσει τόν Ούιστον, ο ό- ποιός κρατιόταν σφιχτά από δυό δερμάτι- νες λουρίδες.

Ξαφνικά ο Πήαρς πάτησε ένα μοχλό και ο άνελκυστήρ σταμάτησε άναποδώντας.

— Και αν δέν πρόφταινες νά πατήσης τό μοχλό ;

— Τότε θα πατούσαμε στίς σούστες και αυτομάτως θ' άνεβαίναμε πάλι επάνω.

Έδωγήκανε. Ένα ρίγος είχε διατρέξει τό κορμί του Ούιστον μόλις συλλογίσθηκε ότι μέσα σ' εκείνο τό ύπόγειο είχαν ξε- ψυχήσει, με φρικτά βασανιστήρια, πάνω από χίλιοι άνθρωποι.

Ο Πήαρς πάτησε ένα κομπι και ένα άπλετο φώς σκορπίστηκε μέσα στο άπέ- ραντο εκείνο εργαστήριο. Και βέβαια ή- ταν εργαστήριο με πολλά τραπέζια, γεμά- τα μηχανικές και ηλεκτρικές εγκαταστά- σεις. Τό «πηγάδι του τρόμου» είχε μετα- τρηπή από τόν Πήαρς σ' ένα ευχάριστο κέντρο πνευματικής και τεχνικής έργα- σίας.

Έμοιαζαν με δυό νάνους δίπλα στούς θεόρατους γυαλιστερούς άσπρους τοίχους και πήγαν στο βάθος.

— Τ' είν' αυτό ; έρώτησε ο Ούιστον δεί- χοντας ένα τεράστιο πολυβόλο.

Ο Πήαρς χαμογέλασε.

— Αυτό ; Μα γι' αυτό σ' έφερα νά σοϋ δείξω. Είνε ο δεσμός τό συμβόλαιου που υπογράψαμε. Μ' αυτό έχω έξαποστείλει έ- κατο βολίδες. Οι πενήντα πήγαν χαμένες. Οι ακόλουθες τριάντα πέντε έπεσαν εκεί που τίς έστειλα έχω κι' οι υπόλοιπες δέκα πέντε γύρισαν πίσω κ' έπεσαν στόν κήπο του πύργου. Άπ' τίς τελευταίες, οι τρεις είχαν μέσα τους άνθρωπο...

— Άνθρωπο ; Δέν σέ καταλαβαίνω...

— Κάθε βολίδα είνε ένα μικρό δομά- τιο, έφωδιασμένο με όλα τά κομφορ. Έως σήμερα άναζητούσα πρώτον τόν τρόπο με τόν όποϊο μία βολίδα εκεί που θα πέση νά μήν καταστρέφεται και δεύτερον νά έ- χη άντοχή ταχύτητος. Τό ένα τό έπέτυχα άπολύτως, τό άλλο κατά τό ήμισυ.

Κι' έπειτα, κυττάζοντάς τον καλά-καλά, τού ψιθύρισε:

— Με μία τέτοια θ' άνεβούμε στη Σε- λήνη !...

Όταν έβγήκαν από τό «πηγάδι του τρόμου» και έξω από τόν πύργο ο Ούι- στον γύρεψε νά εξαφανισθή τό ταχύτερα.

Όταν υπέγραψε τό συμβόλαιο, δέν ήξερε ακριβώς τί τό γύρευε ο Πήαρς.

Γι' αυτό, όταν επέστρεψε σπίτι του, έ- τοίμασε κρυφά τίς βαλίτσες του, πήρε μα- ζι του και τήν μικρή του άνεψιά κι' έφυγε για τίς άνατολικές 'Ινδίες.

Δέκα όλόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τότε και ή άνεψιά είχε γίνει κοπέλλα.

Μία μέρα ο Ούιστον διάβασε στίς έφη- μερίδες, που έρχονταν μία φορά τό μήνα,

στό άπόμερο εκείνο μέρος τών 'Ινδιών, ο- που είχε καταφύγει:

«Απέθανε χθές αίφνιδίως ένας άπό τούς μεγαλειτέρους επιστήμονας του κόσμου, ο Μωρίς Πήαρς κ.τ.λ. κ.τ.λ.»

Με τό ίδιο βατόρι, καθυστερώντας μά- λιστα τήν άναχώρησή του κατά δυό ώρες από τό ταχικό δρομολόγιο, άναχώρησε ο Ούιστον με τήν άνεψιά του.

Έφθασε στο Λονδίνο ακριβώς τήν πα- ραμονή της δημοπρασίας τών επίπλων του μεγάρου Πήαρς.

Μονάχα ο Ούιστον από όλον εκείνο τόν κόσμο, που είχε μαζευτή στην αίθουσα, ήξερε ότι ή πραγματική διαθήκη του Πήαρς βρισκόταν κρυμμένη μέσα σ' ένα κάδρο. Και αυτή τη διαθήκη, που έκανε έκτακτομυριοέχο τόν ιδιοκτήτη του κάδρου, ήρθε ν' άγοράση μαζί με τό κάδρο ο Ούι- στον τήν ήμέρα εκείνη.

Τώρα έξηγείτο όχι μόνο ή άπελπισία του όταν είδε νά φευγή μέσα άπ' τά χέ- ρια του τό περίφημο κάδρο, άλλα και ή γενναιοδωρία του στόν Μπένφορντ.

Τό γκρίζο φώς της αύγης άρχισε νά μπαίνει από τά παράθυρα και μέσα στο μυαλό μου, καθώς ήμουν άπνους, γύριζε μ' όλες τίς λεπτομερείες της ή διήγησις της παράξενης ιστορίας, που μου εξέθεσε χθές βράδυ ο γέρο Ούιστον.

Δέν μπορούσα πιά νά κοιμηθώ. Σηκώ- θηκα, έκαμα ένα μπάνιο, ντύθηκα και βγήκα έξω στούς δρόμους νά εκθέσω στη διαίγεια της πρωϊνής δροσιάς τίς σκέψεις μου.

Στίς 11 ή ώρα είχαμε δώσει ραντεβού στο σπίτι του Λόρδου Ούιστον.

Θ' άνοιγαμε τό κάδρο, θά διαβάζαμε τήν περγαμνή της διαθήκης. Τήν «περ- γαμνή του θανάτου», όπως τήν άποκα- λούσε ο Ούιστον.

Η ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Νά με πιστέψετε ότι περίμενα με κάποια άγωνία ν' άκούσω τό ρολόι νά χτυπήση έντεκα, για νά βγώ επί τέλους άπ' αυτόν τόν έφιάλη της «περγαμνής».

Δέν ήταν μονάχα ή λέξις «περγαμνή», ήταν και ή άλλη, ή χαρακτηριστική, «ε το θ αν ά τ ο υ», όπως τήν είχε όνομάσει ο Λόρδος Ούιστον.

Γιατί νά τη λέη Περγαμνή του Θανάτου ;

Εικοσιτέσσερις ώρες είχαν περάσει από τη στιγμή που γνώρισα τόν Λόρδο και τήν άνεψιά του. Που πήγαινα ; Γιατί ήρθα στο Λονδίνο ; Και...

Κυττάζαχα στόν καθρέφτη της βιτρίνας ενός μαγαζάκι. Πόσο είχα αλλάξει μέσα σέ εικοσιτέσσερις ώρες !

Μέσα στο μεγάλο σαλόνι του μεγάρου Ούιστον με ύποδέχτηκε ή θελκτική εκείνη νεία.

— Θα περιμένω με δέκα λεπτά τήν έπι- στροφή του θείου μου.

— Δέν θα πλήξω καθόλου, δεσποινίς 'Ε- βελυν. Πιστέψτε με πως ή συντροφιά σας...

— Εύχαριστώ. Έξέ άλλοι άς μήν ξε- χνάμε ότι είμαστε και συνεταίροι.

— Μέχρι θανάτου ! ψιθύρισα.

Τά μάτια μας διασταύρωσαν τίς φλόγες τους κι' αν δέν μίλησαν τά στόματα, οι ψυχές μας άσφαλως κάτι θα μουρμούρι- σαν. Κάτι τό πολύ μεγάλο, τό πολύ δυ- νατό, γιατί τά βλέφαρα δέν άνθεξαν και χαμήλωσαν.

Αυθόρμητα, πλησίασα και της έπιασα τό χέρι.

— Μήπως ή συντροφιά μου έγινε παρά- τη θέλησί σας ; Μήπως σας τήν επέβαλε ο θεός σας ; Λήθη...

Τά γαλανά της μάτια δέν μπορούσαν παρά νά πούν τήν αλήθεια. Μ' έκύτταξε μ' ένα άπαλό καθαρό βλέμμα και τραδών- τας τό χέρι της μέσα από τό δικό μου, μου έδειξε μία πολυθρόνα.

— Καθήστε, δόκτωρ Μπένφορντ.

Αυτό τό «δόκτωρ» ήταν ή πρώτη φορά που τ' άκουχα από προχτές, δηλαδή από

τήν ήμέρα που πήρα τό δίπλωμά μου, και έκολακεύθηκα.

— Μοϋ έπιτρεπετε, σάν δυό καλοί συνε- ταίροι, νά γνωριστούμε ;...

— Εύχαριστώ, δεσποινίς 'Εβελυν. Είμαι πρόθυμος ν' άπαντήσω σέ κάθε έρώτησί σας.

— Δέν είμαι περίεργη, άλλ' ούτε και ά- διάκριτη, γι' αυτό θα μου έπιτρέψετε νά κάμω έχώ τήν αρχή...

Κατάλαβα τί ήθελε. Ήθελε νά γνωρι- στούμε καλλίτερα, ήθελε νά μάθη επί τέ- λους ποιός είμαι.

Χαμογέλασα, άλλα δέ μίλησα. Εκείνη συνέχισε:

— Πατέρα και μητέρα δέ γνώρισα. 'Η- μουν πολύ μικρή όταν με άνέλαβε ο θεός Ούιστον υπό τήν προστασία του. Ο πατέ- ρας μου ήταν ο μεγαλειότερος άδελφός και έπομένους ο κληρονόμος του τίτλου. Όταν πέθανε, τόν διαδέχθηκε ο θεός μου. 'Ε- ζήσα έχω σήμερα άνάμεσα στά πλούτη που διέθετε ο θεός μου για νά μ' άφή λείψη τίποτε. Είμαι νοικοκυρά μέσα στο σπίτι, άλλα δέν σάς κρούω ότι μ' άρέ- σουν πολύ τά σπόρ και ίδιως ή περιπέτεια.

Ο συνεταρισμός μας, όπως βλέπετε, είνε μία περιπέτεια.

— Ένα συμβόλαιο μέχρι θανάτου...

— Τό όποϊόν δεχθήκατε.

— Και για τό όποϊόν δέν μετανωώ ούτε στιγμή, άφου...

Πλησίασα, της έπιασα τό χέρι και τό φίλησα. 'Ορθος, δίπλα της, με τά μάτια που κύτταζαν μακριά σέ κάποια χρόνια νεανικής ζωής, ψιθύρισα σάν νά μιλούσα στόν έαυτό μου:

— Δέν μ' άρεσαν τόσο τά γράμματα, όσο ή μηχανική. Τό δίπλωμά μου τό πήρα με «άριστά», γιατί ήμουν πολύ δυνατός στά μαθηματικά. Όταν έβγήκα από τήν πόρτα του Πανεπιστημίου, δέν είχα άλλη πόρτα νά μπω για νά εκδηλώσω τη χαρά μου. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε από ένα δυστύχημα, ή μητέρα μου πέθανε από λύ-πη. Πήρα τό τράινο και ήρθα στο Λον-δίνο συστημένος σέ κάποιον καθηγητή, νά συνεργαστώ μαζί του. Δέν πρόφτασα νά τόν γνωρίσω.

Μοϋ άνοιξα- τε σεις πρώτη τήν πόρτα του μεγάρου σας, με ύπο- δεχθήκατε, μου προσφέρα- τε μία τεράστια περιουσία, πρώτη σεις με άνομάσατε «δόκτωρ» από τη στιγμή που πήρα τό δίπλωμά μου.

Έσкупα και της φίλησα τό χέρι.

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ο γέ- ρο-Ούιστον.

Χαμογέλασε και ήρθε και μου προσέφερε τό χέ- ρι του.

— Θα καθήστε, βέβαια, νά φάμε μαζί, δέν είν' έτσι !

Έκύτταξα τήν 'Εβελυν. Τά μάτια της λέγανε «ναί».

Είπα:

— Εύχαριστώ.

— Τότε συζητούμε τίς ύ- ποθέσεις μας μετά τό φα- γητό, έκαμε ο Ούιστον.

Σωστή ιεροτελεστία ε- θρησκευτική κατάνυξι ή- ταν ή στιγμή που ο Λόρ-δος Ούιστον έπιασε στά χέρια του τό κάδρο

Μ' ένα ψιλό σσ' γιανιάκι ξεχώρισε τό πίσω μέρος. Μία χάρτινη διαθήκη έπε- σε από μέσα.

Ο Λόρδος έσκυψε κα- τήν έπιασε με τρεμάμεν.

Χέρια.

Έκοψε τούς σπάγγους, ξεδίπλωσε τό χαρτί και τράβηξε μία περγαμνή.

Γραμμένα με καλλιγρά-

φικό χαρακτήρα διάφορα άρθρα. 'Από κάτω υπογραφή και σφραγίδες.

Τά μάτια του Μπένφορντ διέτρεξαν με ταχύτητα τό τυπικό του συμφωνητικού και σταμάτησαν στίς κάτωθι φράσεις, που τόν ένδιέφεραν περισσότερο:

«.....»

«Διά τά ως άνω συμφωνηθέντα μεταξύ έμοϋ και του Λόρδου Ούιστον, μάς ένώ- νει από σήμερα άδιάρρηκτος δεσμός ζω- ής και θανάτου. Ο Λόρδος Ούιστον όφει- λει άμα τη προσκλήσει μου, έποχην καθ' ήν θα είμαι έντελώς έτοιμος δια τήν ά- ναχώρησίν μας εις τήν Σελήνην, νά συμ- μορφωθή ως πρός τούς όρους του συμφω- νητικού μας και με άκολουθήση εκτελών πιστώς τάς έντολάς μου.»

.....

Αυτή είνε ή συμφωνία μας που έχω κάνει με τό Λόρδο Ούιστον. Έν περιπτώσει δυ- στυχήματος ή θανάτου, δεδομένου ότι ή άρνησις δέν είνε αίτια άκυρώσεως της ά- νω συμφωνίας, τότε ο κάτοχος της συμ- φωνίας περγαμνής γίνεται κληρονόμος όλης της περιουσίας μου, άλλα και τών ύπο- χρεώσεων που έχω άναλάβει έναντι του Λόρδου Ούιστον. Κληρονόμος άλλος δέν υπάρχει, ούτε άναγνωρίζω κανένα, ένόσω δέν έχω συγγενείς μέχρι τρίτου βαθμού.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

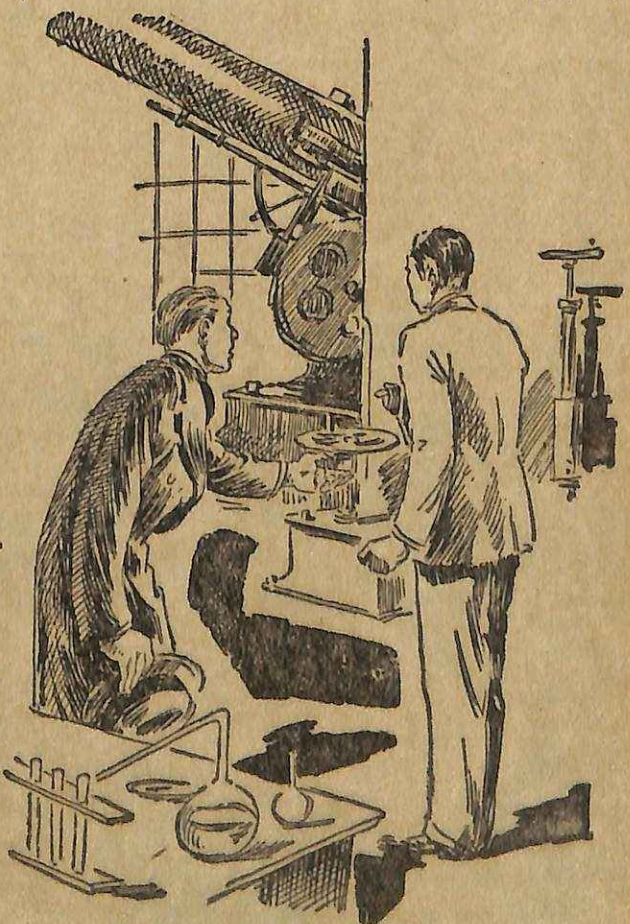
.....

.....

.....

.....

.....

Ένα καταπληκτικό μηχανήμα βρισκόταν στο βάθος του ύπογειου

Οι στὸρ μᾶς λένε τὰ μυ- στικά τους

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ
ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ περίφημη χο-
ρεύτρια τῆς «Καριόκας», ἕνας ἀπὸ τοὺς
μεγαλύτερους «ἀστέρες» ὄχι μόνο τοῦ
Χόλλυγουντ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλαφρῶν μου-
σικῶν θεάτρων τοῦ Μπροντγουάι, εἶνε
σήμερα ἡ «βεντέτα» πού λαμβάνει τὰ πε-
ρισσότερα ἐρωτικά γράμματα.

Ἐνα ἀμερικανικὸ κινηματογραφικὸ πε-
ριοδικὸ ἐδημοσίευσε ἐσχάτως τὴν ἐξῆς πε-
ρίεργη στατιστικὴ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία
τῆς σαγηνευτικῆς καλλιτέχνιδος: Κατὰ
τὴν πρώτη τριμηνία τοῦ 1935, ἡ Τζίντζερ
Ρότζερς ἔλαθε 63.000 γράμματα. Ἀπὸ
αὐτὰ, τὰ περισσότερα ἦσαν ἐρωτικὲς ἐ-
ξομολογήσεις, αἰτήσεις γιὰ γάμο καὶ δε-
λεαστικὲς προτάσεις ἀπὸ βαθυπλούτους
γιὰ «ἀθεμίτους σχέσεις». Μόνο 5.000 ἀπὸ
τὰ γράμματα ἦσαν ἐμπορικῆς φύσεως ἢ
ἀπλῶς φιλικὰ, μὲ συγχαρητήρια γιὰ τοὺς
τελευταίους θριάμβους τοῦ «ἀστέρος».

Ὅσο γιὰ τὰ ἐρωτικά γράμματα, ἡ ἀ-
ποκαλυπτικὴ αὕτη στατιστικὴ τὰ χωρίζει
ὡς ἐξῆς: 26.000 ἦσαν γραμμένα ἀπὸ Ἀ-
μερικανούς, 11.000 ἀπὸ Ἀγγλους, 8.000
ἀπὸ Γάλλους τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κα-
ναδά, 5.000 ἀπὸ Γερμανούς τῶν Ἀποικι-
ῶν καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, 4.700 ἀπὸ
Ἰσπανούς, 3.550 ἀπὸ Σκανδιναυούς, 3.

110 ἀπὸ Λευκο-
ρώσσους καὶ τὰ
ὑπόλοιπα ἀπὸ
Ἰνδοὺς, Μαύ-
ρους καὶ Κινέ-
ζους!...

Ἡ Τζίντζερ Ρό-
τζερς, λοιπόν λα-
τρεύεται ἀπ' ὅ-
λη τὴν ὀφῆλιο!

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΓΚΡΕΤΑΣ
ΓΚΑΡΜΠΟ

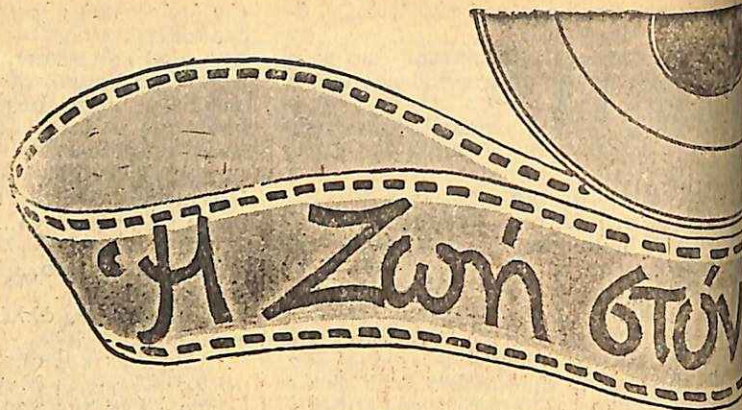
Ἐνας Ἀμερι-
κανὸς δημοσιο-
γράφος μᾶς ἀ-
ποκαλύπτει ὅτι
ἡ «Σφίγγα τοῦ
Χόλλυγουντ» ἔχει παθεῖ ἐσχάτως ἕνα εἰ-
δος περιέργου φόβου, πού θεωρεῖται ἀπὸ
τοὺς γιατροὺς ὡς πρόδρομος μιᾶς νευρα-
σθένειας σοβαρᾶς μορφῆς.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο φοβάται μήπως χά-
σῃ ξαφνικὰ τὴ φωνή της, ἡ ὁποία, ὅπως
λέει ἡ ἴδια, «μόνο ἀποκαλύπτει τὴν ψυχὴ
της» καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὴν ἀσφα-
λίσῃ ἀντὶ ἑνὸς μισθῶδους ποσοῦ: 500.000
δολλαρίων!

Ὁ ἀδιάκριτος δημοσιογράφος προσθέ-
τει ὅτι καμμιά ἀοιδὸς καὶ κανεὶς τενόρος
τῆς ἐποχῆς μᾶς δὲν ἔχει ἀσφαλίσει τὴ
φωνή του ἀντὶ ἑνὸς τόσον κολοσσιαίου πο-
σοῦ!...

Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τῆς «Φόξ-Φίλμ» Κέττυ Γκάλλιαν

Μὰ μήπως δὲν εἶνε στ' ἀλήθεια «μοι-
ραία» ἡ Γκρέτα Γκάρμπο;

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ

Φαίνεται πὼς ἡ Τζόαν Κράουφορντ δὲν
θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει εὐτυχισμένη, οὐ-
μὲ τὸν τέταρτο ἄνδρα της, τὸν διάδοχο
τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱοῦ, τὸν ὑπερ-
κομψο καὶ ἀριστοκρατικώτατο Φρανσουά
Τόν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ «Μπρουν-
μελ» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ γόνος Φρανσουά, ὅστερ' ἀπὸ τὸ τρυφε-
ρὸ του εἰδύλλιο μὲ τὴν ἀπαρηγόρητη
Τζόαν, ἐξακολούθησε τὶς ἐφημέριες σπεί-
σεις του, οἱ ὁποῖες δὲν ἦσαν ποτὲ ἀθώες,
μὲ ὅλους τοὺς νέους «ἀστέρες» καὶ ἰδι-
αιτέρως μὲ τὴν χαριτωμένη Φλωρίν Μακ
Κίνεϋ καὶ τὴν μικρούλα Λίλιαν Ἑστερ.

Οἱ κακὲς γλώσσες τοῦ Χόλλυγουντ λέ-
νε ὅτι ἡ Τζόαν Κράουφορντ βρῆκε ἐδῶ
καὶ λίγον καιρὸ στὸ πορτοφόλι τοῦ ἀνα-
πημένου της δανδῆ μιὰ μικρὴ φωτογρ-
φία τῆς Φλωρίν Μακ Κίνεϋ μὲ τὴν ἐξῆς
ἀφιέρωση: «Στὸν Φρανσουά, τὸν μόνο ἄνδρα
πού ἀγάπησα στὴ ζωὴ μου, ἡ Φλωρίν
Τόν»!...

Θὰ χωρίσῃ ἀρὰ γε πάλιν ἡ Τζόαν ἡ
διεκδικήσῃ αὐτὴ τὴ φορά τὸν ἄνδρα τῆς
μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὶς ἀπιστες φίλες τῆς
Ποῖος ξέρει!...

Η ΝΕΑ ΜΑΡΛΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΧ

Ἡ μικρούλα Ἑμμα, ἡ περίφημη κόρη
τῆς «Ξανθῆς Ἀφροδίτης» ἀντίκρουσε τὴν
περασμένη ἐβδομάδα γιὰ πρώτη φορά τὸν
κινηματογραφικὸ φακό.

Ἡ Ἑμμα Ντήτριχ, ἡ ὁποία εἶνε σήμε-
ρα δώδεκα χρόνων ἔχει ὡς μοναδικὸ ὄνει-
ρο τῆς ζωῆς της νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη
καλλιτέχνις τῆς ὁθόνης σὰν τὴ «μοιραία»
μητέρα της.

Κι' ἡ Μαρλένε Ντήτριχ, γιὰ νὰ
δώσῃ ἕνα... μάθημα καὶ νὰ τὴν κάμῃ
ἀπογοητευθῇ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν
κινηματογράφο, τὴν πῆρε μαζί της
στούντιο καὶ τῆς «γύρισε» μιὰ μικρὴ
νία.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀξιοθρήνητο.
κόρη της κουράστηκε τόσο πολὺ ἀπὸ
συνεχεῖς δοκιμὲς καὶ ὑπέφερε τόσο
τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῶν προβολέων,
ὅστε γύρισε κλαίγοντας σὸ σπῆτι της
παρακάλεσε τὴ μητέρα της νὰ μὴν
ξανακάνῃ λόγο γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Κι' ἔτσι, ἡ «Νέα Μαρλένε Ντήτριχ»
πὼς λένε τὴ μικρούλα Ἑμμα σὸ
λειτουργοῦν, προτιμᾷ τώρα νὰ γίνῃ μιὰ
γάλη μουσικὸς, πραγματοποιώντας
τὸ ὄνειρο τῆς μητέρας της.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΕ ΓΟΥ
ΕΣΤ

Ἡ «μοιραία τῶν μοιραίων» γυναίκα
ἡ σατανικὴ Μάε Γουέστ, ἡ ὁποία βρισ-
ταὶ πάλι στὰ θεάτρα τοῦ Μπροντγουάι,
ἔκανε ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ τὴν ἐξῆς
μολόγησι σ' ἕναν φίλο της:

«Ἐχω βρῆ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας.
Ἡ πείρα μ' ἔμαθε ὅτι οἱ γυναῖκες
πρέπει νὰ περιφρονοῦν κανέναν ἄνδρα
γιατί εἶνε σὰν νὰ περιφρονοῦν τὸν

τὸν ἑαυτὸ τους. Ἡ εὐτυχία, κατὰ τὴ γνῶ-
μη μου, βρίσκεται εὐκόλα, ὅταν μιὰ γυ-
ναῖκα ξέρῃ νὰ διαβάξῃ στὴν ψυχὴ τοῦ
κάθε ἀνδρός. Οἱ κατώτεροι χαρακτήρες
πού γινώρισα, ἀνῆκαν σὲ ἄνδρες πού δὲν
ἦσαν οὔτε ὁμορφοί, οὔτε πνευματώδεις,
οὔτε ὑπερβολικὰ ἐξυπνοί!...

Ἀς παρηγορηθοῦν, λοιπόν, ὅσοι ἔχουν
μὲν «χαρακτήρα».

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΡ

Ποῖο εἶνε τὸ ἀγαπημένο σπὸρ τοῦ κά-
θε «ἀστέρος»; Ἡ Βίκυ Μπάουμ, ἡ περί-
φημη Γερμανίδα συγγραφεὺς τοῦ «Γκράντ
Ὀτέλ» μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ Γκρέτα
Γκάρμπο λατρεύει τὸ τένις, ἡ Τζιν Χάρ-
λου το γκόλφ, ἡ Τζόαν Κράουφορντ τὸ
«σωφάρισμα», ἡ Ἀννίτα Παϊντς τοὺς δρό-
μους ταχύτητος, ἡ Μάρρην Ὁ Σούλλιβαν
τὸ κολύμπι, ὁ Τζῶν Μπάρρυμور τὴν ξι-
φασκία, ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ τὸ μπόξ, ἡ Ἑ-
λίσσα Λάντι τὴν ἵππασία, ἡ Μαρλένε Ντή-
τριχ τὸ «φούτινγκ», ἡ Κλωντὲτ Κόλμπερτ
τὶς ἀκροβατικὲς ἀσκήσεις, ἡ Νόρμα Σή-
ρερ τὸ ποδόσφαιρο καὶ ἡ Σουλθία Σίν-
νεϋ τὸ κρίκετ.

ΟΙ ΠΙΚΡΙΕΣ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑΣ ΛΟΥ

Ἡ «Σειρήνα τῆς Μοντάνας», ὅπως λέ-
νε τὴν γοητευτικὴ Μύρνα Λού, ἔχει ἀπο-
γοητευθῇ ἀπὸ τὴν φαντασμαγορικὴ ζωὴ
τῆς ὡς «στάρ».

Δὲν ἀντέχω πιά σ' αὐτὴ τὴν ἐξαντλη-
τικὴ δουλειά, ἔλεγε τώρα τελευταία σὸν
ρεπόρτερ τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρ-
κης». Ἡ ζωὴ τοῦ στούντιο μὲ κουράζει
τρομερά. Ἐγὼ χάσει κυριολεκτικὰ τὸν
ἑαυτὸ μου. Δὲν εἶμαι ποτὲ ἐγὼ. Εἶμαι
διαρκῶς κάποια ἄλλη! Κι' αὐτὸ γιὰ μένα
εἶνε ἡ μεγαλύτερη πικρία... Πότε, λοι-
πόν, θὰ μπορέσω νὰ δείξω ποιά εἶνε ἡ
πραγματικὴ Μύρνα Λού;

Ἰσως ποτέ. Ὁ κινηματογράφος εἶνε
μιὰ αὐταπάτη. Μόνο σὸ θέατρο μπορεῖ
ἕνας ἡθοποιὸς νὰ δείξῃ, σὰν σὲ καθρέ-
φτῃ, τὴν ψυχὴ του.

Ο «ΜΑΓΟΣ» ΝΗΛ ΧΑΜΙΛΤΟΝ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιδὲ παράξενους «ἀ-
στέρες» τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ Νήλ Χά-
μιλτον, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς «λόξα» ν' ἀσχο-
λεῖται μὲ τὴ μαγεία καὶ τὸ φακισμὸ. Ὁ
Νήλ Χάμιλτον εἶνε ἐπίσης ἕνας περίφη-
μος ταχυδακτυλουργὸς καὶ οἱ «Μαῦρες
Ἑσπερίδες» τῆς βίλλας του διασκεδάζουν
ἀπερίγραπτα ὅλους τοὺς «ἀστέρες» τοῦ
Χόλλυγουντ.

Ὁ περιέργος αὐτὸς «μάγος» ἔχει καὶ
μιὰ χαριτωμένη συνεργάτιδα: τὴν Ρουθ
Τσάτερτον, τὴν πιδὲ ἑξυπνὴ, καὶ πιδὲ μορ-
φωμένη καὶ τὴν πιδὲ μυστικοπαθὴ καλλι-
τέχνιδα τῆς φιλομυθίας.

Ἡ Ρουθ Τσάτερτον ἐσχάτως προφήτε-
σε γιὰ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, ὅτι θὰ ἀ-
ποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο τὸ 1937,
γιατί θὰ τῆς συμβῇ τότε ἕνα πολὺ δυσά-
ρεστο γεγονός.

Περὶ τὸ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἀπέφυ-
γε νὰ καθορίσῃ τί εἶδους συμφορὰ θὰ
βρῇ ὅστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια τὴν «Ξανθὴ
Ἀφροδίτη»...

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Ἡ διαφωνία,
πού, ἐδῶ καὶ
κάμποσους μῆ-
νες, εἶχε ἐκδηλω-
θῇ μεταξὺ τοῦ
Στάν Λάουρελ
καὶ τοῦ πάρ-
ναιρ του Ὀλι-
βερ Χάρντυ, ἐ-
νετάθη μέχρι τοι-
ούτου σημείου,
πού οἱ δυὸ τόσο
ἀγαπημένοι φί-
λοι καὶ συνάδελ-
φοι ἀπεφάσισαν
νὰ χωρισθοῦν. Ὁ
λίγνος Ἀγγλος,
ὁ ὁποῖος ὑπῆρ-
ξε

Ἡ Μαντελαίν Καρρὸτ, ἡ πεντάμορ-
φη Ἀγγλίδα ἡθοποιὸς, ἡ ὁποία θριαμβεῖ
σήμερα στὸ Χόλλυγουντ τελείωσε τὸ «γύ-
ρισμα» ἑνὸς νέου φιλμ πού ἔχει τὸν τίτλο
«Ἡ ἐπικίνδυνη γυναίκα».

Ἡ Πέτζυ Φέαρς, ἡ νεαρωτάτη «βεν-
τέτα» τῆς ὁθόνης, ἔχει τὰ ωραιότερα
φρύδια τῆς φιλομυθίας.

Ἡ Πόλα Νέγκρι, ὅστερ' ἀπὸ τόσο
καιρὸ, ξαναγύρισε σὸν κινηματογράφο
καὶ πρωταγωνιστεῖ σὸν νέο φιλμ τοῦ Βίλ-
λυ Φόρστ «Μαζούρκας».

Ὁ Σαρλὼ τελείωσε αὐτὲς τὶς ἡμέ-
ρες μιὰ νέα ὑπερπαραγωγή του, μαζί μὲ
τὴν ὁμορφὴ καὶ νεαρὴ γυναῖκα του Πω-
λὲτ Γκοντάρ, ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀσχημ κομ-
πάρσα, θὰ μεσουρανήσῃ τώρα σὸν κιν-
ματογραφικὸ στερέωμα. Ὁ τίτλος ὅμως
τοῦ νέου ἔργου παραμένει μυστηριώδης
καὶ ἀναφέρεται ὡς «Φίλμ ἀριθμὸς 5»!

Ἡ Κάθρην Χέμπουργκ, ἡ «νέα Γκρέ-
τα Γκάρμπο», μαριάζει ἀεροπόρος, ἀρ-
χισε τὸ «γύρισμα» ἑνὸς νέου φιλμ, πού ἔ-
χει τὸν τίτλο «Νέα Ὑόρκη - Παρίσι».

Ἡ Τζόαν Μπέννερ παντρεύτηκε γιὰ
τρίτη φορά ἕναν πολυεκατομμυριῶχο ἀ-
πὸ τὴν Βοστώνη, τὸν μίστερ Ἐντουαρντ
Πήρσον, ἄλλος πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς
σὸ Λονδίνο.

Νέα ἀπὸ τὰ στούντιο

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

—Ἡ Νόρμα Σήρερ εἶνε ἡ «βασίλισσα»

Ἡ Ἄλις Φαῖλ, ἡ «εὐμενὴ Ἀφροδίτη» τοῦ Χόλλυγουντ

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

Ίστορία

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ ΤΑ ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΜΟΡΡΑ;

Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα βρίσκονταν στὴν Παλαιστίνη, παρὰ τὰ ὄρη τῆς Γοσσόλ. Ἡ μεγάλη διαφορά τῶν κατοίκων τῶν πόλεων αὐτῶν ἐκίνησε τὴν ὀργή τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ἐκδηλώθηκε μ' ἕναν τρομερὸ κατακλυσμὸ. Ὁ κατακλυσμὸς αὐτὸς προκάλεσε ἐκρήξιν ἡφαίστειο, κάτω ἀπὸ τὴν λάβα τοῦ ὁποίου κατεψώθησαν ἐκτός ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ ἄλλες 28 πόλεις.

ΤΙ ΗΤΑΝ Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ;

Ὁ Τσεγκίς Χάν ἦταν ἕνας τρομερὸς Μογγόλος ὁβλάρχος ποὺ κατέκτησε πρὸ ἐπτά αἰῶνων ὅλο σχεδὸν τὸν τότε γινώστο κόσμον. Ἀπόδειξις ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του ἄφησε ἕνα κράτος πολὺ μεγαλύτερο καὶ σταθερότερο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἄφησαν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ναπολέων. Τὰ ἡρώϊκα πολεμικά κατορθώματά του ἀσχολοῦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μέρη τῆς ζωῆς του. Ὁ Τσεγκίς Χάν — Τεμουτσὶν μὲ τὸ πραγματικὸ πῶν ὄνομα — γεννήθηκε τὸ 1162 μ. Χ. στὴν ἔρημο Γκάμπι τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας. Πέθανε τὸ 1227, κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἐκστρατείας του σὲ Θιβέτ.

ΠΟΤΕ ΕΓΙΝΕ Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ἀπεργία ἐγίνε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1882, στὴν Παλιὰ Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἦταν ἡ ἀπεργία τῶν κρεπωλῶν ποὺ διήρκεσε τρεῖς μέρες, ποὺ κατεπάρξε ὅλη τὴν κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς ὁποίας ἡ φήμη ἐξέπρεσε καὶ αὐτὰ τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀπεργία ἐγίνε ἐπειδὴ ἡ «Διοικητικὴ Ἀστυνομία» ἐπέβαλε διατίμησι σὲ κρέας, κατόπιν μιᾶς ἀδικαιολόγητης ἀδείξεως ἐκ μέρους τῶν κρεπωλῶν τῆς τιμῆς τοῦ βωδινίου κατὰ... σαράντα λεπτά! Ἡ ἀπεργία ἐγίνε αἰτία νὰ κατηγορηθῇ καὶ ὁ Κοινοὺν-δοῦρος ὅτι ἐπηρεάζει ἀνεπάρκειαν κρέατος! Οἱ Ἀθηναῖοι νόησαν τὸς ἐαυτοὺς τὸν ὡς τὰ δυστυχέστερα πλάσματα τῆς ὕδρωγείας καὶ ἐπίστεψαν ὅτι εἶχαν μεταβληθῇ σὲ κινούμενους σκελετούς! Τέλος ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ βάλῃ κρὰσί σὲ τὸ νερὸ τῆς. Ἐκάλει τὸς ἐνδιαφερομένους, συμβιβάσθηκε μὲ τὸς καὶ συνέταξε νέα διατίμησι. Σ' αὐτὴν τὴν παρθεῖομε χάριν τῆς ἱστορίας:

Ἀμύδος δραχ.	2.50	κατ' ὄκιν
Μόσχος	2.40	»
Μόσχος	2.40	»
Μόσχος	2.20	»
Πρόβειον	2.—	»
Τράγος	1.90	»

ΠΕΡΑΣΑΝ Ἡ ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ;

Ἡ διάθεσις τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα ἐπιστάδια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δὲν ἀμφισβητεῖται πιά σήμερα. Ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι αὐτὸ ἦταν δυνατόν. Πράγματι, δταν ὁ ἔξ ἀνατολῶν ἀνεμὸς τυχαῖα νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ δυνατός, τὰ κύματα τῆς διωρυγῆς τοῦ Σουέζ συμπαίει κάποτε νὰ ἀνατρέπονται, νὰ ὠθῶνται καὶ ν' ἀφήνουν διόδον, ἀν εἴς ἐντέλως στεγνὴ, πάντα διαβατὴ καὶ ἀκίνδυνον στὰ σιμεῖα ὅπου τὰ νερά δὲν εἶνε ποτὲ πολὺ βαθειά. Εἶνε λοιπὸν παραδεκτὸν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, ἐκπονήσαντες ἀπὸ τὸν ἱσχυρὸν ἀνεμὸ, μπόρεσαν νὰ περάσουν περὶ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν κατεποντίσθησαν, μολὶς μετεβλήθη ἡ φορὰ τοῦ ἀνέμου. Τὸ ἴδιο περὶ τοῦ συνέβη καὶ δταν ὁ περσικὸς στρατὸς τοῦ Ἀρταξέρξη θέλῃ νὰ καταλάβῃ τὴν Αἴγυπτον. Μέρους τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κατάρρωσε νὰ περάσῃ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν, ἀλλὰ δταν ὁ ἀνεμὸς ἄλλαξε ἀποτόμως φορὰ, ὁ ὁπλοῖος στρατὸς κατεποντίσθηκε. Τὸ ἴδιο φαινόμενον παρατηρήθηκε σὲ Σουέζ καὶ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτον, ἐγίνε μάλιστα λόγος σὲ γαλλικὸ ἐπιτελεῖο νὰ ἐπαναληφθῇ ἀπὸ τοὺς Γάλλους στρατιῶτες τὸ «θαῦμα» τῶν Ἑβραίων. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὕτη ἐγκαταλείφθηκε.

Φυσικὴ

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ Η ΣΚΟΝΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ;

Γινώστος Ἀθηναῖος μικροβιολόγος ποὺ ἐξέτασε βακτηριολογικῶς τὴν σκὴν τῶν δρομῶν τῆς πρωτεύουσας, ἀνεκάλυψε τὰ παρακάτω καταπιητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεῖνης του:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικροβίων ποὺ βρῆκε σὲ κάθε γραμμάριον σκόνης ἀνέρχεται κατὰ μέσον ὄρον σὲν τρομερὸ αἰθμὸ τῶν 761.521.000. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ποικίλλει ἀναλόγως τῆς καθαρότητος τῶν δρόμων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆρε σκὴν. Ἔτσι, σὲ ὀλιγότερο ἀκάθαρτος δρόμους καὶ μερικὲς ἱσυχες παρόδους τῆς λεωφόρου Κηφισίας βρῆκε 60 ἑκατομμύρια μικροβίων κατὰ γραμμάριον. Στὸς πλεονέκτατους καὶ πολυσυχναστὸς δρόμους ὁ ἀριθμὸς φτάνει τὰ πεντακάσια ἑκατομμύρια!

Ἡ σκὴν αὕτη 73 τοῖς ἑκατόν εἶνε πολυσωματιῇ, περιέχει δηλαδὴ μικροβία μεταδοτικῶν νόσων. Ὁ ἀναφερόμενος μικροβιολόγος ἔκαμε ἐνέσεις μὲ σκὴν σὲ κουνέλια καὶ βρῆκε ὅτι ἐπὶ 42 ἐνέσεων, οἱ δώδεκα μετέδωσαν τὸ μικρὸν τοῦ πυματιώσεως, οἱ ὀκτὼ τὸ μικρὸν τοῦ πυφου, οἱ τέσσαρες τὸ βακτηριδίου τοῦ κανοῖθους οἰδήματος καὶ

οἱ δύο τοῦ τετάνου, χωρὶς ν' ἀναφέρωμε καὶ ἄλλα μικροβία λιγότερο γινώστα ποὺ ἐπιφέρουν θανατηφόρους σηπαιμίας.

Οἱ ἀγαπῆτοι ἀναγνῶνται μας, λοιπόν, ἄς... πᾶσουν ν' ἀναπνεύσιν!

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΜΕΤΕΩΡΙΤΑΙ Ἡ ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ;

Οἱ μετεωρίται ποὺ λέγονται καὶ ἀερόλιθοι εἶνε διάττοντες ἀστέρες, ποὺ πέφτουν στὴ γῆ κατὰ ἐκατοντάδες ὀριζόμενες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, πέφτουν μάλιστα συνεχῶς καὶ ἐν καιρῷ ἡμέρας ἀκόμη, οὕτως ὥστε δὲν μπορούμε νὰ τοὺς διακρίνωμε. Οἱ ἀερόλιθοι αὗτοι εἶνε μικρὰ κομμάτια ἀστρῶν ποὺ αἰωροῦνται σὲ διάστημα καὶ τὰ ὁποία τραβᾶ ἡ γῆ μὲ τὸν μαγνητισμὸ τῆς. Οἱ ἀερόλιθοι, μολὶς μποῦν στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς, διασχίζουν τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος μὲ ταχύτητα 50—60 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐξατμίζονται καὶ δὲν φτάνουν ποτὲ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΣΙΦΩΝ;

Ὁ σίφων, ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα φυσικὰ φαινόμενα, εἶνε στήλη ἀέρος ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ποὺ κάνει μιὰν ἐξαιρετικὰ ταχεῖα περιστροφικὴ κίνησι, ὅπως περιτρέφεται καὶ μετατοπίζεται ταυτοχρόνως μιὰ σφαῖρα.

Ὁ σίφων συνεπάρχει μιᾶ ἱσχυρῆς ἀπορρόφησης καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγον ἐξοικῶνται μὲ στήλῃ νεροῦ ποὺ περιστρέφεται καὶ μετατοπίζεται κι' αὕτη.

Ἡ κορυφὴ τῆς στήλης τοῦ νεροῦ φαίνεται ὅταν νὰ ἐνώνεται μὲ τὰ σύννεφα. Ἀπ' αὐτὰ κρέμεται ἕνα εἶδος ὕδατινον χανιστοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ κάτω ἀκρὴ μολὶς ἐγγίζει τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Τὸ φαινόμενον θυμίζει τοὺς σταλακτίτες.

Ὁ σίφων δὲν ἔχει ποτὲ διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ 10 μέτρα. Ἡ ταχύτης τῆς μετατοπίσεως τοῦ ποικίλλει ἀπὸ 30—50 χιλιομέτρα τὴν ὥρα. Ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ σίφωνος ἐγκτεῖται στὴν ταχύτητα τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς στήλης.

Ὁ σίφων εἶνε ἀβέβαιος, οὕτως εἰπέναι, τὸ «τυφῶνος» — δηλαδὴ τοῦ μεγάλου ἀνεμοστρόβιλου — μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἐνῶ ὁ τυφὼν παρατηρεῖται στὴν ἐξῆρα, ὁ σίφων παρατηρεῖται στὴ θάλασσα.

Ἀνθρωπολογία

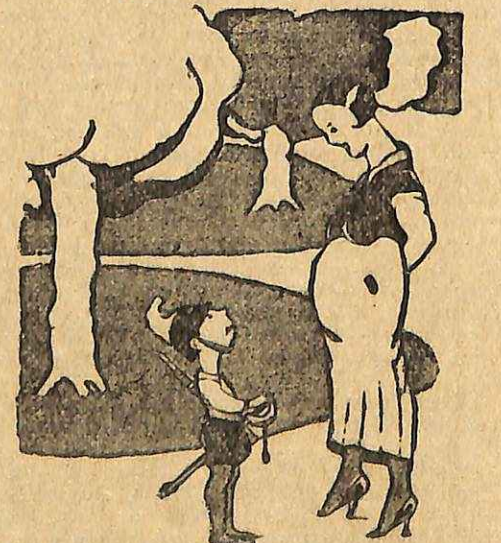
ΠΟΣΟΥΣ ΠΑΛΜΟΥΣ ΚΑΝΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ Σ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ ΖΩΗ;

Ἀν πάρωμε ὡς μέσον ὄρον 70 παλμούς τὸ λεπτό, ἡ καρδιὰ ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ζῇ 90 χρόνια, κάνει 3.012.280.000 παλμούς κατὰ τὸ διάστημα ὅλης τῆς ζωῆς του.

ΠΟΣΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΕΧΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Ὁ ἄνδρας ἔχει περίπου 80.000 τρίχες, δηλαδὴ 60.000 στὸ κεφάλι καὶ 20.000 σὲ ὅλοιο πῶμα του. Ἡ γυναῖκα ἔχει περισσότερες, ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς τοὺς ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν μαλλιών. Γυναίκα μὲ κόκκινα μαλλιά ἔχει 88.000 τρίχες, μὲ μαῦρα 102.000, μὲ καστανὰ 109.000 καὶ μὲ ξανθὰ 140.000. Ἡ γυναῖκα ἔχει σὲ κεφάλι τῆς κατὰ μέσον ὄρον τρίχες μήκους ἐν ὁλ... 70—80 χιλιομέτρων. Τὰ μαλλιά τῶν γυναικῶν ζυγίζονται κατὰ μέσον ὄρον 300 γραμμάρια. Οἱ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ μεγαλώνουν κάθε μέρα κατὰ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΓΝΟΙΑ

Ἡ μαμά: Σὲ λίγο θὰ σοὺ χάρισω μιὰ κούκλα. Θέλεις νὰ εἶνε ἀδελφάκι ἢ ἀδελφούλα;

Ὁ μικρὸς: Ὁχι, μαμά, θέλω ἕνα ποδήλατο μὲ λαστιχένιες ρόδες!

2—3 δέκατα τοῦ χιλιοστομέτρου, τοῦ δὲ λοιποῦ σώματος κατὰ 4—5 δέκατα τοῦ χιλιοστομέτρου. Οἱ τρίχες τοῦ ἀνθρώπου μεγαλώνουν περισσότερες ἢ ἀνοίξι καὶ τὸ θέρος. Ἀπὸ τὰ 18—20 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ πέφτουν καθημερινῶς κατὰ μέσον ὄρον 120 τρίχες. Ἡ φαλάκρα ἀναφάνεται συνήθως κατὰ τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας μας. Κάποτε ὅμως καὶ νωρίτερα.

Ίατρικὴ

ΤΙ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕ «ΧΡΥΣΟΘΕΡΑΠΕΙΑ»;

Χρυσοθεραπεία ὀνομάζοι τὴ μέθοδον, μὲ τὴν ὁποία θεραπεύομε τοὺς φυματικούς. Ἡ μέθοδος αὕτη βασίζεται στὰ ἄλλατα τοῦ χρυσοῦ, μὲ τὰ ὁποία κάνουν ἐνέσεις στοὺς ἀρρώστους. Πρωτὸς τὴν εἰσήγαγε στὴ Γαλλία ὁ καθηγητὴς Λεὼν Μπερνάρ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ;

Ἡ θερμοκρασία ἐνὸς ἀνθρώπου κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἡμέρας ποικίλλει κατὰ τὴν παρακάτω ἡμερήσια τῶν ὥρων:

Τὰ μεσάνυχτα	== 36,5
Στις 4 τὸ πρωῒ	== 36,3
Στις 8 τὸ πρωῒ	== 36,8
Τὸ μεσημέρι	== 37,2
Στις 4 τὸ βράδυ	== 37,4
Στις 8 τὸ βράδυ	== 36,0

ΠΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥΣ;

Οἱ μικρὲς λευκὲς κηλίδες ποὺ ἔχουν πολλοὶ ἐπάνω στὰ νύχια τοὺς προέρχονται ἀπὸ τὴν παρουσίαν μικρῶν κενῶν ἀέρος ποὺ ὑπάρχουν κάτω ἀπὸ τὰ δερμά ποὺ σκεπάζει τὸ νύχι. Ἡ ἐξάλειψίς τοὺς δὲν εἶνε δύσκολη. Τριβόμενο τὸ μέρος ποὺ φέρει τὴν κηλίδαν μὲ λίγο ἀβέστιον καὶ ἀρσενικόν, ἀλλὰ σὲται ἀπ' αὐτὲς σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ;

Ἡ πιτυρίδα εἶνε μιὰ ἀσθένεια τῆς κεφαλῆς, ποὺ τὴν ἔχουν τὰ ¾ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν σὲ πολιτισμένη μέρη. Θεραπεύεται δταν τὴν προλάβωμε, μεταγενερίσθωμε ὅχι τὰ διάφορα φάρμακα ποὺ διαφημίζουν οἱ ἐπιτήδειοι ἀλλὰ δταν πλένωμε τὸ κεφάλι μας μὲ τὸ παρακάτω ἀπλούστατον σάπουν, ποὺ μπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ ὁ καθένας σὲ ὅποιον τοῦ:

Σάπουν λευκὸ	100 γρ.
Οἰνόννευμα διωλισμένο	50 >
Γλυκερίνη	15 >
Νέφτι (τερεβινθέλιον)	3 >

Διαλύετε πρῶτα τὸ σάπουν σὲ σιγανὴ φωτιά, προσθέτετε κατόπιν τὸ οἰνόννευμα, τὴν γλυκερίνη καὶ τέλος τὸ νέφτι. Εἶνε τὸ ἀποτελεσματικότερον φάρμακον.

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Ο ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ;

Τρῶτε λίγο. Προτιμᾶτε τὰ χορταρικά κατὰ θρασυμένα καὶ τὰ ὥριμα φρούτα. Πίνετε ἀφρόνως νερὸ κοινὸ στὰ γεύματα, μεταλλικὰ νερά ἢ καὶ πρὸ τὰ διουρητικά. Ἀποφεύγετε τὰ οἰνόννευματώδη ἐξαιρουμένης μετρίως χρήσεως ἐλαφρᾶς μπόρας καὶ ἐλαφροῦ λευκοῦ κρασιοῦ. Μετρία χρῆσις ἀπὸ γυναικῶν καὶ αὐτὰ.

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΛΕΥΚΩΜΑ;

Ὑπάρχει ἕνας μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ μάθετε ἂν ἔχετε λεύκωμα ἀναλύοντες μόνον σας τὰ ὄρατα. Μ' ἕναν γυάλινον σωλῆνα ρίχνετε λίγο νερὸ καὶ ὀν, σάλα-σάλα, μέσα σὲ ποτήρι ποὺ ἔχετε τὰ ὄρατα. Ἀν δῶτε ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειά μιᾶς ἀπὸ τῆς φούσκας, τότε ἀσφαλῶς ἔχετε λεύκωμα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ζεστάνετε σ' ἕνα σωλῆνα μικρὴν ποσότητα ὕδρων. Ἀν ἔχετε λεύκωμα, θὰ τὰ ὄρετε θολώνουν.

Φυσιολογικὴ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ;

Ἡ φυσιολογία εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ περίφημος φυσιολογικὸς Λαβάρνιε δίνει τὴς ἐξῆς πληροφορίες, μὲ τὴς ὁποῖες μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἀδηγήσῃ στὴν μελέτῃ μιᾶς φυσιολογίας: Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ ἀρετὴ ἐξωτερικὴ εἶνε καὶ τὰ ἐλαττώματα ἀσχημίζον. Ἡ φυσιολογία μιᾶς ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου παρουσιάζει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: Μύτη, μέτωπον καὶ σάγωνι ἔχουν τὸ ἴδιο μέτρο. Τὸ μέτωπον εἶνε ὀριζόντιον καθὼς καὶ τὸ σάγωνι. Τὰ μάτια ἀπέχουν ἀρκετὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ζωηρὰ καὶ καθαρή. Ἐχει μύτη προεξέχουσα μὲ παραλλήλως τὸς ὀφθαλμούς. Τὸ στόμα εἶνε ὀριζόντιον καὶ μὲ πλήρως ὀρύγια. Σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ζωηρὴν τὴν ἐκφάνειαν τῆς διακρίσεως τοῦ φέλου νὰ δυσπιστῇτε. Ἡρεμὲς γυναικεῖα ἔκφρασι καὶ γυναικεῖς μὲ ἀνδρικήν, εἶνε ψυχικῶς ἀνώμαλοι.

Τὴν γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ τὴν κρίνεται ἐκ τῆς ὕψεως, γιὰτὶ ἀπατᾶ. Χεῖλη, π. χ., λεπτὰ καὶ γινουν ἀνθρώπο ὑποῦλον. Ἀλλὰ στίς γυναῖκες ἰσχυροὶ αὐτὸς ὁ κανὼν. Ἀνδρῶτες μὲ ζωηρὰ χροῖμα εἶνε εὐερέστιος καὶ ἐπικίνδυνος. Μύτη, ἀστεία πρὸς διδοῖ ἐγώσιμν καὶ θέλησι. Κεφάλι τριγωνικὸν διδοῖ ἀνθρώπον κοῦτό. Στρώγγυλον, εἶνε δέγνιμα φυτῶν.

Δὸν Κιχώτης ὁ θρυλικὸς ἥρωες τῶν ἀνεμομύλων

Μὲ τὸν περίφημον «Δὸν Κιχώτη» τοῦ ὁ ἴσπανος μυθιστοριογράφου Θερβάντες σατυρίζει τὸν νοσηρὸν ρωμαντισμὸ καὶ τὴν φαντασιόπληκτη ἱσποτικὴ μυθιστοριογραφία, ποὺ κατέκλυζε τὴν ἐποχὴ τοῦ καὶ ἀποτελοῦσε τὸ μόνον ἀνάγνωσμά της. Στὸ πρόσωπον τοῦ Δὸν Κιχώτη σατυρίζονται μὲ ἀφθαστὴ τελειότητα ὁ ἀνθρωπίνος ἐνδοσυστήματος καὶ ἡ αἰσθηματολογικὴ τάσις ποὺ παρασέρνει τὸν ἀνθρώπον ἐξῶ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, στὴν ἐπιδοξία ἰδανικῶν ποὺ δημιουργεῖ ἡ φαντασία τοῦ. Ἰδοῦ, μὲ κάθε δύναμη συντομία, ἡ ἱστορία τοῦ θρυλικοῦ Δὸν Κιχώτη:

ΕΝΑΣ ΕΞΗΜΜΕΝΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Σὲ μιὰ κωμῶνι τῆς Μάντους, μετὰ-ξὺ Ἀραγωνῶν καὶ Καστίλλης, ζοῦσε ἕνας ἐξεπαισμένος εὐπατρίδης μαζί μὲ δυὸ ἐμπί-στους ὑπηρέτες του: Ὁ Δὸν Κιχώτης. Ἡ-ταν 50 χρονῶν καὶ εἶχε μεγάλῃ ἀδυναμία στὴν ἀνάγνωσι. Τόση ἦταν ἡ μανία του, ποὺ ἔφθασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ κτήματά του καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ τὰ πουλᾷ, γιὰ νὰ ἀγοράξῃ νέα διαρκῶς μυθιστορήματα ἱσποτικῶν περιπετειῶν. Ὁ εὐφάνταστος εὐπατρίδης, ἀπὸ τὸ ἀκατάπαυστον διάβασμα τῶν ρωμαντικῶν μυθιστορημάτων, δὲν ἀργεῖ νὰ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα τοῦ καὶ νὰ τοῦ γεννηθῇ μιὰ μέρα ἡ ζώωρη ἐπιθυμία νὰ γίνῃ... κι' ὁ ἴδιος ἱππότης!

Ἀμ' ἔπος, λοιπόν, ἄμ' ἔργον. Ξετρυπώνει μιὰ παλαιὰ πανοπλία, τὴν καθαρίζει, τὴν φορεῖ, βάζει στὸ κεφάλι του μιὰ σκουριασμένη περικεφαλαία, παίρνει μέσα ἀπὸ τὸν σταθλὸν τοῦ ἕνα πεινασμένον... ἀχαμνόνοντα, τὴν Ροσσινάντε, καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὴν περιπέτειά...

Βγαίνει νύχτα ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ, πηγαίνει στὸν γείτονά τοῦ Σάντο Πάντα, τὸν ἐμπνέει μὲ τὴς κλωτσίς καὶ τὸν πείθει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ... Ὁ ἀπλοϊκὸς Σάντος δέχεται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς ἱπποκόμος τοῦ, καθάλλικε καὶ αὐτὸς ἕνα γαῖδου-ράκι καὶ ξεκινοῦν...

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ...

Ὁ πρῶτος σταθμὸς τοὺς ἦταν ἕνα πανδοχεῖο. Ὁ Δὸν Κιχώτης ἐρωτεύεται κεραινοδόλως μιὰ... σερβιτόρισσα καὶ ἀρ-χίζει νὰ τῆς ἐξομολογῇ τὰν ἐρωτὰ του. Τῆς χαρίζει μάλιστα καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα Δουλιανίνα τὸ Τρομπάκο καὶ ὀρκίζεται νὰ πολεμήσῃ γιὰ τ' ὄνομα τῆς ἐναντίον κάθε ἀντιζήλου τοῦ. Ἐπ' αὐτὸν στὸν ἐνθουσιασμό του... τρυπᾷ μερικὰ ἀσκή-μια καὶ κραοὶ ποὺ τὰ φαντάζεται γιὰ ἐχθρούς του.

Στὸ μεταξύ ἕνα μουλοῦκι ἡθοποιῶν ἔχει φτάσει σὲ πανδοχεῖο καὶ δίνει μιὰ πα-ράστασι. Ὁ Δὸν Κιχώτης παίρνει στὰ σο-φιστὰ τὴν κωμωδία ποὺ παίζεται, ἀνεβαί-νει στὴν σκηνὴ καὶ ὀρμᾷ ἐναντίον ἐνὸς δράκοντος ποὺ ἀρπάζει ἐκεῖνη τὴ στιγμή μιὰ πριγκίπισσα καὶ ζητᾷ νὰ τὴν ἐλευθε-ρώσῃ μὲ κίνδυνον νὰ πληγώσῃ τὸν δυστυ-χῆ ἡθοποιό. Τὸ κοινὸ ξεσπᾷ σὲ χειρο-κροτήματα. Τότε ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπὶ φε-λείται τῆς εὐκαιρίας νὰ... χρυσθῇ πρὸς τῆς καὶ τὸ ἀπαίτει αὐτὸ ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς κωμωδίας διὰ τοῦ ἐξέφους του. Τὸ κοι-νὸν ὀρύεται ἐνθουσιασμένον ἀπὸ τὴν ἀνέλ-τιστὴ ἐπέμβασι τοῦ Δὸν Κιχώτη...

Η ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΕΧΘΡΟ

Κατόπιν ὁ... ἰδαλὸς συνεχίζει μαζί μὲ τὸ ἀχώριστο φίλον τοῦ νὰ ταξεῖδι του. Ξα-φνικὰ βλέπει ἀπὸ μακρὰ νὰ σηκώνεται ἕνα πικρὸ σύννεφον καπνοῦ καὶ λέει στὸν ἀκόλουθό του:

— Σήμερα, Σάντος, θὰ ἰδῇς ἐπὶ τέλους

τὸν μεγάλο θόλον ποὺ θὰ στερεώσῃ τὴν δόξα μου ἑσάει. Εἶνε σύννεφον ποὺ σηκώνει μεγάλους στρατὸς. Θὰ τὸν κατατροπώσω.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σάντος, θὰνεν δυὸ στρατεύματα, γιὰτὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἔχει ση-κωθῇ ἄλλο σύννεφον.

— Βεβαίως, Σάντος. Δὲν βλέπεις; Τοῦ ἐνὸς στρατεύματος ἡγεῖται ὁ μέγας Φαν-φαρόνος. Τοῦ ἄλλου ἡγεῖται ὁ ἐχθρὸς τοῦ, ὁ βασιλεὺς Γκαρραμάντες.

— Μὰ, ἱππότη, ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά...

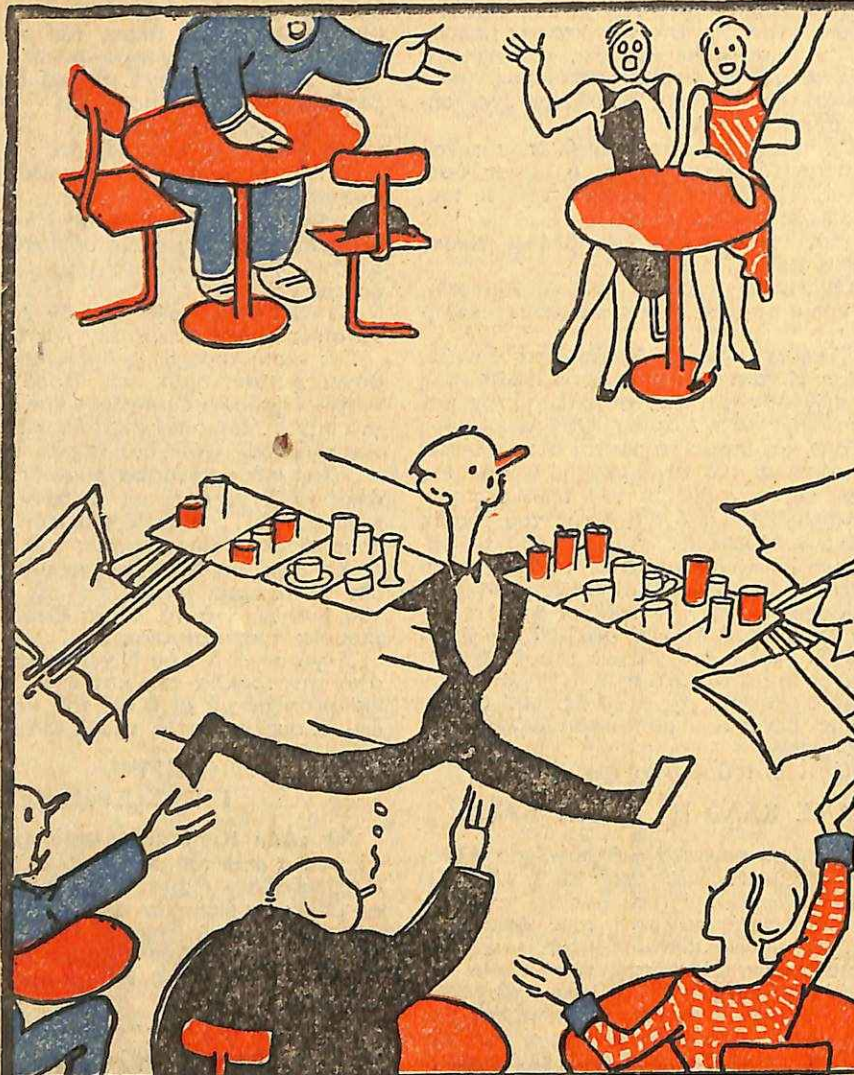
— Δὲν ἀκούεις τίς σάλπιγγες, τὰ τύμπανα, τοὺς χρεμετισμούς τῶν πολεμικῶν κελή-των;

— Ἀκούω μόνο... βελάσματα ἀρνιῶν.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὥστόσο δρᾷ ἀκάθεκτος κατὰ τῶν φανταστικῶν στρατευμάτων καὶ διασκορπίζει τὰ... ἀρνία. Οἱ βοσκοὶ τοὺς σπεύδουν καὶ διαμαρτύρονται στὸν πλησιέ-στερον ἀστυνομικὸν σταθμάρχην, ὁ ὁποῖος στέλνει εἰς καταδιώξιν τοῦ τέσσαρες χω-ροφύλακες. Ἀλλὰ ὁ διοικητὴς τοῦ τόπου, ποὺ ἔχουν φτάσει ὡς τ' αὐτὰ τὰ γε-λοῖα κατορθώματα τοῦ Δὸν Κιχώτη, προ-σπατεῖ τὸν ἥρωά μας καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τὸν γιαντρεφῇ ἀπ' τὴν τρέλλα του!

Τὸν προσκαλεῖ, λοιπόν, μαζί μὲ τὸν Σάν-τος στὴν Αὐλή του. Ἐκεῖ τὸν βάζει νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν Σαμψὼν Καρράσο, τὸν ὑποψήφιον γαμπρὸ τῆς ἀνεψιᾶς του. Ὁ Δὸν Κιχώτης δέχεται καὶ—παραδόξως—νικᾷ τὸν Σαμψὼν.

Κατόπιν αὐτοῦ φεύγει ἀνεμόχλητος.

— ΓΚΑΡΣΟΝ ! ΓΚΑΡΣΟΝ !
ΚΟΥΝΗΣΟΥ ΝΤΕ ! ΒΡΕ ΑΔΕΡΦΕ..
..ΚΟΙΜΑΣΑΙ ;

ΑΝΟΙΖΙΑΤΙΚΟ... ΑΕΡΑΚ

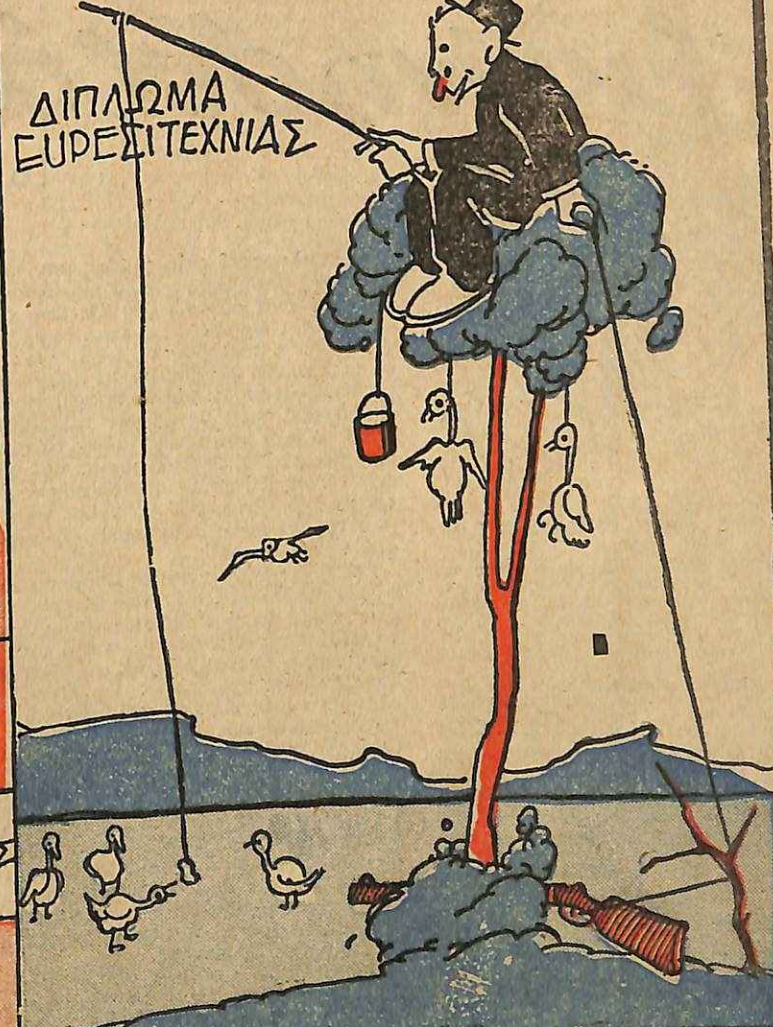
ΑΝΟΙΖΕ Η ΜΥΘΗ ΤΟΥ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ (ΣΤΟ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗ ΤΟΥ) ΟΥΦ ΖΕΡΕΙΣ,
ΚΑΥ'ΜΕΝΕ, ΣΥΧΑΙΝΟΜΑΙ ΤΑ..... ΑΙΜΑΤΑ

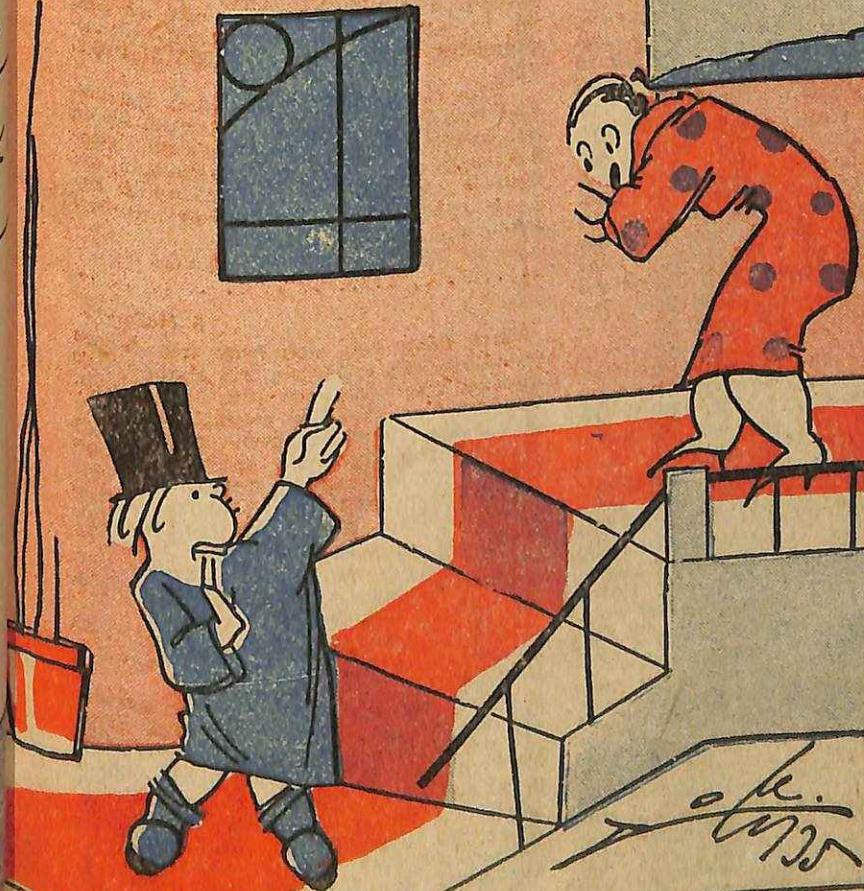
ΕΙΣΑΙ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΣ ;
ΧΙ , ΕΥΤΥΧΩΣ ΕΙΜΑΙ... ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

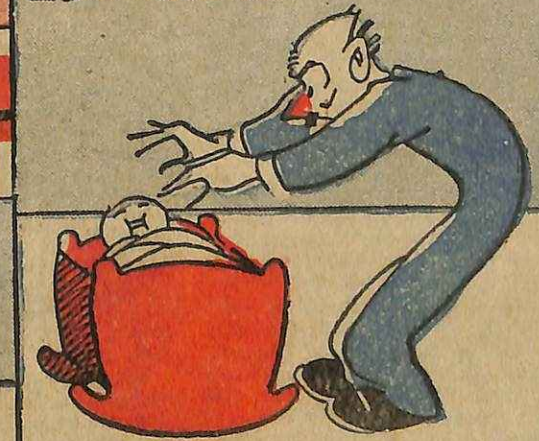
ΔΙΠΛΩΜΑ
ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΨΑΡΕΥΕΙ ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ
ΤΟΥΦΕΚΑΕΙ ... ΨΑΡΙΑ

Η
ΔΥΝΑΜΙΣ
ΤΗΣ
ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

ΜΑΜΑ , ΑΠΩΣΕ ΔΕ ΘΑΡΘΩ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ
ΕΤΟΙΜΑΣΕ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ ΓΙΑ... ΔΥΟ !

ΠΩΣ ΚΟΙΜΙΖΕΙ Ο ΥΠΝΩ-
ΤΙΣΤΗΣ ΤΟ... ΜΩΡΟ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΙΣΤΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

«Ο Παύλος, ένα βράδυ — ρωσικό βράδυ του Μαΐου — άκούει μία μελωδική γυναικεία φωνή, να τραγουδά την «Εκείνη» του. Ορφανός που κλαίει και ζητά με περιπάθεια την Εύρυδική του. Τη μαγική αυτή φωνή την ακούει σκυμμένος στο μπαλκόνι του, που βλέπει στον κήπο της διπλανής βίλλας «Στάρ».

«Ο Παύλος ερωτεύεται τη φωνή αυτή και μαζί της την άγνωστη γυναίκα που τραγουδά τόσο ωραία. Η φαντασία του την πλάθει σαν μία έσωτική ύπαρξη, αντίξια για την φλογερή του άσπρη. Αποφασίζει και γράφει ένα γράμμα, που το σίγει στον κήπο της βίλλας «Στάρ», νύχτα... Το άλλο πρωί το γράμμα δεν είναι πια εκεί που το έριξε... «Ο Παύλος, γεμάτος αγωνία, τρέχει και συζητά πληροφορίες για τους ένοικους της βίλλας. Και μαθαίνει ότι ο αυτήν μένει από τριετία με γρηά «Εγγλέα» κυρία, η λαϊδή Ροζαλίνα Μέλβιλ, με μίαν ακόλουθό της, πενήνταπεντε χρόνων, και το υπηρέτικό της προσωπικό...

Ποιος άρα γε να πήρε, λοιπόν, το γράμμα; «Ο Παύλος εινε βέβαιος για την ύπαρξη «Εκείνης», της άγνωστης Νέας, και της ξαναγράφει δεύτερο παθητικό γράμμα, εκλιπαρώντας την να του φανερώσει επιτέλους, να του δώσει σημεία ζωής, να του απαντήσει ει δυνατόν...

«Αλλά, ενώ και το δεύτερο γράμμα παραλαμβάνεται, η άγνωστη παραλήπτρια δεν απαντά. Οι ενέργειες του Παύλου, για να μάθει, έντείνονται. Και, όπως φαίνεται από ένα τρίτο γράμμα που συντάσσει, δεν αποθαίνουν άκαρπες. Στο γράμμα αυτό αναφέρει το όνομα της — Διάνα τη λένε — και εκφράζεται με πεποίθηση.

«Πήγα σήμερα το πρωί στην εκκλησία της Σάντα Μαρίας ντελά Βιτόρια — γράφει — για να προσευχηθώ και να ευχαριστήσω το Θεό που άκουσε τις επικλήσεις μου... Γονατιστός μπροστά στο άγαλμα της «Άγιας Τερέζας», επανελάμθαν, σαν λογία ευγνωμοσύνης, μία και μόνη φράση: «Εκείνη υπάρχει, την είδα, μπορώ να ζήσω, μπορώ να την αγαπήσω, την αγαπώ...»

Και στο τρίτο γράμμα του ο Παύλος ξεακουσθεί...

2. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Χωρίς να το καταλαβαίνω, ενώ σηκώνομαι κι' έτοιμαζόμουν να φύγω, επανελάμβανα: «Εκείνη υπάρχει... Μπορώ να την αγαπήσω... Την αγαπώ...» «Ερριξα μία τελευταία ματιά στην «Άγια Τερέζα», κύτταξα ακόμη μία φορά την έκστατική έκφραση της «Ισπανής άγιας», που ήταν ολόκληρη ένα καμίνι αγάπης. «Ετσι ήμουν κ' εγώ εκείνη τη στιγμή έκστατικός. Μερικοί, όταν εγγίζουν την υπέρτατη εύτυχία, τρέμουν, φωνάζουν, κλαίνε από τη χαρά τους. «Άλλοι μεθοδύν ένα μεθύσι ανέκφραστο. «Εγώ, από τη στιγμή εκείνη την αλησμόνητη που σε είδα για πρώτη φορά, έχω κυριευθεί από ένα αίσθημα μακαριότητας, από μίαν ολόκληρωτική έκσταση. Η σκληρή μου άθεοφύτης, η φλόγα που μ' έκαιε, η αγωνία της άναμονής, η τρομερή ύποψια ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα παραλήρημα της φαντασίας μου, είχαν τόσο πολύ απελπίσει την ψυχή μου και εξαντλήσει τα νεύρα μου, ώστε η εύτυχία που ποθούσα, αλλά δεν περίμενα, η εύτυχία να σε ιδώ με την θνητή σου μορφή, με την έλκυστική σου καλλονή, βρήκε στην ψυχή μου κάποιαν αντίδραση βαθειά και γλυκύτατη, και η έκσταση στην οποία βυθίσθηκα με κάνει τώρα να νομίζω ότι κάποιο ζαχαρένιο ύ-

γρό κυκλοφορεί στις φλέβες μου και—βυθισμένος ολόκληρος στην έκσταση αυτή—μου φαίνεται σαν να ζω έξω από τον κόσμο. Είσαι ωραία κι' είσαι θλιμμένη, Διάνα. «Εκείνο που μου είχε πη ή φωνή σου το περασμένο βράδυ, με τα λόγια του περιπλανώμενου «Έλληνα ποιητή που ζητά απ' όλους τους θεούς την Εύρυδική του, αυτό το ίδιο μου επανέλαβαν τα σκοτεινά σου μεγάλα σκεπτικά μάτια, που τα βλέφαρά τους κατεβάξεις τόσο συχνά μ' έναν τρόπο περιήφανο, σαν να θέλεις να κρύψεις από τους άλλους ανθρώπους τη ματιά σου και τη σκέψη σου.

Γιατί έχω μόνο στιγμές μπόρεσα να καρφώσω το βλέμμα μου από μακριά—όχι όμως πολύ μακριά—έπάνω στα μάτια σου τα τόσο ευγενικά θλιμμένα και στο στόμα σου, που φαίνεται σαν να μη θέλη πιά να διασαλπί σε χαμόγελο. Τις λίγες όμως αυτές στιγμές τις έχω και θέλω έχω πάντα ζωντανές εμπρός μου. Αισθάνομαι ότι ισοδυναμούν με αιώνες ολόκληρους έρωτικής έκστασεως και μακαριότητας.

«Όλο μου το πρωί το πέρασα άνεθοκατεβαίνοντας, από το σπίτι στο δρόμο, βρίσκοντας διαρκώς στον έαυτό μου διάφορα μικροπροσχήματα, χωρίς ωστόσο να υπάρχει κανένα αξιόλογο πρόσχημα. Κάθε φορά που έγυριζα από το δρόμο στο σπίτι, η αγωνία μου κ' η άνυπομονή μου ε-γίνονταν μεγαλύτερες.

Το δεύτερο γράμμα μου, που έντελως παιδιάστικα έρριξα τη νύχτα από την καγκελόπορτα του κήπου, δεν υπήρχε πιά το πρωί εκεί όπου το είχα ρίξει. Σχημάτισα την ιδέα ότι είχε έρθει πια στα χέρια σου κ' έπεριμένα να φανής από στιγμή σε στιγμή. «Εού όμως δεν έφάνηκες και τότε άρχισα να νομίζω πως δεν υπήρχες στην πραγματικότητα, να υποψιάζωμαι ότι είμαι τρελλός. Σαφνικά, εκεί που θρισκομουν καταμεσής του δρόμου, είδα ν' άνοιγουν και τα δυο φύλλα της πόρτας της βίλλας Στάρ. «Ένα μεγαλόπρεπο άμάξι πλησίασε στην μαρμάρινη σκάλα της επούλευς, από την οποία κατέθηκε μία γρηά κυρία, η λαϊδή Ροζαλίνα Μέρβιλ. Την συνοδεύε ένας ηλικιωμένος κύριος, ύψηλός, στεγνός, ξυρισμένος. Κατόπιν έρχόσουν έσύ, ύψηλη, κομψή, με φόρεμα έλαφρά γκριζό, με καπέλλο μαύρο, που έρριχνε τον ήσκιο του στα καστανόξανθά σου μαλλιά, τα όποια έμοιαζαν με έξωτικά κύματα επάνω στους κροτάφους και το λαιμό σου. Εφορούσες άσπρα γάντια κ' έκρατούσες ένα μπουκέτο βιολέττες. Ο ηλικιωμένος κύριος έδοθήθη με κινήσεις γεμάτες σεβασμό τη λαϊδή Μέρβιλ ν' άνέβη στο άμάξι. Εδοθήθησε έπειτα κ' έσένα, χωρίς να πη λέξι. Τέλος άνέθηκε κι' αυτός και τ' άμάξι έέκινησε. Σταματημένος, καρφωμένος μάλλον, καταμεσής του δρόμου, έζησα μίαν από τις πιο υπέροχες στιγμές της ζωής μου.

Τα είδα όλα, τα άκουσα όλα, τα κατάλαβα όλα. Τα ναιτιά σου, την όμορφη σου, τη θλίψη σου, τη σεμνή άρμονία που υπάρχει άνάμεσα στα φορέματα και στα λίγα κοσμημάτα σου. Το στοργικό και σχεδόν μητρικό χαμόγελο της λαϊδής Μέλβιλ, καθώς στρεφόταν προς έσένα και σου μιλούσε με τρυφερότητα, το ύφος της ύποταγής και της αγάπης με το όποιο την άκουες. Τέλος, το ψυχρό και σκληρό βλέμμα του κυρίου, ό οποίος σ' έκύτταζε χωρίς να σου μιλά. Η λαϊδή Μέλβιλ δεν εινε μητέρα σου, αλλά σ' άγαπάε. Ο κύριος

εκείνος εινε ίσως πατέρας σου, μα το βλέμμα του είχε τόσο αυστηρότητα όταν στρεφόταν προς το μέρος σου...

Για μία στιγμή μου ήρθε η ιδέα να παρακολουθήσω το άμάξι σας, γρήγορα όμως κατάλαβα πως αυτό δεν ήταν δυνατόν. Έπεριμένα, όπωσδήποτε, έπεριμένα δυο ολόκληρες ώρες, θρήσιος πότε στη μέση του δρόμου, πότε στη γωνία του ένοδοχείου «Εξέλιος» και γεμάτος αγωνία μ' έτυχον μου ξεφύγη η έπιστροφή σας.

Δεν μου έφευγε όμως. Όταν το άμάξι σας έπέστρεφε, στεκόμουν κοντά στη βίλλα Στάρ. Τότε με είδες. Και κατάλαβες. Τότε—ναί, ναί—ένώ θρήσι περιμένες να κατεβή η λαϊδή Μέλβιλ από το άμάξι, τα μάτια σου καρφώθηκαν στα δικά μου. Μου φάνηκε, ενώ πνιγόμουν από τη συγκίνηση, το βλέμμα σου εκείνη τη στιγμή να νόταν περισσότερο μελαγχολικό, γιατί κάποιαν καινούργια θλιθερή σκέψη σ' έβασάνιζε. Μοί φάνηκε πως οι γραμμές του σώματός σου στόματος έσφίγγονταν άκόμη περισσότερο για να μην αφήσουν να βγεί το αίσθηματικό σου μυστικό. «Εφες, βιολέττες κοντά στο πρόσωπό σου και άναπνευσες για πολλή ώρα το άρωμα της Διάνας, είμαι προληπτικός, είμαι ένας νέος που έλπίζει και φοβάται, είμαι ένας άνθρωπος που διαρκώς όνειρεύεται. Ένομίζω όμως ότι η όραία έκείνη χειρονομία άπνευσθύνόταν σ' έμένα, ότι ήθελε κάτι να μου πη, ότι κάτι ευγενικό και λεπτό και μυστηριώδες μαζί ήθελες να μου διαβιβάσει.

«Ετσι έξαφανίσθηκες. «Αλλά η πνευματική σου ύπσταση και η έλκυστική ύλη σου ύπαρξη εινε κλεισμένες μέσα στην καρδιά, μέσα στην ψυχή μου. Αισθάνομαι ότι είμαι ο νός σου, Διάνα, αισθάνομαι ότι είμαι έρωδς, γιατί κάποια θεότης κατοικεί εντός μου.

Παύλος

6 Μαΐου

Στη ζώνη σου, που ήταν από άσπρο μεταξωτό, στο ολόλευκο από έλαφρό λινό φόρεμά σου, είχες πρίν μία ώρα, Διάνα, όταν τα βλέμματά μου καρφώθηκαν επάνω σου για να θαυμάσουν την υπέροχη καλλονή σου, είχες στο άριστερό πλευρό τρία θαυμάσια άσπρα τριαντάφυλλα. Γιατί τάχα νάνε πάντα λευκά τα λουλούδια που σε περιβάλλουν, αγαπημένη μου; Το πρώτο σου, πρίν μία ώρα, ήταν λευκό όπως το φόρεμά σου, ή μάλλον ήταν λευκό όπως τα δροσερά σου τριαντάφυλλα, άγνοα και καθαρό όπως έκεινα.

Ποτέ δεν έχω ξαναϊδθ πρόσωπο με τόσο χιονάτη λευκότητα και μαζί με τόσο έλκυστικότητα.

«Επάνω απ' αυτό τα μάτια σου φαίνονταν σαν από μαύρο βελούδο. Και οι γραμμές του στόματός σου διαγράφονταν τόσο υπέροχες στην νεανική τους δροσερότητα, ώστε και τώρα ακόμη μοι φαίνεται ότι τις βλέπω να με μαγνητίζουν. Με θυμήθηκες, με άναγνωρίσες άρα γε, με θυμήθηκες σου πρίν μία ώρα, είχες καιρό άντιληφθής τον άγνωστο έραστή σου, κείνον που πάντα σε περιμένει, εκείνον που η ύπομονή του κ' η ταπεινώσι του έχουν μόνο για καλλίτερη άνταμοιβή τη δική σου εμφάνιση, που έρχεται πάντα έξαφνική, να την προκαλή ή βουδή έρωτική του έπιθυμία; Γιατί, πρέπει να ξέρεις, Διάνα, ότι έμφανίζεσαι μπροστά μου σαν το φαντα-

στικώτερο των όντων και μαζί σαν η έλκυστικώτερη των γυναικών. Μία πρόσεξες, άρα γε, ή δεν με πρόσεξες; «Εγώ ό δύστυχος δεν το ξέρω.

«Ήμουν στο πεζοδρόμιο, άπέναντι στην έπαυλι. Διέσχισες τον κήπο και πρίν μής στο αυτοκίνητο που περίμενε, στάθηκες και μίλησες λίγα λεπτά με την κυρία που ήταν μέσα σ' αυτό.

Την κυρία αυτή δεν την ξέρω, όπως δεν γνωρίζω ούτε την λαϊδή Μέλβιλ, όπως δεν γνωρίζω—άλλοίμονο!—κανέναν απ' όσους σε γνωρίζουν. Μοί φάνηκε—άλλά ίσως να άνειρευθήκα—ότι για μία στιγμή κάρφωσες τα βλέμματά σου επάνω μου. «Αλλά εινε σωστό τάχα να πιστέψω στην παραίτησή μου, στο όνειρό μου; «Ανέθηκες έσύ στο αυτοκίνητο, το όποιο άπομακρύνθηκε άμέσως ολόταχως... Μόλις έπρόλαβα να προσέξω τον αριθμό του. «Άργότερα έζήτησα σ' έναν κατάλογο το όνομα του ιδιοκτήτου κ' έτσι έμαθα ότι άνήκει στην κυρία Σερίανι από την Περούτζια. Η άδελφή μου Λίζα—που έμενε ένα-δυο καλοκαίρια στην Περούτζια—μοι είπε, όταν τη ρώτησα, ότι γνωρίζει τη μαρκησία Σερίανι, στη Ρώμη όμως την συναντά πολύ σπάνια. «Ισως έπειτα από λίγες μέρες μπροσώ να μάθω κάτι σαφέστερο για σένα, Διάνα, ... ίσως, ... αν ή Λίζα θελήσει ν' άναζητήση τη μαρκησία... αν καταφέρω να την πείσω να το κάμη χωρίς να δώσω να καταλάβη τί συμφέρον έχω στην ύπόθεσι. «Όλα όσα σε περιβάλλουν, Διάνα, μοι εινε άγνωστα. Σε κάθε βήμα, που προσπαθώ να κάμω για να σε πλησιάσω, σκοντάφτω έξ αιτίας αυτής της άγνοιας.

Κάθε μέσον που προσπαθώ να βάλω εις ένέργειαν για να πλησιάσω κάπως—έστω και έλάχιστο—άν όχι το σώμα σου, τουλάχιστον την ψυχή σου, την καρδιά σου, μου φαίνεται έπιπνιδνυο. Εινε άδύνατον να φαντασθής πόσα μαρτύρια υπέφερα έως ότου μάθω ένα παραμικρό πραγματάκι, ότι λέγεσαι Διάνα Σφόρτσα κι' ότι η λαϊδή Μέλβιλ σε φιλοευνεί στην έπαυλή της. «Ετσι μπορώ τώρα να σου στείλω ένα γράμμα με το ταχυδρομείο ή με τον ύπηρέτη μου, χωρίς να εινε ανάγκη να το ρίψω στον κήπο από την καγκελόπορτα, όπως έκάμα με τα δυο προηγούμενα. Εινε τόσο άβέβαια, τόσο άπογορευτικά όλα τα μεταξύ μου και μεταξύ σου. Πήρες άρα γε τα δυο πρώτα γράμματά μου; Τα διάβασες; Ξέρεις ότι σ' αγαπώ και γιατί αγαπώ; Βρίσκονται τα γράμματα αυτά στα χέρια σου και το έρωτικό μου μυστικό το ξέρεις μόνο έσύ κι' όχι κανείς άλλος; Ξέρεις πως άρχισα και πως πολλαπλασιάσθηκε η παραφοροσύνη αυτή, που με γεμίζει ολόκληρο από σπασμωδική χαρά; Ποιός θα με βεβαιώσει για όλ' αυτά; Ποιός θα με βεβαιώσει ότι γνωρίζεις τον νέο, που συναντάς στο δρόμο σου όταν βγαίνεις από την έπαυλή σου ή όταν επιστρέφεις σ' αυτήν; Ποιός θα με βεβαιώσει ότι γνωρίζεις πως και γιατί σε αγαπάει μία νύχτα του Μαΐου και θα έαγάπησε πάντα να σ' αγαπά; «Ι. έξακολουθήση πάντα να σ' αγαπά; «Γ. γράμματά μου. «Ισως να με βλέπεις, όπως θα έβλεπες έναν άγνωστο διάδάτη, δεν γνωρίζεις τίποτε σχετικό με μένα. «Όλα αυτά που συλλογίζομαι εινε ένα παραλήρημα της φαντασίας μου.

«Υποφέρω, Διάνα, υποφέρω πολύ εξ αιτίας σου. Δεν εινε δυνατόν να έξακολουθήση αυτή η κατάσταση, χωρίς να φτάσω στον τελευταίο βαθμό της άπελπίσας.

Θέλω να μάθω αν η φωνή μου, ή πρώτη μου σπαρακτική φωνή έφθασε ως την ακοή σου. Αν τα γράμματά μου βρίσκονται αυτή τη στιγμή στα χέρια σου. Τίποτε άλλο.

Τι άλλο εινε δυνατόν να ζητήσω από σένα, πρυνό μου άστρο, από σένα που δεν με γνωρίζεις; Τι να ζητήσω εγώ, που σου είμαι έντελως άγνωστος, που είμαι ένας περαστικός ύαδάτης, του όποίου δεν γνωρίζεις ούτε το όνομα, ούτε την πατρίδα, που τον βλέπεις μία

στιγμή μέσα στο πλήθος κι' έπειτα τον χάνεις; Τίποτε, άπολύτως τίποτε, δεν μπορώ να ζητήσω από την Διάνα Σφόρτσα, στην όποια το όνομα του Παύλου Ρούφο εινε άγνωστο, όπως εινε ίσως άγνωστη και ή μορφή του.

Και σό, Διάνα, επόνεσες και έκλαψες κρυφά. Μοι το λένε τα μεγάλα σου μάτια, που στο σκοτεινό βάθος τους εινε άποτυπωμένη ή παληά λύπη.

Το δροσερό σου στόμα δεν χαμογελά ποτέ, γιατί κάτι πολύ σκληρό έσώθηκε μέσα σου την έπιθυμία του μειδιάματος. Η καρδιά σου δοκίμασε τα έσωτερικά έκείνα έσχιζόμενα, που εινε άδύνατον να συρράψη και ο ικανώτερος ψυχικός χειροδότης.

Για όλα αυτά σε έξορκίζω, Διάνα, άκουσέ με καλά.

Μία ώρα μετά τη λήψη της έπιστολής μου αυτής (θα στην δώση στα χέρια σου ένας ύπηρέτης μου) θα σου στείλω ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα με ένα έπισκεπτήριο μου που θα γράφη την λέξι «Τιμή».

Δεν ξέρω αν θα σου άρέσουν τα ρόδα που θα σου στείλω. Θα εινε, όμως, πολύ κόκκινα, άλικά, γιατί θέλω να συμβολίζουν την έρωτική φλόγα που καίει τα στήθη μου.

«Αμα λάθης αυτά τα τριαντάφυλλα, Διάνα, φύλαξέ τα και κάρφωσε αύριο το πιό κόκκινο στη ζώνη σου. Αυτό θα σημαίνει ότι έλαβες όλα μου τα γράμματα. Δεν θέλω άλλο. Τίποτε άλλο. Μη διατάσης να κάμης αυτό που σου λέω, και που δεν εινε παρά μία άπόδειξις της εύποπλάνιας σου. Δεν θα μοι πής μ' αυτό ότι μ' αγαπάς, δεν θα μοι δώσης καμιάν άπόδειξι του ότι σ' ευχαριστεί ή λατρεία μου, δεν θα μοι υποσχεθής καν για το μέλλον, την έπιπόλαιη αυτή εύχρηστίση. «Ένας άνθρωπος τίμιος, εύθους, ήθικός — έγώ που σου γράφω, Διάνα — ύποφέρει χίλια φρικτά μαρτύρια εξ αιτίας της φρικτής άμφιβολίας, στην όποια εινε βυθισμένος. «Αν έχης, Διάνα, καρδιά, άνοιχτή στην εύσπλαχνία της γυναι-

κός, της Χριστιανής, αν αισθάνεσαι ότι υπάρχει κάποιος ήθικός σύνδεσμος όλων εκείνων που υποφέρουν, αν ό,τι υποφέρεις έσύ έπιθυμής να μην υποφέρουν και οι άλλοι, δέξου να με άνακουφίσης.

«Ένα άλικο τριαντάφυλλο κάρφωμένο αύριο στη ζώνη σου θα μοι πη ότι περιμένω. Θα μοι πη ότι έλαβες τα γράμματά μου. «Αλλά θα μοι πη και κάτι άλλο ακόμη. «Ότι ή καρδιά της Διάνας Σφόρτσα εινε εύσπλαχνική, ότι ή ψυχή της λάμπει από καλωσύνη, και ότι εκείνος που άδιάκοπα την συλλογίζεται, την όνειρεύεται και της γράφει, εκείνος που ύπερανθρώπως την αγαπά, μπορεί να την παρηγορή και γι' αυτές τις άλλες άρετές της.

Παύλος

7 Μαΐου

Δεν βγήκες σήμερα το πρωί από τον κήπο της βίλλας «Στάρ». Έν τούτοις σε είδα και μάλιστα περισσότερο απ' όσο περίμενα.

Θα ήταν περίπου δέκα ή ώρα, όταν κατέθηκες στον κήπο. Δεν ήσουν, όμως, μόνη. Σε συνόδευε ο ύψηλός ηλικιωμένος κύριος, που είμαι βέβαιος ότι δεν εινε πατέρας σου, άπό εκείνος εινε «Άγγλος κι' έσύ «Ιταλίδα.

«Εφορούσες ένα φόρεμα γαλάζιο, ένα φόρεμα που είχε το χρώμα που παίρνει ο φθινοπωρινός ουρανός μετά από βροχή. «Εφορούσες ακόμη ένα λευκό καπέλλο και ένα βέλο του ίδιου χρώματος.

«Επερπατούσατε, έσύ και ο ηλικιωμένος κύριος, με μικρά βήματα. Μολονότι είσαι μάλλον ύψηλη, ο κύριος εκείνος, έπειδή εινε πολύ ύψηλότερός σου, άναγκαζόταν να σκύβη λίγο, για να σε βλέπη και να σου μιλά.

«Εσύ ούτε μία φορά δεν τον έκύτταξες. «Εβλεπες κατευθείαν μπροστά σου ή παρατηρούσες άφηρημένη κάποιο δένδρο ή κάποιο άνθος, δεξιά ή άριστερά.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

— Όταν τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶ-
νος ἔπρεπε πολὺ χιόνι στὸ Βερολίνο, ὁ
ἄνθρωπος τῆς πόλεως πῆρε 9.000 ἐργάτες
για νὰ καθαρίσουν τοὺς δρόμους, γεμι-
ζοντας 1.000 ἀμάξια μὲ χιόνι τὴν ἡμέρα.
Ἡ δουλειὰ αὐτὴ στοιχίσε 24.000 μάρκα
τὴν ἡμέρα.

— Οἱ διόπτρες ἐφευρέθηκαν πρὶν 600
χρόνια.

— Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Γαλλίας ὑπάρ-
χει μιὰ βαλανιδιά, ποὺ ἔχει, σύμφωνα μὲ
τὶς γνώμες τῶν βοτανολόγων, ἡλικία 2000
χρόνων. Δηλαδή, τὸ δένδρο αὐτὸ ὑπῆρχε
καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος!
— Ἐκ τῶν ἐντόμων εἶνε γνωστὰ 300.000
εἶδη.

— Ἡ χελώνα γεννᾷ καθ' ὅλο τὸ διάστη-
μα τοῦ καλοκαιριοῦ 150 αὐγά.

— Στὸ Τεξὰς τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει
μιὰ ροδακινιά, ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς ὁποίας
τρέχει χυμός, ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα καὶ τὰ
συστατικά τοῦ αἵματος.

— Ὁ ἀρχαιότερος μετεωρόλιθος, τοῦ ὁ-
ποίου εἶνε συντρίμματα φυλάσσονται σὲ
μουσεῖο, εἶνε ἐκείνος ποὺ ἔπεσε τὸ 1402
κοντὰ στὸν Μαξιμιλιανό, ποὺ ἀμέσως κα-
τόπιν ἐγένετο αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.

— Ἡ ἀπογραφή ποὺ ἐγένετο στὴν Σμύρνη
κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος ἀ-
πέδειξε ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ 210.000 κάτοικοι.
Ἄπ' αὐτοὺς 107.000 ἦσαν Ἕλληνες,
52.000 Ὀθωμανοί, 23.000 Ἑβραῖοι, 12.000
Ἀρμένιοι, 6.500 Ἰταλοὶ, 2.500 Γάλλοι καὶ
1.500 Ἀγγλοὶ.

— Κατὰ τὴν γνώμη ἐνὸς καθηγητοῦ, οἱ
φυματικοὶ φτύνουν 250.000 ἕως 4 δισεκα-
τομμύρια φυματικά βακτηρίδια σὲ διάστη-
μα 24 ὥρων.

— Ἡ Ἀμερικανικὴ σημαία, μὲ τὶς 13
γραμμὲς καὶ τὰ 49 ἀστρά, ἀνεπετάθη γιὰ
πρῶτὴ φορά στὴν Καθρίγια στὶς 2 Ἰα-
νουαρίου τοῦ 1776.

— Στὶς 3 Αὐγούστου 1492 ὁ Κολόμβος
ἐξεκίνησε ἀπ' τὸ Πάλο γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ
τὴν καινούργια ἥπειρο καὶ στὶς 12 Ὀκτω-
βρίου 1492, ὕστερα δηλαδή ἀπὸ 70 μέρες,
ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερική.

— Κάποιοι φυσιοδίηδες ὑπελόγησε ὅτι σ'
ἓνα μῆνα ἓνα ζευγάρι σπουργίτια ἔφεραν
7.500 κόκκους καὶ σκουληκάκια στὴν φω-
λὴ τοῦ, γιὰ νὰ ταῖσουν τὰ μικρά τους.

— Στὸ Παρίσι, τὸ πρῶτο μαγαζὶ ποὺ
πωλοῦσε κρέας ἀλόγου, ἀνοίξε τὸ καλο-
καίρι τοῦ 1866. Σὲ διάστημα 6 μηνῶν σφά-
χθηκαν 902 ἄλογα, ὅνοι καὶ μουλάρια,
γιὰ νὰ πωληθοῦν μὲ τὴν δακ!

— Ἡ θαυμασιὰ προσωπογραφία τοῦ Ρα-
φαήλ, ποὺ παριστάνει τὸν Καίσαρα Βορ-
για, ἠγοράσθη τὸν 19ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν
βαρὼν Ἀλφόνσον Ρότσιλντ γιὰ 600.000
φράγκα. Σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ παραμέ-
νη κτήμα τῆς οικογενείας Ρότσιλντ, τοῦ
γαλλικοῦ κλάδου τῆς.

— Ὁ μεγαλύτερος γαιοκτήμων τοῦ κό-
σμου ἦταν ὁ τελευταῖος Τσάρος τῆς Ρω-
σίας.

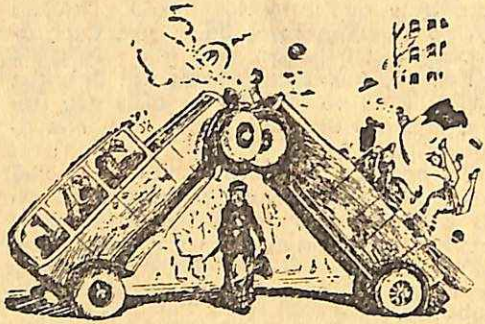
— Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, κατὰ τὸ
1890, ἔπαιρνε ἐπιχορήγησι 2.500.000
φράγκα.

— Ἡ ἐτησίᾳ παραγωγὴ καφέ σ' ὁλό-
κληρον τὸν κόσμον ἔφθανε τὸν περασμένο
αἰῶνα σὲ 862.700 τόννους. Ἄπ' αὐτοὺς
τοὺς 490.000 ἔβγαζε ἡ Βραζιλία.

— Ἡ γυναίκα τοῦ ἐκατομμυριοῦ
Βαντερβιλντ φοροῦσε ἓνα στέμμα, ὅμοιο
μὲ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, ἀξίας 300
χιλιάδων λιρῶν.

— Οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Πράγας στὸ
19ο αἰῶνα εἶχαν εἰσόδημα 1.750.000 φράν-
κα τὸ χρόνο, ποσὸν τεράστιο γιὰ τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκείνη. Κι' ἔτσι, μαζὶ μὲ τὴν αἰώ-
νια ζωὴ, οἱ καρδιώτατοι εἶχαν ἐξασφα-
λισμένη γιὰ καλὰ καὶ τὴν ἐπίγειαν!

— Σὲ ἀνασκαφές, ποὺ ἐγέναν στὴν Κρι-
μαία πρὶν 50 χρόνια, βρέθηκαν ἀνθρώπι-
νοι σκελετοὶ χρωματισμένοι. Μόλις ὅμως
τοὺς ἐθάλασαν στὸ ὑπαίθρο, ἀρχίζαν ν' ἀ-
σπρίζουν.

— Ω, σὰς εὐχαριστῶ παρα πολὺ.

Ἡ κόρη τοῦ κατα- δίκου

Στὸ κάτεργο τοῦ Σίγκ-Σίγκ—στὴν πιὸ
φρικαλέα φυλακὴ τοῦ κόσμου!—συνήν-
τησαν ἓναν κατάδικον, ποὺ θὰ μοῦ μιλῇ ἀ-
λησμόνητος, ὅσο θὰ ἀναπνέω στὴ γῆ...

Ἐκύτταξε, ξαπλωμένος στὸ κελλί του,

τὴν εἰκόνα μιᾶς γυναίκας.

Ἐπλησίασα καὶ ἔμεινα κατάπληκτος...

Ἦταν ἡ εἰκόνα ἐνὸς νεαροῦ κοριτοῦ,
ἐξαιρετικῆς ὁμορφιάς, ἀληθινὸ ἀγγελοῦ-
δι, μὲ χρυσόξανθα μαλλιά, ποὺ ἐκυμάτι-
ζαν στυλ ἀρμονικῶς τῆς ὤμοις, καὶ μὲ
κάτι μάτια γαλάζια, φωτερὰ—λές κ' εἴ-
χαν ἀπορροφήσει ὅλο τὸ φέγγος ἐαρινοῦ
οὐρανοῦ.

Τὸν ἐρώτησα περίεργος
— Τί ποιεῖς ἐκτίεις;
— Μοῦ ἀποκρίθηκε:
— Δέκα πέντε χρόνια!
— Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα;
— Ἡ κόρη μου!

Προαισθάνθηκα ἱστορία πολὺ ἐνδιαφέ-
ρουσα, ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ καὶ μυ-
στηριώδη δράματα τῆς ζωῆς, ποὺ τὰ σκε-
πάζει κατόπιν γιὰ πάντα, σάν τάφος, ἡ
στέγη τοῦ κατέργου...

Ἐδῶσα τσιγάρο στὸν κατάδικον:
— Διηγῆσαι...

Ὁ φυλακισμένος ἀρπάξε ἀπληστοῦ τὸ
τσιγάρο, τὸ ἄναψε καὶ ἀρχισε νὰ διηγῇ-
ται, ἐνῶ τὰ μάτια του ἐβούρκωναν:
— Κύριε, τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ; Ἐ-
σκότωσα! Ἐσκότωσα, μιὰ μαύρη νύχτα,
μιὰ καταραμένη νύχτα τοῦ χειμῶνα, τὸν
ἀδελφὸ μου, γιὰτὶ μὲ ἀπατοῦσε μὲ τὴν
νύχτα μου, τὴ Σάντα, τὴ μόνη ὑπαρξί, ποὺ
ἀγαποῦσα στὸν κόσμο, ὕστερα ἀπὸ τὴν
κορούλα μου, αὐτὴ ποὺ εἶδατε τώρα στὴν
εἰκόνα...

Ἦταν ὁλόκληρη χρόνια μὲ ἀτίμαξε ὁ
ἀδελφός μου—ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου!—
στὸ σπίτι μου, στὴ στέγη μου, στὸ ὠμά-
τιό μου...

Ἦταν τὸ ἔμαθα—ὅταν τὸ εἶδα!—ἀνέ-
θηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου καὶ τὸν ἐ-
σκότωσα! Ὁ! πῶς τὸν ἐσκότωσα, πῶς
τὸν ἐσκότωσα!... Ἀγρία, σκληρὰ, φρι-
καλέα, τοῦ ἐξέσχινα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ
νύχια τὸ στήθος, τοῦ ἀπέσπασα τὴν καρ-
διά καὶ τὴν ἐπέταξα στὸ πάτωμα...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν ἡ γυναίκα μου, τὴν ἀπιστή,
κρατώντας μετέωρο πάνω τῆς τὸ μαχαί-
ρι: «Θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ, ὑπὸ ἓνα ὄ-
ρο: ὅτι δὲν θὰ διηγῇς ποτέ τὸν κορίτσι
μου, ἅμα μεγαλώσῃ, αὐτὴ τὴ σκηνὴ!
Ἐάν σὲ ρωτήσῃ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας τῆς,
θὰ τῆς πῆς ὅτι ἔφυγε μακριὰ, στὰ ξένα,
γιὰ νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ ψωμί τῆς, γιὰ νὰ
τῆς γλυκάνῃ μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ τῆς ζωῆς...»
Ἡ Σάντα ἐδέχθηκε, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χάρ-
α τῆς ποὺ ἐγλύτωνε τὸ θάνατο τόσο φτηνά.
Καὶ ἀπὸ τότε ἐκράτησε τὸ λόγο τῆς. Ἡ
λατρεμένη μου κορούλα ποτέ δὲν ἔμαθε

Ὀπλισθῆτε μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ δια-
βάστε με. Σὰς ὑποσχέθηκα στὸ προηγού-
μενο ἀρθρο μου νὰ κάμω τὰ ὁμορφα καὶ
ζεστά σπιτάκια σας σωστοὺς ἐπίγειους
παραδείσους. Ἐχὼ ὅμως κ' ἐγὼ μερικὲς
ἀπαιτήσεις ἀπὸ σας. Γιὰ νὰ καταπιασθῆτε
μὲ λουλούδια, θὰ πῇ πῶς εἰσάστε κατ' ἀρ-
χὴν εὐγενικὲς ψυχές. Κοντὰ ὅμως στὴν
εὐγένεια χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο γιὰ τὰ
λουλούδια: Ἡ ἀγάπη. Πρέπει λοιπὸν νὰ
τ' ἀγαπᾶτε πολὺ, πάρα πολὺ, γιὰ νὰ σας
ἀγαπήσουν κι' αὐτὰ καὶ νὰ σας δώσουν
ὅλη τους τὴ μωριδιά, νὰ σας φανερώσουν
ὅλη τὴν χάρι τους. Ἡ ἀγάπη γεννᾷ τὸ ἐν-
διαφέρον καὶ αὐτὸ πάλι προδιαθέτει τὸν
ἄνθρωπον στὴν περιποίησιν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ
καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὰ λουλούδια, ὅπως
ἔμεις τὰ θέλουμε νᾶνε, γιὰτὶ αὐτὰ ἀκο-
λουθοῦν τὶς θελήσεις μας, τὶς ἰδιοτροπίες
μας. Μπορεῖ, δηλαδή, νὰ λάβουν ὀρισι-
μένα σχήματα, νὰ ζήσουν σ' ὀρισμένο περι-
βάλλον καὶ νὰ ἀποδώσουν ἀκόμη κι' ὀρι-
σμένους καρπούς, ἀρκεῖ τὶς ἐνέργειες καὶ
τὶς πράξεις μας νὰ τὶς κατευθύνουμε σύμ-
φωνα μὲ τὴ φυσιογνωσίαν τους καὶ τὴν ἐκ-
κολογία τοῦ, ὅπως λένε οἱ γεωπόνοι.

Ἐπειτα χρειάζεται ὁρεξίς. Τὰ χρονικά
ὄρια γιὰ τὴν περιποίησιν λουλουδιῶν εἶνε
πολὺ μικρά. Κάθε μέρα, π.χ., θέλουν ὀρι-
σμένες περιποιήσεις. Ἀλλὰ πότισμα,
ἀλλὰ ἀλλαγὴν θέσεως ἀπὸ μέσα ἔξω ἢ
ἀπὸ ἔξω μέσα στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἐξοικονό-
μα καὶ καθάρισμα ἀπὸ τὶς σκόνες μὲ
πολὺ λεπτὸ φτερό, ἀλλὰ προφύλαξι στὴν
ἄνθησιν τους ἀπὸ τὸν ἀέρα, πρὸ παντὸς τὰ
λουλούδια τῶν δωμάτων, καὶ ἄλλα δὲν
μποροῦν νὰ ζήσουν παρὰ σ' ὀρισμένο πε-
ριβάλλον, γιὰτὶ ἔτσι ἔμαθαν μέσα στὰ
θερμοκήπια. Ὅταν δὲν ἔχη ὁρεξί κανεὶς
νὰ κάμῃ τὶς δουλειές αὐτὲς στὴν ὥρα τους,
ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ πάθουν, καὶ τότε
φυσικά θὰ καταντήσουν ψωραλέα λουλού-
δια.

Ὁλα, ὅσα εἶπα παραπάνω, ἀναγόνται
σὲ τεχνικὲς λεπτομέρειες, τὶς ὁποῖες φυ-
σικά πρέπει νὰ γνωρίζῃ κάθε νοικοκυρά.
Ὅπως βλέπετε, δὲν ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὰ
ἀγαποῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξέρωμε νὰ τὰ πε-
ριποιήθωμε, γιὰτὶ τότε κι' αὐτὰ μᾶς προσ-
φέρουν ὅλη τους τὴ μεγαλοπρέπεια κι' ὁ
μορφάδα.

Ἡ λουλούδια ἄλλως τε χωρίζονται
εἰς τρεῖς μεγάλες κατηγορίες: Σὲ λουλού-
δια τοῦ κήπου, ποὺ ζοῦν στὸν ἀνοικτὸ ἀέ-
ρα καὶ ὀφίστανται ὅλες τὶς ἐπιδράσεις τῆς
ἀτμοσφαιρας, σὲ λουλούδια τοῦ δωματίου
καὶ σὲ λουλούδια τῶν θερμοκηπίων. Οἱ
δὺο τελευταῖες κατηγορίες μοιάζουν στὴν
τεχνικὴ τους, ἀλλὰ διαφέρουν στὶς περι-
ποιήσεις.

Ὁλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πραγματάκια πρό-
κειται νὰ ἀναπτύξωμε ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐξ-
χωριστὰ γιὰ τὸ κάθε λουλούδι.

Ὁ ἀνθοκόμος σας
ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣ
Γεωπόνος

ΣΗΜ. Ὅσοις τυχὸν ἀπορίες, σχετικὲς μὲ τὰ
λουλούδια, ἔχουν οἱ φιλικὲς ἀναγνώστριες ἢ ἀνα-
γνώστες μου, παρακαλῶ νὰ μοῦ τίς γράσουν καὶ εἴ-
μαι πρόθυμος νὰ ἀπαντῶ σ' ὅλες καὶ ὅλους διερ-
δικὰ ἀπὸ τὴν παρούσα τακτικὴ στήλη μου.

τὴν ἀλήθειαν. Θαρρεῖ πῶς ὁ πατέρας τῆς
ἐργάζεται πέρα, μακριὰ, στὴν ἄκρη τοῦ
κόσμου, καὶ ὅτι θὰ γυρίσῃ γεμάτος χρο-
σάφι νὰ τὴν κάμῃ πριγκηποπούλα τοῦ πα-
ραμυθιοῦ...

Πότε τελειώνει ἡ ποινὴ σου;
— Σ' ἓνα χρόνο...

— Ἐ, λοιπὸν, κουράγιο, φίλε μου!

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Ἦταν ὅταν...

Μιὰ φρικτὴ ἐκδίκησης μέσα στὸ χαρμενὶ μοβόρου πασαῶ

ΣΚΥΛΕ! Λές ἀλήθεια;

—Αὐτὸς ἦταν! Νὰ μὲ τυφλώσῃ ὁ ἄλ-
λαχ καὶ νὰ μὴ βλέπω τὰ οὐρρί μὲς στὸν
παραδείσο... Καὶ τὰ οὐρρί νὰ γίνουν ἐ-
κατοντάδες τῆς Ἀνατολῆς ἄν δὲν σοῦ λέω
τὴν καθαρὴ ἀλήθειαν... Αὐτὸς εἶνε!

— Καὶ τῶδες μὲ τὰ μάτια σου, γυιὲ σκύ-
λας, καὶ δὲν ἐβγαλὲς τὸ γαταγάνι σου
νὰ τὴ σκοτώσῃς καὶ νὰ σκοτωθῇς, νὰ πνί-
ξῃς στὸ αἷμα τῆς ντροπῆς μου; Ἄντε, χά-
σου ἀπ' τὰ μάτια μου!

Ἐδῶ καὶ μέρες ἀπὸ τὸ τζαμί γύριζε
μέσ' στὸ κλειστὸ ἀμάξι ἡ Κιρκάσια σκλά-
θα, ἡ πολυαγαπημένη, ἡ λατρευτὴ μέσα
σ' ὅλες...

Δὺ ἀπτρα ἄλογα σέρνανε τὸ ἀμάξι
καὶ ἡ κακὴ ὥρα τὰ μυϊγίασε καὶ τράμα-
ξαν καὶ πέταξαν τὸν ἀμαξά, ποὺ μισοκοι-
μόταν στὸ κάθισμα τοῦ...

Κάποιος Εὐρωπαῖος, ποὺ πήγαινε περί-
πατο, ρίχτηκε καὶ τὰ συγκράτησε. Σάν ἄ-
νοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, ἡ Σουλιά,
ἡ λατρευτὴ Κιρκάσια σκλάβας τοῦ πασαῶ,
μαζεῦθηκε στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ... Φο-
ροῦσε φερετζέ, μὰ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπι-
στου περναίει τὸ φερετζέ, γιὰτὶ εἶνε κακὸ
καὶ φέρνει δυστυχία...

Πάθατε τίποτε; ρώτησε ὁ ξένος μὲ
γλυκεῖα φωνή.

Τότε, μέσα ἀπ' τὰ μαῦρα φαρδομανικά
τῆς σκλάβας, δὺ χέρια ξεπρόβαλαν... Δὺ
χέρια ἄσπρα, μακριὰ, σάν δὺο φρεσκα-
νογιμένα κρίνα, ποὺ τὰ δάχτυλα ἦσαν ἀ-
πέταλά τους. Δὲν εἶχαν στολίδι κανένα.
Μόνο στὸ μεσαῖο δάχτυλο ἓνα φυλαχτό:
φεῖδι χρυσό, ποὺ δάγκανε τὴν οὐρά τοῦ!...

Καὶ τὰ χέρια κάνανε μιὰ κίνησι: Ἐ-
δωσαν ἡ καλοῦσαν;

Ὁ ἀπίστος Εὐρωπαῖος δὲν ἐδίστασε. Τὰ
πῆρε τὰ δικά του χέρια καὶ τὰ φίλησε
τρυφερά... Στὸ χλιαρὸ τους δέμα, ποῦταν
χλωμὸ σάν τὰ λουλούδια π' ἀνοίγουν στὸ
φεγγάρι, πέρασε ἀργὰ τὸ χᾶδι τῶν χει-
λῶν του... μπροστὰ σ' ὅλη τὴν ἀκολουθία
ποὺ παρακολουθοῦσε βουδὶ ἀπὸ φρίκη,
μπροστὰ στὸν ἄλῃ, ποὺ ἔφτασε λιγάκι ἄρ-
γὰ γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακό...

Ὁ πασᾶς ἐφύραξε σάν τῶμαθε. Κεραι-
νοβόλησε τὸν ἄλῃ μ' ὅλες τὶς κατάρες
τῆς Ἀσίας, μὰ τὸ κακό εἶχε γίνει...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν εἶχε καλεσμένο ὁ
πασᾶς χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς ἦταν αὐτός...
Μὰ τὸν ἀναγνώρισε ὁ ἄλῃς, καθὼς ἔφερ-
νε τοὺς καφέδες, κι' ἔκαμε νόημα τοῦ πα-
σα νάβῃ νὰ τοῦ πῇ... Κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ κα-
μαρούλα σκοτεινὴ κοντὰ στὸ σελαμλίκι,
σιγὰ, τοῦ ἐξήγησε πῶς αὐτός ἦταν ποὺ φί-
λησε τὰ χέρια τῆς Σουλιά τὴ μέρα ποὺ
τρομάξανε τ' ἄλογα... Μὰ ἦταν τιτυόχος
μεγάλος στὴ δική του χώρα ὁ ξανθὸς ξέ-
νος καὶ ὁ πασᾶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κά-
νῃ τίποτε χωρὶς νὰ δυσαρεστήσῃ τὸ Σουλ-
τάνο...

Χάσου ἀπὸ μπροστὰ μου! Κανένας
καθαριστὸς νὰ μὴ σὲ ξεπλύνῃ καὶ ἡ σκιά
σου νὰ λερώνη σάν τὴ σκιά τοῦ σκύ-
λου... Φύγε!

Ἐσκυψε ὡς τὸ χῶμα ὁ ἄλῃς καὶ χά-
θηκε σάν ἓνα τζιν, ἅμα ἀκούη νὰ διαβά-
ζουν τὸ κοράνι...

Ὁ πασᾶς τότε, σοβαρὸς, χωρὶς νὰ δεῖξῃ
τίποτε, ξαναγύρισε καὶ κάθισε κοντὰ στὸν
ξένο. Γεμάτος ἀπ' τὴν πονηρὴ ἀεισπρέπεια
τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἀνατολῆς, βρῆκε μύ-
ριες κουβέντες νὰ τοῦ κάμῃ:

— Κι' ἐλπίζω νὰ φύγετε μὲ καλὲς εντυ-
πώσεις ἀπ' τὸν τόπο μᾶς, ἐφέντημ... Ἡ
Τουρκία εἶνε μαλακία στὸ πόδι τῶν ξένων

ποῦρχονται... Κυρίως ἅμα εἶνε μεγάλοι ξέ-
νοι, σάν ἐλόγου σας...

— Φεύγω μὲ κάτι παραπάνω ἀπὸ καλὲς
ἐντυπώσεις, πασαῶ μου... Μὲ νοσταλγία...,
εἶπε ὁ ξένος μ' ἓνα χαμόγελο.

— Ἐνα σεβντὰ; Κακό, ἐφέντημ, κακό...
Τοὺς σεβντάδες τῆς Ἀνατολῆς δύσκολα
τοὺς σηκώνουν οἱ ξένοι...

— Εἶνε περίεργος ὁ τόπος σας... Ὅλη
ἡ Ἀνατολή εἶνε ἓνας ἀναστεναγμὸς ἀγά-
πης... Μακρόσυρτος ἀμανές, ὅπου ὁ ἔρω-
τας ἀρρώστικα καὶ παραπονο-βογγαίει ἀ-
τέλειωτα... Κι' ὅμως γιὰ τὴ γυναῖκα δὲν
μιλάτε ποτέ...

— Περιττό, ἐφέντημ... Γιατί νὰ μιλή-
σουμε;

—...Ἐγὼ ἀγάπησα δὺο χέρια ἐδῶ στὸν
τόπο σας... Δὺο χέρια ποὺ τὰ φίλησα, πα-
σαῶ μου, χωρὶς ποτέ νὰ μάθω ποιαῖς ἦ-
ταν... Καὶ τὰ χέρια αὐτὰ τὰ ξαναβλέπω
στὸν ὕπνο καὶ στὸν ζῦπνο μου... τὰ βλέπω
ἀργολυγίζοντα σάν κρίνα κουρασμέ-
να... τὰ βλέπω νὰ ἱκετεύουν... νὰ ὑψώνω-
νται γιὰ μιὰ προσευχή... Στοιχειώσανε τὸ
λαοικὸ μου... Καὶ θαδὶνα στὴν Ἀνατολή
ὅ,τι μοῦ ζήτηγε, ἂν μποροῦσα νάχα τὰ
δὺο χέρια...

Διακριτικὰ ὁ πασᾶς ἀλλάξε κουβέντα.
Σεβντὰς εἶνε γυναῖκα. Καὶ ποῖος Ἀνατο-
λίτης, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτοῦ του, μιλάει
γιὰ γυναῖκες μ' ἓναν ἄλλον;

Ἡ κουβέντα κύλισε σ' ἄλλα πράγματα,
ὥσπου ἔφυγε ὁ ξένος... Τότε μονάχα ὁ πα-
σᾶς πῆγε στὸ χαρμενί... Στὴν κάμαρα
τῆς Σουλιά, τῆς Κιρκάσιας σκλάβας, ποὺ
ἦταν ἡ λατρευτὴ μέσα στὶς λατρευτές...
Φοροῦσε τὸ πλατὺ σαλθόρι ποὺ ἔκανε
νὰ φαίνεται πὺλ λεπτό τὸ φεῖδι, ἐφθικό
κορμί τῆς... Κι' ἦταν ὁμορφὴ! Ἡ ὁμορ-
φότερη μέσα σ' ὅλες...

Μὰ σήμερα ὁ πασᾶς ἦταν ἄκεφος... Ἐ-
πεσε κουρασμένος σ' ἓνα σοφὰ καὶ σάν ἐ-
ξημερωμένη τίγρις ἡ κοπέλλα γλύστρησε
κοντὰ τοῦ...

— Τί ἔχεις, γλυκὲ μου ἀφέντη, σήμερα;
Τί ἔχεις καὶ δὲν μιλάς;
Ὁ πασᾶς σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς σκλά-
θας καὶ τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια!

— Σουλιά, μ' ἀγαπᾶς;

— Σουλιά, μ' ἀγαπᾶς;

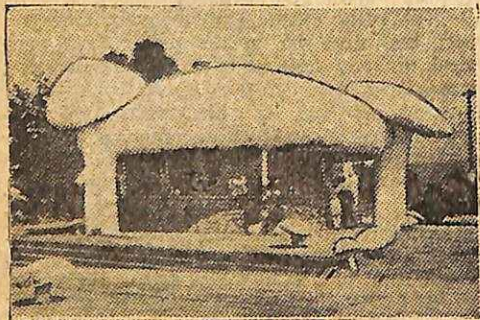
— Σουλιά, μ' ἀγαπᾶς;

— Σουλιά, μ' ἀγαπᾶς;

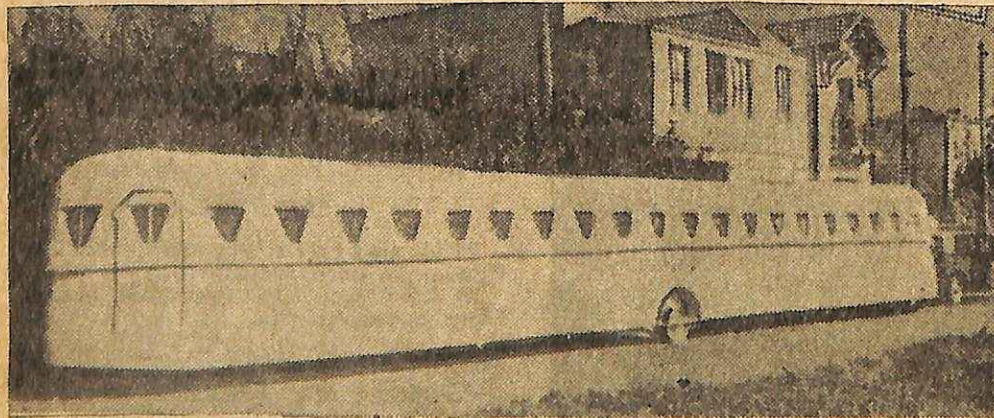
Στους δρόμους του Βερολίνου έτέθησαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινῷ μερικά αὐτόματα πρατήρια βενζίνης. Μὲ μίαν δεκάραν μπορεῖτε οἰκονομῶντες ὥρα τῆς ἡμέρας νὰ γεμίσετε τὸν ἀναπτήρα σας μὲ βενζίνη. Ρίχνετε τὸ νόμισμα μέσα στὸ μηχανήμα, ὅπως στὸ τηλέφωνον, καὶ τοποθετεῖτε τὸν ἀναπτήρα γιὰ νὰ γεμίση. Ὁ ἐφευρέτης θὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημά του καὶ γιὰ τὴν προμήθειαν βενζίνης στὰ αὐτοκίνητα.

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

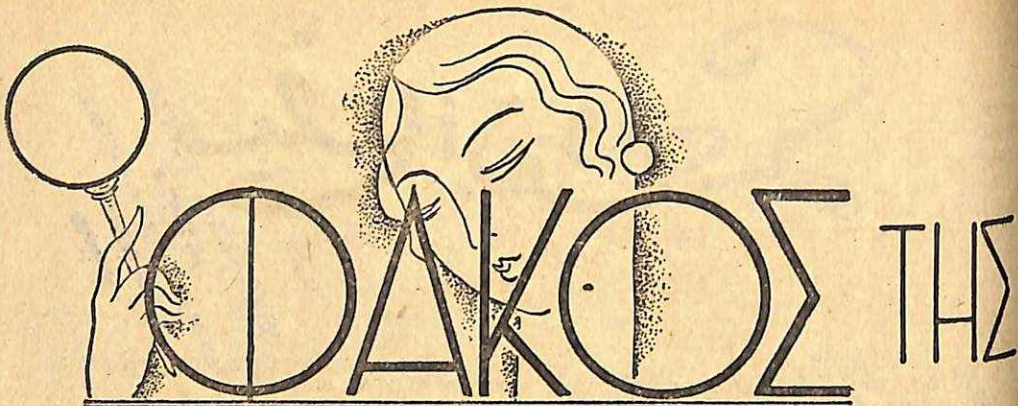

Ἡ μεγάλη ἐταιρία κονσερβῶν Ἀμερικαν Πρόκτερ Κομπανι, στὴν τελευταίαν ἐκθεσιν τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου, γιὰ νὰ ρεκλαμάρῃ περισσότερο τὰ ἐξαιρετικά της μανιτάρια κατασκεύασε στὴν εἴσοδον τῆς ἐκθέσεως ἕνα περίπτερον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωσε σχῆμα μανιταριοῦ. Εἰς τὴν θεράντα τοῦ περιπτέρου ἐτοποθέτησε τραπεζάκια καὶ καρέκλες εἰς σχῆμα μανιταριῶν, ὅπου οἱ ἐπισκέπται γεύονται τὰ περίφημα ἀρώματωδη καὶ γευστικά μανιτάρια τῆς ἐταιρίας.

«Η ΤΡΟΧΟΦΟΡΟΣ ΟΙΚΙΑ»

Ἐνας Γάλλος ἐφευρέτης κατασκεύασε ἕνα νέον τύπον οἰκίας, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ συρόμενη ἀπὸ οἰονδήποτε μέσον ἔλξεως. Στηρίζεται εἰς ἕνα μόνον ἄξονα καὶ ἔχει μήκος περίπου δέκα μέτρων ἐνὸς πλάτους 2.20 μόνον μέτρα. Ἡ τροχοφόρος οἰκία μπορεῖ νὰ ἐπιμηκυνθῇ μέχρι 18.20 μέτρων διὰ μέσου ἑνὸς κομβίου. Τὸ συνολικὸ βάρος της, μαζί μὲ τὰ ἐπιπλά, εἶνε 2500 χιλιόγραμμα. Σαράντα ὀκτὼ παράθυρα σχήματος τραπέζιου φωτίζουν καὶ ἀερίζουν τὰ διαμερίσματα. Ὁλόκληρη ἡ ἄμαξα ἀποτελεῖται ἀπὸ 15.000 ξυλίνους δοκοὺς, κεκαλυμμένους ἀπὸ 500 μέτρα λεπτῆς ξυλίνης ἐπενδύσεως, ἐνὸς τὸ ἐσωτερικὸν φέρει πανί χρωματισμένο. Ὁλόκληρη ἡ τροχοφόρος οἰκία μοιάζει μὲ μοντέρναν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν.

Ο «ΑΣΣΟΣ» ΤΩΝ ΓΑΣΤΡΙΜΑΡΓΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Εἰς τὴν Μασσαχουσέτην ζῇ ὁ «ἄσσος» τῶν γαστριμάργων ὄλου τοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ περίφημος Ρώσος φυγάς Ἰβάν Καρτόφσκυ ὁ ὁποῖος εἰς ἕνα γεῦμα του δύναται νὰ καταβροχθίσῃ 6-7 κιλά φαγητοῦ! Πολύ λάκικς ἐκέρδισε διάφορα στοιχήματα μεταξὺ... τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ὀνομάσουν παμφαγῆ «ἄσσον» τῶν γαστριμάργων. Ἡ κοιλιακὴ του περιφέρεια, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν ἀριθμεῖ 2.25 ἑκατοστά-μετρα, δηλαδή 2.25 μέτρα! Πολὺ δικαίως λοιπὸν ὁ στόμαχός του, διὰ νὰ πληρωθῇ, ἐπιζητεῖ τὰς ὡς ἄνω τεραστίας ποσότητας φαγητοῦ!

Ὁ Ἰταλὸς Ἀντώνιο Βιαλικὸ ἐφευρε ἕνα νέο σύστημα μπαμπρίζ γιὰ νὰ ἀποφεύγονται τὰ δυστυχήματα τῶν αὐτοκινήτων. Ὁ σωφὲρ ἔχει ἐμπρὸς του στὸ τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου ἕνα μηχανήμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσεπρόσκολλημένον ἕνα φτερό καὶ γυρίζει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα κυκλοτερῶς εἰς τὰς ὁδοὺς ὅστε ἄμα θρέξη καὶ οἱ σταγόνες φτουν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ τζαμιῶν τὸ φτερό καθαρίζει ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω ταυτόχρονως χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ καθόλου τὴν ὄρασιν τοῦ σωφέρος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΓΕΙ ΜΕ ΣΦΑΙΡΕΣ

Ἐνας «κάου-μπου» τῆς Καλλιφόρνιας ἐν ασκεδάσει ζωγραφίζοντας μὲ τίς σφαῖρας τοῦ ντουφεκιοῦ του διάφορα σκίτσα ἐπὶ τῶν τοίχων σὲ τενεκέδες ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ σκουπίστους. Τὰ σκίτσα του ἀπεικονίζουν διάφορους τύπους ἀνθρώπων. Κάθε σκίτσο κοστίζει ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, τὸ κεφάλαιον ἑνὸς ἐρυθροδέρμου ζωγραφίστηκε ἐντὸς τριῶν λεπτῶν μὲ ἑκατὸν πενήντα σφαῖρες. Ἄν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸν θαυμάσιον αὐτὸν σκοπευτὴν, ἰδοὺ τὸ ὄνομά του: Α. Η. Χάρντεν, ἀρχηγὸς μίᾳς συμμορίας ἐρυθροδέρμων ποὺ λυμαίνεται ὁλόκληρὴν τὴν Καλλιφόρνια.

Η ΠΛΑΧΥΤΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΑ ΑΠΟ... ΨΩΜΙ!

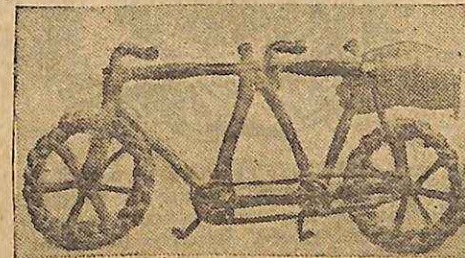

Ἡ εἰκονιζομένη Μαργαρίτα Φίρμπουργκ εἶνε ἡ πιὸ χοντρή γυναίκα τοῦ κόσμου. Τὸ βάρος της ἀνέρχεται στὸ κολοσσιαῖον ποσὸν τῶν 300 κιλῶν. Τὸ πιὸ καταπληκτικὸν εἶνε ὅτι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄλλους χοντρούς, αὐτὴ δὲν τρώει παρά μόνον ἕνα πιᾶτο μακαρόνια τὸ μεσημέρι καὶ ἕνα ποτήρι γάλα τὸ βράδυ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

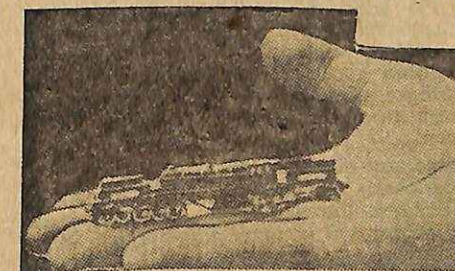

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν σὲ εὐρείαν κλίμακα τὰ τελευταίως ἀνακαλυφθέντα «ραδιόφωνα τῆς τσέπης». Κάθε Ἀμερικανὸς μπορεῖ νὰ ἔχῃ στὴν τσέπη του μίαν συσκευὴ ποὺ δὲν εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ ἕνα ρολόι καὶ μὲ αὐτὴν νὰ παρακολουθῇ ὅπου καὶ ἂν θρῖσκειται τίς συναυλίας ὄλου τοῦ κόσμου. Ἡ ραδιοφωνικὴ αὕτη συσκευὴ στοιχίζει 1.000 δολλάρια.

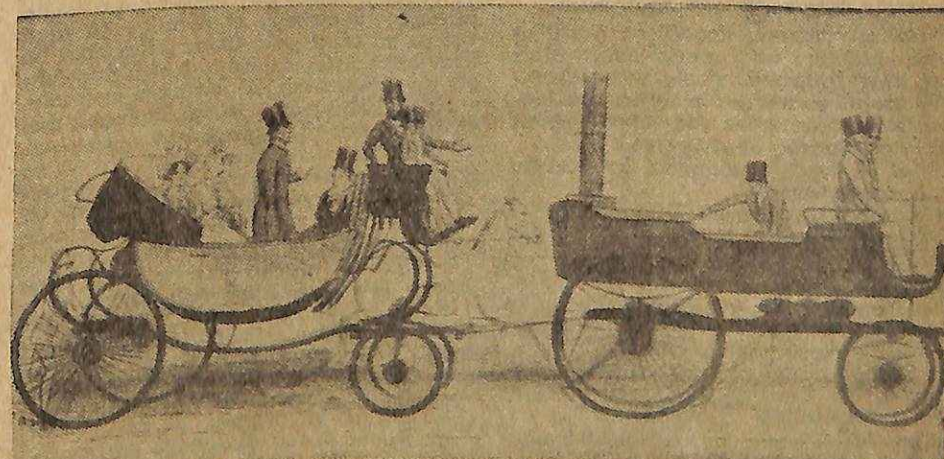
Ἐνας Ἰταλὸς φούρναρης γιὰ νὰ συναγωνισθῇ τοὺς συναδέλφους τοὺς ἐπενόησε τὸν ἐξῆς πρωτότυπον τρόπον. Ἀρχισε νὰ διδῇ στὰ ψωμιά του διάφορα σχήματα, ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν πελατῶν του. Ἔτσι, λοιπὸν, κάθε κάτοικος τῆς συνοικίας του ἔπαιρνε κάθε πρωὶ τὸ ψωμὶ τοῦ σὲ πρωτότυπα σχήματα. Τὸ ποδήλατο ποὺ φαίνεται εἶνε πρωτότυπον τρόπον. Ἀρχισε νὰ δίνει ποδηλατὰ.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἰς τὴν ἐκθεσιν ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Λονδίνον ἐπαρουσιάσθη ἕνα «μοντέλλο» ἀτμομηχανῆς, ἡ ὁποία, ἀναμφιδόλως, εἶνε ἡ μικροτέρα τοῦ κόσμου. Πράγματι, αἱ διαστάσεις της ἀριθμοῦν ὀλίγα ἑκατοστά-μετρα μήκους. Φέρει ἕναν μικροσκοπικὸν ἠλεκτρικὸν κινητήρα, ὁ ὁποῖος μόλις τεθῇ ἐπὶ ἠλεκτρισμένης γραμμῆς ἀμέσως τίθεται εἰς κίνησιν καὶ ἀναπτύσσει... ταχύτητα.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΑΤΜΑΜΑΞΑ

Πρὶν ἐφευρεθῇ τὸ αὐτοκίνητο, οἱ Ἑγγλέζοι χρησιμοποιοῦσαν ὡς μέσον μεταφοράς τὴν ἀτμοκίνητην ἄμαξαν. Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἡ πρώτη ἀτμοκίνητη ἄμαξα, ποὺ ἐφευρέθηκε τὸ 1829 καὶ διήνυε κατὰ μέσον ὅρον 28 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

Θὰ ἦταν κάτι τὸ ἀπίστευτον ἂν δὲν μᾶς τὸ ἐπιβεβαίωνε ἡ παρατιθεμένη φωτογραφία; ἂν δὲν συνέβαινε στὴν Ἀμερική, ποὺ εἶνε ἡ χώρα ὅλων τῶν περιέργων. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα μίᾳ καπνοβιομηχανικῇ ἐταιρίᾳ ἔστειλε ὡς δῶρον στὸν Πρόεδρον Ροῦσβελτ ἕνα ποῦρο ποὺ δὲν ἔχει ταίρι στὸν κόσμον. Τὸ ποῦρο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ πραγματικὰ φύλλα καπνοῦ, ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ γνωστοῦ ποῦρου ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰ πὼς τὸ μήκος του εἶνε 2.80 μέτρον καὶ ζυγίζει 11 ὀλόκληρα κιλά! Ὁ κομιστὴς τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ δώρου, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας, ἦταν μὴ χαριτωμένη Ἀμερικανὶς «ἂν μαγιά»!

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο βαρώνος Κρέβκερ, ένας παράξενος και δύστροπος πλούσιος γέρος, παντρεύει την όρφανη ανήψια του Μαργαρίτα με τον βαρώνο Ζύλ ντε Μιρμόν, ανώτερο αξιωματικό, κληρονόμο μεγάλου ονόματος, αλλά σχεδόν φτωχό. Αμέσως μετά το γάμο, ο γέρος δηλώνει στους νεονύμφους ότι δεν πρέπει να περιμένουν καμιά σαθρή κληρονομιά απ' αυτόν, αλλά μόνο όσο ζή θα τους δίνει ένα μέρος από τα εισοδήματά του. Ο Ζύλ μετά το γάμο παραιτείται από τον στρατό και αρχίζει να κάνει μια ζωή θορυβώδη, χωρίς όμως να πάψει ν' αγαπάει τη γυναίκα του. Οι συχνές αποουσίες του χαλαρώνουν εν τούτοις τους τρυφερούς δεσμούς του με τη Μαργαρίτα, η οποία έχει αλλάξει εντελώς απέναντί του.

Ένα βράδυ, ο Ζύλ επιστρέφει χωρίς να κοιμηθεί, αλλά η Μαργαρίτα λείπει. Την περιμένει ανήσυχος και την βλέπει νύχτα επιπλέον από την ώρα του φαγητού. Τα αγνένη η Μαργαρίτα δικαιολογείται ότι είχε πάει στο σπίτι μιας φίλης της, όπου έπαιξε πιάνο η διάσημη πιανίστρια Σαντοίν. Ξαφνικά ο κόμης διαβάζει στην έφημερίδα ότι η πιανίστρια είχε πεθάνει εκείνη την ημέρα. Η Μαργαρίτα όμως δικαιολογεί και πάλι την καθυστέρηση της και, όταν ο κόμης πεύεται, ψιθυρίζει ταράγμένη:

—Παρά λίγο να προδοθώ!...

Η ζωή εξακολουθεί έτσι, χωρίς ενδιαφέρον, όταν η Μαργαρίτα μένει έγκυος. Η εγκυμοσύνη της όμως παρουσιάζεται επικίνδυνη και ο οικογενειακός γιατρός Σαβαρόλ εκφράζει σοβαρούς φόβους. Τέλος φθάνει η ημέρα του τοκετού και η Μαργαρίτα, που λιποθυμεί από τους πόνους, γεννά ένα κοριτσάκι νεκρό. Η Μαργαρίτα μένει άναυδη όλη τη νύχτα. Σ' το διάστημα αυτό, ο γιατρός Σαβαρόλ πείθει τον κόμη να αντικαταστήσει το πεθαμένο παιδί μ' ένα όρφανο βρέφος που του είχαν εμπιστευθεί και το όποιον θέλει να παρουσιάσουν στη Μαργαρίτα για παιδί της.

—Θα πάω —λέει ο γιατρός— στο Δημαρχείο και θα δηλώσω ότι πέθανε το παιδί της Μαργαρίτας. Κανείς ποτέ δεν θα μάθει την αλήθεια. Ούτε ο αδελφός του κοριτσιού, δυο-τρία χρόνια μεγαλύτερος, που βρίσκεται στο ορφανοτροφείο.

Η νύχτα γίνεται η αντικατάστασης και το πρωί, που ξυπνάει η Μαργαρίτα, της παρουσιάζουν το ξένο κοριτσάκι για δικό της.

Ο δούλος τοκετός, όμως, έχει εξαγνίσει τελείως τη Μαργαρίτα, η οποία διατρέχει κίνδυνο να πεθάνει. Τότε ο γιατρός Σαβαρόλ συγκαλεί ιατρικό συμβούλιο και φέρνει τους γιατρούς Βιλλιέρ, Λεβαρουά και Ροσκώφ. Οι τρεις γιατροί εξετάζουν την ασθενή. Όταν όμως φθάνει η σειρά του Ροσκώφ, ενός νέου μελαγχολικού και άρρωστου γιατρού, η Μαργαρίτα δείχνει μια παράξενη συγκίνηση. Ένας τρυφερός διάλογος, που δεν ακούγεται από τους άλλους, διεξάγεται μεταξύ του νεαρού γιατρού και της λεχοῦς.

—Η κόρη αυτή είναι δική σου! ψιθυρίζει σε μια στιγμή η Μαργαρίτα...

Σε λίγο γίνεται ιατρικό συμβούλιο, στο όποιο ο Ροσκώφ προτείνει να γίνει μετεγγύσιος αίματος στην λεχώ. Είναι ο μόνος τρόπος να σωθεί.

2. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Η δυσκολία είναι ότι τα δυο αίματα πρέπει να έχουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη οργανική ομοιότητα, είπε ο Λεβαρουά. Τα δυο πρόσωπα πρέπει να είναι του αυτού είδους, του αυτού φύλου και της αυτής ηλικίας, για να μην είναι ξένο το αίμα του ενός στον οργανισμό του άλλου. Η δυσκολία ακριβώς της επιτυχίας του όρου αυτού πολλές φορές απέκλεισε την εφαρμογή της μεταγγίσεως.

—Πολλοί γιατροί, προσέθεσε ο Βιλλιέρ, έδοκίμασαν να μεταγγίσουν αίμα ζώντων στον άνθρωπο, χωρίς να συλλογισθούν ότι τα συστατικά στοιχεία είναι διάφορα. Χρειάζεται αίμα ανθρώπου για τη μετάγγιση αίματος σε άνθρωπο.

—Και θα δεχθώ η κόρη μου, όσο και αν είναι εξασθενημένη;

—Αμφιβάλλω, έπενε ο Σαβαρόλ.

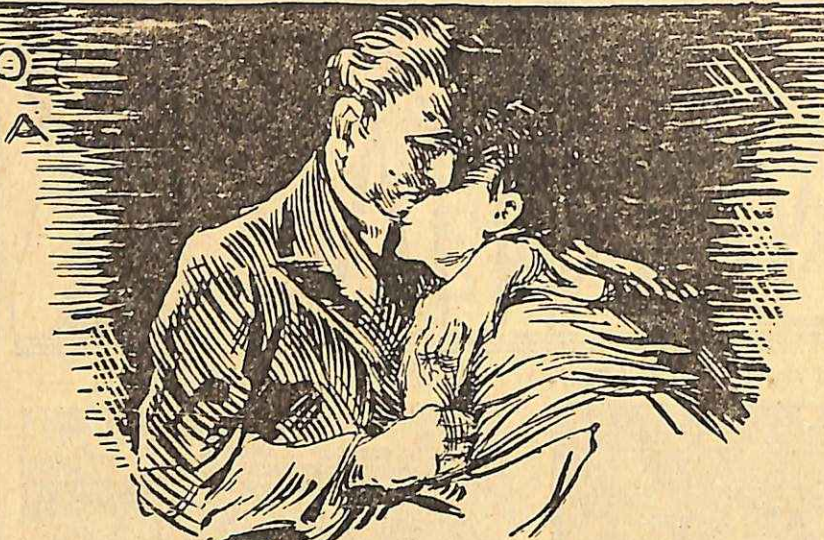
—Και αν υποθέσουμε όμως ότι θα δεχθώ, ποιά θα βρωμιά μια νέα γυναίκα της ηλικίας της κομψής ντε Μιρμόν, πρόθυμη να θυσιασθεί για μια ξένη;

Τότε επενέθη πάλι ο Ροσκώφ και έπενε:

—Κύριοι, αφού εγώ είχα αυτή την ιδέα, επιτρέψτε μου να πάω να πείσω την κόρη μου. Θά επιστρέψω σε λίγο να σας πω τι θ' αποφασίσω.

—Πηγαίνετε, κύριε συνάδελφε, θα σας περιμένουμε, είπαν οι άλλοι.

Ο νεαρός γιατρός έμπηκε στο δωμάτιο της άρρωστης. Είδε εκεί τον Ζύλ καθισμένο κοντά στο κρεβάτι της γυναί-

ΠΑΡΟΥΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΟΡΙΚΗΣ

κας του, ν' αγωνιζόταν και να μην τολμά να ρωτήσει τί διαγνώσει έκτακτοι οι γιατροί. Ο Ροσκώφ κατάλαβε αμέσως ποιός ήταν ο άντρας αυτός. Ήταν ο αντίζηλος, ο σύζυγός...

Για πρώτη φορά βρισκόταν μπροστά του.

Η παράξενη και μεγάλη ωρότης του νεαρού γιατρού έγινε ακόμη έντονωτερη και το σκυθρωπό βλέμμα που έριξε στον κόμητα είχε κάτι το σκληρό και το ειρωνικό μαζί.

Ο Ζύλ έσηκώθηκε, έπλησίασε το γιατρό και ρώτησε:

—Λοιπόν;

Ο Ροσκώφ έδισαξε αν έπρεπε ν' απαντήσει. Έπειτα όμως είπε:

—Μη φοβάσαι.

Διευθύνθηκε στο κρεβάτι όπου κοιμόταν η Μαργαρίτα κι' έπηρε το χέρι της στο δικό του. Η Μαργαρίτα εξύπνησε απότομα, σαν να την είχαν ήλεκτρισει ή επαφή αυτή.

—Κυρία, είπε ο Ροσκώφ, ακούστε τί αποφασίζουν οι γιατροί, κοτόπιν δικής μου προτάσεως και γνώμης.

Ετόνισε ιδιαίτερώς τις τελευταίες αυτές λέξεις και κοτόπιν ξέγησε στη Μαργαρίτα τί έπρόκειτο να γίνει.

Η κόρη μου ανατρίχιασε δολόκληρη, μισοσηκώθηκε στο κρεβάτι και είπε:

—Α! όχι, όχι! Ποτέ! Προτιμώ το θάνατο, αν πρόκειται να κρατηθώ στη ζωή με τέτοια μέσα.

Είχαν επαναστατήσει όλη η υπερηφάνεια του φύλου της.

Αυτή, μια κόρη μου ντε Μιρμόν, απόγονος του οίκου ντε Κρέβκερ, που έμελλε να εκλείψει λόγω έλλειψης αρρενός απογόνου, αυτή, η αριστοκράτισ, η λεπτή γυναίκα, η κομψή, η νευρική, μα κυρία μεγάλης περιωπής, ν' αναμείζω το αίμα της με το αίμα μιας άλλης; Και ποιά θα ήταν αυτή η άλλη; Καμιά που ασφαλώς θα την έπληρωναν γι' αυτή την υπερσία.

Κι' αν θα γινόταν αυτό, αν έπειτα από τη μετάγγιση της ξαναρχόταν η ζωή που τώρα έφευγε, δεν θα φαινόταν άρα γε το πράγμα στο μέτωπό της; Το αίμα της εγγενούς αυτής γυναίκας ήταν δυνατόν να πλουτισθί και να ενισχυθί με αίμα μιας κοινής θνητής;

—Όλα τα αίματα είναι κόκκινα, είπε κάποτε ένας άνθρωπος του λαού.

Κοπιόσπε όμως να το εξηγήσετε αυτό στους απογόνους των ενδόξων οικογενειών, εκ των οποίων μάλιστα πολλοί έχουν κυλισθί στο έγκλημα, στο βόρβορο.

—Ποτέ!... επανέλαθεν η κόρη μου. Ποτέ! Προτιμώ να πεθάνω.

Ο Ροσκώφ συνωφρυώθηκε και έσκυψε επάνω από το κεφάλι της άρρωστης. Ο Ζύλ είχε αφήσει ελεύθερο το γιατρό και είχαν αποσυρθί στο βάθος του δωματίου.

Τότε ο Ροσκώφ επρόφερε δυο λέξεις

με τόσο χαμηλή φωνή, ώστε έφθασαν σαν πνοή στ' αυτιά της Μαργαρίτας:

—Το θέλω!

Και αμέσως η κόρη μου έφάνηκε να υποκύπτει σ' αυτή τη διαταγή. Ξανάπεσε στο κρεβάτι της εξαντλημένη. Το βλέμμα της μόνο, καρφωμένο στο βλέμμα του γιατρού, εξέφραζε όλη της την δυσσέσκεια και τον τρόμο.

Ο Ροσκώφ όμως με ένα λόγο την είχε δαμάσει.

Θά εξασκούσε ασφαλώς μεγάλην έπιρροή στη Μαργαρίτα, μιάν αλλόκοτη έξουσία και γι' αυτό μπορούσε να την υποτάσσει, να την νική.

Έσκυψε ακόμη περισσότερο και της είπε:

—Είπε το μόνο μέσο της σωτηρίας σου.

—Νά μην άρνηθής, αν όχι τόσο για σένα η για μένα, τουλάχιστον για την κόρη μας.

Τότε η Μαργαρίτα ψιθύρισε:

—Δέχομαι. Αλλά τί αίμα θά μου δώσης;

—Μη φοβάσαι τίποτα. Θά σου δώσω αίμα από κόρη ευγενή, υπερήφανη, άρραία και άνταξία σου. Το αίμα αυτό θά σε συνδέσει μαζί μου περισσότερο, γιατί θά σου δώσω από το αίμα μου, από τη ζωή μου. Τότε θά σε αγαπάω περισσότερο, γιατί θά γίνης διπλά δική μου.

—Και ποιά είναι αυτό το πρόσωπο που θά θυσιασθί για μένα;

—Η αδελφή μου.

—Α, Μισέλ!... Πόσο σ' αγαπώ!

★★

Οι τρεις γιατροί επερίμεναν τον Ροσκώφ με άδημονία. Τέλος ο νεαρός συνάδελφός τους μπήκε στο δωμάτιο που συσκέπτονταν και τους εξήγησε ότι η κόρη μου έδέχθηκε μετάνοις αίματος από την αδελφή του.

—Και είσθε βέβαιος για τη συγκατάθεσι της αδελφής σας; τον έρωτησαν.

—Μην αμφισβάζετε γι' αυτό.

—Πότε θά την φέρετε; Ποιά μέρα θέλετε να γίνει η έγγειση; Έχετε υπ' όψιν σας βέβαια ότι όσο γρηγορώτερα, τόσο καί καλλίτερα, γιατί αν καθυστερήσωμε ίσως να είναι άρρα.

—Αύριο, έπενε ο Ροσκώφ, θά είμαι νωρίς στον πύργο.

Και οι γιατροί έφυγαν, αφού συμφώνησαν να συναντηθούν την επομένη.

Πράγματι, την άλλη μέρα ήσαν εκεί και οι τέσσερις.

Ο Ροσκώφ είχε μαζί του μια κόρη δέκα οκτώ ετών, την αδελφή του Μάρθα, άρραία σαν κι' αυτόν. Η όμορφη επίσης της Μάρθας ήταν άγρια και σκυθρωπή. Βλέποντας κανείς τα δυο αυτά πρόσωπα, έσημάτιζεν αμέσως την πεποίθησι ότι είχαν γεννηθί από την ίδια μητέρα. Τόσο πολύ έμοιαζαν.

—Ξέρετε τί περιμένουμε από σάς; έπενε

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

πρώτος ο Σαβαρόλ. Θά δώσετε σ' αυτή τη γυναίκα, που ψυχωρραγεί, αρκετό από το αίμα σας. Δηλαδή ένα μέρος από τη ζωή σας.

—Είμαι έτοιμη, έπενε η νέα.

Οι γιατροί απομακρύνθηκαν και έκαμαν τις προετοιμασίες της λεπτής αυτής έγγεισεως.

Προς στιγμήν η Μάρθα και η Μαργαρίτα έμειναν μόνες, η μια κοντά στην άλλη.

—Λοιπόν, δέχεσθε; έπενε η κόρη μου.

—Ναι, γιατί ξέρω ότι ο αδελφός μου σάς αγαπά και τον αγαπάτε κι' εσείς, γιατί θέλω, όπως θέλει κι' εκείνος, να ζήσετε. Και έπειτα, θέλω να με αγαπήσετε κι' εσείς. Δεν έχω άλλο μέσον για να κατακτήσω την αγάπη σας. Θά γίνετε αδελφή μου.

Οι γιατροί έπλησίασαν, ένωσαν τα μπράτσα των δυο νέων γυναικών, έφήρμωσαν τους σωλήνες και έκαμαν μιάν έντομη στην άρτηρία κάθε βραχίονος.

Και το αίμα της Ρωσίδος επέρασεν ήρεμα στις φλέβες της Γαλλίδος.

Η Μάρθα χλώμιασε λίγο.

—Ξέρεis, έπενε με χαμηλή φωνή η Μάρθα, ότι τώρα γίνεσαι αδελφή μου και θά έχω στο έξής το δικαίωμα να σε αγαπάω σαν να ήσουν μέλος της οικογενείας μου.

—Νά με αγαπάς, ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

Αφού έχωρίσθηκαν τα μπράτσα, η κόρη μου έπεσε σε βαθύ ύπνο, που έμοιαζε με λήθαργο.

Η Μάρθα φαινόταν σαν ζαλισμένη. Κάτι κενόν ένοιωθε μέσα στο κεφάλι της.

Την επλάγιασαν κι' αυτήν σ' ένα κρεβάτι και ο αδελφός της έμεινε κοντά της.

Δυο μέρες αργότερα, η νεαρή Ρωσίδα άφανε τη Μαργαρίτα, η όποια είχε άρχισεί να αισθάνεται σημαντική βελτίωσι της υγείας της.

Ο Ροσκώφ και ο Σαβαρόλ έπήγαιναν στον πύργο και την έβλεπαν συχνά.

Μιά μέρα ο Ροσκώφ, επωφελούμενος της ευκαιρίας που η Μαργαρίτα ήταν μόνη, της έπενε:

—Μαργαρίτα, θέλω να ιδώ την κόρη μας.

Η κόρη μου διέταξε νάρθη ή παραμάνα με το παιδί.

Σε λίγες στιγμές, έρωμένη και έραστης κυττούσαν με χαρά τη μικρή στα σπάργανά της. Ο Ροσκώφ την έπηρε στα χέρια του και την φιλούσε παράφορα.

Τόσο ο νεαρός γιατρός όσο κι' η Μαργαρίτα ένόμιζαν ότι ήσαν ο πατέρας και η μητέρα της μικρής κόρης, που την περιέβαλλαν με τη στοργή τους.

Σε λίγους μήνες η κόρη μου είχε ανακτήσει εντελώς την υγεία της.

Ο Ζύλ ήθέλησε να πληρώση τον Ροσκώφ.

—Τί σάς όφειλω; τον έρωτησε.

—Κύριε, έπενε ο Ροσκώφ, δεν μου όφειλε τίποτα. Έσώσατε τη ζωή της γυναίκας σας. Αν την αγαπάτε, όλη η περιουσία σας δεν φτάνει για να πληρώσετε την ύπηρεσία που σάς προσέφερα.

—Και για την αδελφή σας, τί μπορώ να κάνω;

—Και στην αδελφή μου δεν όφειλετε επίσης τίποτα. Αυτή δεν προσεφέρθη ούτε για να κερδίση την ευγνωμοσύνη σας, ούτε από έρωτα προς την επιστήμη, αλλά από την αγάπη της για μένα.

—Τότε, έπενε ο κόμης, αφού δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο, δέχεσθε τη φιλικία μου; Και η αδελφή σας, θά δεχθί τη φιλικία της συζύγου μου;

Ο γιατρός έφάνηκε να διστάζει. Έπειτα, βιάζοντας τον έαυτό του, χωρίς όμως να το αντίληφθί ο κόμης, έπενε:

—Ευχαρίστω. Φιλία αντί φιλικίας.

Αυτό ήταν το προίμιο των παραδόξων και τραγικών γεγονότων, που ακολούθησαν κατόπιν...

II

ΑΔΥΝΑΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ο πύργος Φουσερόλ, ρυθμού Λουδβίκου 13ου, χωμένος μέσα σε μια κατάφυτη κοιλάδα και περικυκλωμένος από τάφρους και τρεχούμενα νερά, ήταν πραγματικά μια θαυμάσια διαμονή. Το έξωτερικό της ωραίας αυτής παύλεως ήταν κατασκευασμένο με μεγάλη πολυτέλεια, αλλά και η έσωτερική του διαρρυθμίσκεις καί επίπλωσις, που είχε γίνει σύμφωνα με το γούστο και τις όδηγιες του βαρώνου ντε Κρέβκερ, δεν ύπερβυσε σε πολυτέλεια και μεγαλοπρέπεια.

Στο ισόγειο, υπήρχε μια μεγάλη αίθουσα εορτών, όπου έγίνονταν χοροί, συναντήσεις, υποδοχές και γεύματα σε επίσημες περιστάσεις. Σ' αυτή την αίθουσα υπήρχαν έπιπλα βαρύτιμα, καθώς και αγάλματα, τοποθετημένα σε μικρές αποστάσεις το ένα από το άλλο. Με λίγα λόγια, μέσα στον πύργο Φουσερόλ άνέπνεε κανείς την ατμόσφαιρα της μεγαλοπρέπειας και του πλούτου. Σ' αυτό ακριβώς το έπιβλητικό μέγαρο διαδραματίσθηκαν οι περιπέτειες της Ιστορίας μας.

★★

Από την εποχή που έγιναν τα γεγονότα, τα όποια άφηγηθήκαμε στο πρώτο μέρος, επέρασαν δέκα οκτώ δολόκληρα χρόνια. Κατά το μεγάλο αυτό διάστημα, ένα μόνο γεγονός είνε άξιον σημειώσεως. Η εξαφάνισις του Ιατροῦ Ροσκώφ. Λίγες ήμέρες έπειτα από την επιβεία και επικίνδυνη εκείνη έγγειση, σ' αυτήν έπεσε η Μαργαρίτα, ο γιατρός Ροσκώφ, άναμικθίς, όπως όλοι σχεδόν οι νέοι της Ρωσίας, σε κάποια συνωμοτική πολιτική συνωμοσία, έφυγε για την πατρίδα του, όπου οι μηδενιστάι έμελετοσαν μιάν απόπειρα κατά της ζωής του Τσάρου και ήβελαν να έχουν δολοφονήσει τους συγκεντρωμένους.

Η απόπειρα όμως απέτυχε. Και ο Ροσκώφ, που δεν κατάρθωσε να διαφύγί από τα χέρια Δικαιοσύνης, συνέληφθη και έστάλη στη Σιβηρία, καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά.

Κατά την διάρκεια όμως αυτών των δέκα όμως χρόνων, τί απέγινε η κόρη μου; Δεν έλησμόνησεν, όπως θά μπορούσε να φαντασθί κανείς. Η σκυθρωπή και μοιραία μορφή του Ιατροῦ Ροσκώφ, ήταν από εκείνες που σβύνουν εύκολα.

Κι' έπειτα με φωνή χαμηλή, που έπρόδιδε μεγάλη συγκίνηση, ψιθύρισε:

—Α, πόσο θά χαρί η αδελφή σας...

Κι' έπειτα με φωνή χαμηλή, που έπρόδιδε μεγάλη συγκίνηση, ψιθύρισε:

—Α, πόσο θά χαρί η αδελφή σας...

κείνο που είχαμε ήδη κάτω από το ξανθό-
φόρι του γιατρού Σαβαρόλ και που η
Μαργαρίτα την ενόμιζε για πραγματική
κόρη της. Η Λευκή, ήταν μία κοπέλλα
εύσωμη, με ευγενικό και γλυκό πρόσω-
πο. Ήταν ξανθή, με μαύρα μάτια, με
βλέμμα σοβαρό και ρεμβώδες και η ύ-
παρξής της όλη ενέπνεε την αγάπη και τη
στοργή, στην ωραία ηλικία των δέκα ο-
χτώ χρόνων που περνούσε.

Ο γιατρός Σαβαρόλ είχε πεθάνει πιά,
παίρνοντας μαζί του στον τάφο και ο με-
γάλο μυστικό, που μονάχα αυτός και ο
Ζύλ γνώριζαν.

Και, τέλος, πρέπει ν' αναφέρω και
ένα μορφο παιδί, τον αδελφό της Λευ-
κής, που η Μαργαρίτα είχε αποκτήσει
τρία χρόνια έπειτα από το βρέφος που
είχε γεννηθεί πεθαμένο και είχε αντικα-
ταστήσει με τη Λευκή, χωρίς κανείς άλ-
λος να το μάθη ποτέ, έκτος από τα δυο
πρόσωπα που γνωρίζουμε.

Τη βραδυά που αρχίζει πάλι η ιστορία
μας, στο άρχοντικό μεγάλο του Φουσε-
ρόλ, γινόταν χορός μεταμφιεσμένων, μέ-
σα στην κατάφωτη μεγάλη αίθουσα του
πύργου.

Στο χορό είχαν έρθει πυργοδεσπότες
και πυργοδεσποίνες των περιχώρων, κα-
θώς και πολλοί φίλοι από το Παρίσι, που
είχαν πάσει με άμαξι, άλλοι για να φύ-
γουν πάλι όταν η έορτή θα έτελειwane και
άλλοι με το σκοπό να μείνουν λίγες ήμέ-
ρες στον πύργο.

Θα ήταν η ώρα μία μετά τα μεσάνυχτα
και η έορτή βρισκόταν στο ζενιθ, όταν
ένα απλό κουπέ, που έσυρόταν από ένα
δυνατό αλόγο, έφάνηκε στο βάθος της
δενδροστοιχίας, κάτω από τα φωτισμένα
τόξα. Σε λίγο, το κουπέ έπέρασε το κι-
γκλίδωμα και στάθηκε μπροστά στη μαρ-
μαρίνη σκάλα. Ένας υπηρέτης έτρεξε ά-
μέσως, άνοιξε την πόρτα του άμαξιού κι
έκανε τόπο για να κατεβή ένας άντρας
ψηλός, με ωραίο ανάστημα, ντυμένος με
κατακόκκινη στολή Μεριστοφελή. Το κο-
ρτούμι αυτό έδινε στο όμορφο πρόσωπο του
ξένου μία παράξενα σκληρή έκφραση ω-
μότητας.

Θα ήταν ένας άνδρας σαράντα περίπου
χρόνων. Άλλα τα μαλλιά, που έξεύχαν
από το σκούφο του, ήταν κατάνυρα.

Μπήκε στο διάδρομο, περνώντας μέσα
από ένα διπλό στοίχο παρατεταγμένων ύ-
πηρετών, ανέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα
και στάθηκε στο τελευταίο σκαλοπάτι,

για λίγο, σαν να τον έτρώμαζε για μία
στιγμή το θέαμα που αντίκρυσε.

Ένα δολόκληρο πλήθος με πολυτελείς
χρυσοκεντημένους στολές, έγέμιζε την αί-
θουσα και τους διαδρόμους. Όλος αυτός
ο κόσμος φαινόταν σαν ένα κύμα από
μετάξι, χρυσάφι, άσημα και πολυτίμους
λίθους, που έπαιρνε μεγαλύτερη λάμψη
και μεγαλοπρέπεια κάτω από τον ώκεανό
των φώτων.

Ο ξένος, αφού στάθηκε για λίγο και
κύτταξε το πλήθος, διέσχισε τη μεγάλη
σάλλα κι έφτασε σε μία μικρή αίθουσα,
όπου η Μαργαρίτα έδεχόταν τους προσκε-
κλημένους της. Στην πόρτα έσταμάτησε,
ένω το χέρι του έσφιξε απότομως το κόκ-
κινο περιετήθιό του, προς τ' άριστερά,
λές για να κρατήσει τους δυνατούς παλ-
μούς της καρδιάς του.

Η Μαργαρίτα ήταν εκεί και ακτινοβο-
λούσε από χάρι κι όμορφιά, μέσα στην
πρωτοφανούς πολυτελείας τουαλέττα της.
Ευτυχισμένη και υπερήφανη αυτό το βρά-
δυ για το θρίαμβό της, η Μαργαρίτα φαι-
νόταν μόλις είκοσι χρόνων.

Η κόμηση έμεινε για μία στιγμή μο-
νάχη της μέσα στη μικρήν εκείνη αίθουσα.
Τότε, ο ξένος με τη στολή του Μεριστο-
φελή έπροχώρησε ακόμη λίγο, στάθηκε
μπροστά της και ύποκλιθηκε.

Η Μαργαρίτα σηκώθηκε απότομα, ά-
ναποδογυρίζοντας την καρέκλα της, και
φώναξε:

— Ροσκώφ!

— Αν ήταν εκεί κοντά κανείς, θ' άκου-
γόταν. Ευτυχώς όμως ο θόρυβος ήταν
τόσος, ώστε η φωνή της κομίσσης έπνί-
γηκε.

— Ροσκώφ!, εξακολούθησε μόλις έπέρα-
σε η πρώτη κατάπληξις. Έσείς εισθε!
Έχει περάσει τόσος καιρός από τότε!
Ενδομίζα πώς δεν θα σας ξαναέλεπα πιά!
Κι' έπειτα, με φωνή χαμηλή, που έπρό-
διδε μεγάλη συγκίνηση, ψιθύρισε για να
συγκρατηθή και να κερδίση καιρό να συ-
νέλθη:

— Α!... Πόσο θα χαρή η αδελφή σας!

— Η αδελφή μου, η Μάρθα, ζή ακό-
μη!... είπε με φωνή σταθερή ο Ροσκώφ.
Τί ευτυχία! Δέκα οχτώ χρόνια τώρα δεν
έμαθα γι' αυτήν τίποτα. Στη Σιθρία με
είχαν διαγράψει από τον κατάλογο των
ζώντανων. Εκεί είναι σαν να ζή κανείς
μέσα στον τάφο...

— Υποφέρατε πολύ, Μισέλ;

— Έάν υπέφερα; Δεν ξέρω, δεν θυμά-

μαι τίποτα πιά, αφού βρίσκομαι κοντά
σας και σας βλέπω.

Και άμέσως έπρόσθεσε:

— Ω, βέβαια υπέφερα! Το σόμα μου
έδασανόθηκε από πείνα, από δίψα, από
κρύο, από ένα σωρό βασανιστήρια. Άλ-
λά τί σημαίνουν όλ' αυτά, μπροστά σε ό-
σα υπέφερε η ψυχή μου; Η ψυχή μου,
που διέτρεχε τόσες άποστάσεις, αναζή-
τώντας τη δική σας!... Μου έστέρησαν
την έλευθερία. Πολύ λίγο μ' ενδιαφέρει.
Με κρατούσαν πολύ μακριά από σας,
χωρίς να έχω νέα σας, χωρίς να ξέρω τί
γίνεσθε, πώς ζήτε, τί σας συμβαίνει. Αυ-
τό ήταν το πραγματικό βασανιστήριο...

— Μισέλ!

— Ας μη μιλούμε όμως τώρα για πράγ-
ματα που δεν υπάρχουν πιά. Οι μέρες
του πένθους έπέρασαν, η νύχτα περνάει
και ο ήλιος λάμπει και πάλι... Υπαρχει
βέβαια στην καρδιά μου θέσις για την α-
δελφή μου, τη Μάρθα. Άλλά δεν έφυγα
από τις άγριες σκέψεις της Σιθρίας και
δεν διέτρεξα τόσους τρομερούς κινδύνους
για χάρι της. Μόνο για σας έκαμα όλ'
αυτά, Μαργαρίτα. Μ' αγαπάτε; Πρέπει
να φύγω; Πρέπει να μείνω; Πήτε μου...

— Μείνετε! Έχω τάχα το δικαίωμα να
σας διατάξω να φύγετε;

— Το δικαίωμα! Και φοβάσθε μήπως
σας παρακούσω;

— Ασφαλώς δεν θα με άκούατε, Μισέλ,
και δεν θα σας κατεδικάζα γι' αυτό. Σας
αγαπώ πάντα. Έσείς υπήρξατε το μόνο
σφάλμα της ζωής μου. Η μόνη μου δικαι-
ολογία γι' αυτό είναι ο έρωας. Αν έπαυα
να σας αγαπώ, δεν θα μπορούσα ν' άπει-
τήσω συγγνώμην. Η συμπάθεια που τρέ-
φω για σας, όμως, Μισέλ, δεν είναι πιά
η συμπάθεια που έτρεφα τότε. Τα δέκα
οχτώ αυτά χρόνια που πέρασαν, με γε-
ράσανε πολύ. Άλλά και να θέλω, πώς
μπορώ να λησμονήσω, όταν υπάρχη έδω
μια κόρη, της οποίας έσείς είπατε ο πατέ-
ρας; Ο νόμος, βέβαια, δεν σας άναγνω-
ρίζει κανένα δικαίωμα και κανείς ποτέ
δεν μπορεί να φαντασθή ότι η κόρη αυτή
έγεννήθηκε από μās τους δυο... Και ό-
μως, αν ο έρωας μου για τον Ροσκώφ δεν
υπήρχε πιά, φαντάζεται ο Ροσκώφ ότι θα
είχα το θάρρος να τον άπομακρύνω από
την κόρη του και να τον έμποδίσω να την
βλέπη;

— Α! Μαργαρίτα, τί καλή που είσθε!
Άκούσατε με τώρα κι' έσείς. Θα σας πώ
την αλήθεια. Έγώ σας αγαπώ πάντα, ό-
πως και τα πρώτα χρόνια. Μου φαίνεται
όμως, ότι η μισή τρυφερότης, που είχα
για σας, άνηκε τώρα στην κόρη μου. Θα
έφευγα από τη Σιθρία για να ιδώ τη
Μαργαρίτα, αλλά για να ιδώ και τη
Λευκή.

— Κι' αυτό με κάνει ευτυχισμένη, Μι-
σέλ.
— Είναι ωραία η Λευκή;
— Ξεχωρίζει μέσα σε όλες τις νέες της
ηλικίας της.
— Πού είναι τώρα; Δεν μπορεί άρα γε
να την δω λίγο; Να την θαυμάσω;
— Καθήστε λίγο εδώ, Μισέλ. Θάρρη-
'Αλλά κι' από τη θέσι που βρίσκεσθε μπο-
ρείτε να την δείτε. Νά, είναι εκείνη που
έρχεται, στηριγμένη στον βραχιόνα του
μαρκησιού ντε Τεβάν. Μισέλ, πρέπει να
φανήτε ψυχραιμος. Μην ξεχνάτε ότι η εύ-
τυχία όλων μας μπορεί να εξαρτάται από
μια μικρή άπερισκεψία.

— Εκείνη τη στιγμή, έφάνηκε η Λευκή,
ντυμένη με μία πλούσια μολδαυική στο-
λή, ένω ο καθαλιέρος της φορούσε στο-
λή Ένετο άρχοντος.

Η Λευκή έπλησίασε την κόμηση χα-
ρίς να προσέξη το Ροσκώφ.

— Τί ωραία που είσαι άπόψε!, είπε η
Μαργαρίτα στην κόρη της. Μοιάζεις με
αληθινή θεά.

— Μα κι' εσύ, μητέρα, είσαι πολύ όμορ-
φη άπόψε. Παντού για σένα μιλούν.

Ο ντε Τεβάν είχε σταθή παράμερα
χαμογελώντας και τρώγοντας με τα μά-
τια την κόρη που αγαπούσε.

Ο μαρκήσιος Ζωρζ ντε Τεβάν, ήταν έ-

νας νέος όμορφος και άνοιχτόκαρδος, λί-
γο άπότομος στους τρόπους, αλλά η έλ-
λειψις αυτή του χαρακτήρος του, έξαφα-
νιζόταν από τη μεγάλη καλωσύνη της ψυ-
χής του.

Ενώ κυττούσε με θαυμαστικά βλέμμα-
τα τη Λευκή, έντελώς εξαφνικά, σαν να εί-
χε μαγνητισθή, έστράφηκε και βρέθηκε
άπέναντι του Ροσκώφ.

Αυτός δεν τον είδε. Μια ύπαρξις μο-
νάχα υπήρχε μέσα σ' όλον εκείνο τον κό-
σμο: η κόρη του!

Ένα άνεπαίσθητο και μυστηριώδες χα-
μόγελο άνθιξε στη χείλη του, καθώς πα-
ρατηρούσε τη Λευκή.

Μέσα στα μάτια του υπήρχε μια ύγρη
λάμψις και τα χέρια του άνοιγόκλειαν,
σαν να αισθανόταν μέσα στην καρδιά του
ότι τη στιγμή εκείνη έσφιγγε το κομψό
σώμα αυτής της κόρης, που την ενόμιζε
για δική του.

Ο ντε Τεβάν, έτρεμε από θυμό.

Δεν μπορούσε να έννοιση τί μυστική
τρυφερότης υπήρχε στο πατρικό εκείνο
βλέμμα, τί άπελπισία κρυβόταν στη στορ-
γή εκείνη, την καταδικασμένη να μην έκ-
δηλώνεται, αλλά να κρύβεται μέσα στην
πονεμένη καρδιά του πατέρα, που δεν τον
ήξερε, ούτε θα τον μάθαινε ποτέ η κόρη
του.

Στη στάσι του Ροσκώφ, ο ντε Τεβάν
δεν είδε παρά μόνο την προσβολή ενός
αγνώστου άνδρος, έναντιον της κόρης που
αγαπούσε. Και η ζήλεια του άναψε μονο-
μιάς. Άρπαξε το Ροσκώφ από το χέρι
και του είπε με βαθεία και θυμωμένη
φωνή:

— Κύριε!

Ο Ροσκώφ έταράχθηκε, σαν να τον εί-
χαν ζυγνήσει άπότομα από ένα όμορφο
δνειρο. Το χαμόγελο έχάθηκε από τα χεί-
λη του. Το βλέμμα του, που το έθέρμαινε
ως τη στιγμή εκείνη το γοητευτικό όρα-
μα της Λευκής, έγινε πάλι ψυχρό και έ-
πεσε με περιφρόνησι στο μαρκήσιο ντε
Τεβάν.

— Τί θέλετε, κύριε;

Η κόμηση όμως είχε μαντεύσει τί συ-
νέβη μεταξύ τους και έμπηκε στη μέση
για να προλάβη ένα ένδεχόμενο έπεισό-
διο.

— Κύριε ντε Τεβάν, είπατε στο νέο, σας
συστήνω τον λατρό Ροσκώφ, που μου έ-
σωσε τη ζωή πρό δέκα οχτώ έτών και
που δεν τον ξαναείδα από τότε. Έλπίζω
πως μόλις γνωρισήτε, θα γίνετε δυο πο-
λύ καλοί φίλοι...

Στράφηκε κατόπιν προς τη Λευκή και
της είπε:

— Εσύ Λευκή, παιδί μου, πρέπει να έ-
χης έμπιστοσύνη στον κύριο Ροσκώφ και
να ξέρεις ότι του όφελεις ευγνωμοσύνη.
Λίγο έλειψε, αγαπητό μου παιδί, να γίνης
άφορμη του θανάτου μου, την ημέρα που
γεννήθηκες. Η μεγαλοφυΐα του γιατρού
έσωσε και η αλtruιστία της Μάρθας, της α-
δελφής του, με έσωσε, όπως τόσες φορές
σου έχω διηγηθή.

Η Λευκή έδωσε το χέρι της στο γι-
ατρό.

— Αλήθεια, είπα, η μητέρα μου πολλές
φορές μου μίλησε για σας. Σε σας όφεί-
λω ότι την ένώνισα και ότι δεν έδοκί-
μασα την αιώνια λύπη που θα είχα, αν
γινόμουν αίτια να πεθάνη η μητέρα μου.

Ο μαρκήσιος πολλές φορές κι' αυτός εξέ-
φρασε τη λύπη του για την εξαφνική έ-
ξαφνισία σας και θα αισθανθή μεγάλη
χαρά όταν θα σας ξαναδεί.

— Πήγαινε να τον είδοποιήσης, παιδί
μου, είπα η Μαργαρίτα.

Έπειτα από την εξέγηση αυτή ο Τε-
βάν και ο Ροσκώφ έδωσαν τά χέρια και
χαιρετήθηκαν θερμά. Κανένas λόγος ζη-
λοτυπίας δεν υπήρχε πια για το νεαρό
μαρκήσιο.

— Συνοδεύσατε τη Λευκή, είπα η Μαρ-
γαρίτα στον ντε Τεβάν.

Οι δυο νέοι έφυγαν μαζί για να βρουν
το Ζύλ.

— Άναπιούνται, είπα ο Ροσκώφ, κυττά-
ζοντας το ζευγάρι.

— Ο ντε Τεβάν τη λατρεύει, είπα η

Μαργαρίτα, και θα ήμουν
ευτυχισμένη αν τον έβλεπα
σύζυγο της Λευκής. Άλ-
λά...

Έσταμάτησε. Και ο Ρο-
σκώφ ρώτησε με φωνή που
έκρυβε κάποιο αίσθημα χα-
ράς:

— Η Λευκή δεν τον ά-
γαπά;

— Η Λευκή είναι μικρή ά-
κόμα. Δεν ξέρω αν τον ά-
γαπά. Η καρδιά της ίσως
δεν έχει άπαντήσει ακόμα.

Όπως όποτε όμως δεν ά-
γαπά κανένα άλλον και αι-
σθάνεται για τον μαρκήσιο
μια μεγάλη συμπάθεια που
άσφαλώς θα εξέλιχθη σε έ-
ρωτα σφοδρό, αν άποπειρα-
θή κανείς να έναντιωθή.

— Και ποιος θα μπορούσε
να έναντιωθή; Μήπως έ-
σείς, Μαργαρίτα;

— Όχι έγώ. Σας το είπα.

— Μήπως ο κόμης, τότε;

— Ίσως... Ο μαρκήσιος

ντε Τεβάν, που η μητέρα

του είναι η πιο καλή μου φί-
λη, μόνο σε μένα έξωμολο-
γήθηκε το αίσθημά του για
τη Λευκή. Ο Ζύλ δεν ξέρει τίποτε ακόμη

ή κατάστασις αυτή όμως δεν μπορεί να
έξακολουθήση. Ο κ. ντε Τεβάν θα μίληση
στο σύζυγό μου και να ζητήσει το χέρι
της Λευκής. Έχω μάλιστα το προαίσθημα,
χωρίς να ξέρω γιατί, ότι ο κόμης θ' άπορ-
ρίψη την πρότασιν του μαρκησιού.

— Και για ποιο λόγο ο κόμης θ' άπέρ-
ριπτε την πρότασιν του μαρκησιού;

— Δεν ξέρω. Είμαι όμως βεβαία ότι θ'
άρνηθή, έστω κι' αν άκούση ότι και η
Λευκή αγαπά τον ντε Τεβάν και ότι χω-
ρίς αυτόν θα είναι δυστυχισμένη.

— Δεν σας καταλαβαίνα, Μαργαρίτα.

— Όχι, δεν γελίζαμ. Με καταλαβαί-
τε.

— Αφού όμως νομίζετε ότι ο σύζυγός
σας έχει τέτοια αίσθηματα, ξέρετε τί συμ-
πέρασμα βγαίνει από τη στάσι του;
— Ότι μισεί τη Λευκή. Παρ' όλη τη
στοργή και τη λατρεία που του τρέφει πάν-
τα η Λευκή, εκείνος τη μισεί κι' έχει δώ-
σει πολλές φορές δείγματα αυτού του ά-
νεξήγητου μίσους.

— Τον άθλιο! Μήπως άρα γε ξέρει τί-
ποτε;

— Όχι, αυτό είναι άδύνατον. Έπαίρνα-
με τόσες προφυλάξεις, τότε, στα ραντε-
βού μας!...

— Τότε, τί πρέπει να υποθέση κανείς;

— Δεν ξέρω, Μισέλ. Ίσως ο Θεός τι-
μωρεί το έγκλημά μας.

— Έσκυψαν και οι δυο ταπεινωμένοι το
κεφάλι.

Εξαφνικά η Μαργαρίτα ψιθύρισε:

— Μισέλ, πρόσεξε. Έρχεται ο κόμης.

Πραγματικά, ο Ζύλ έπλησίασε, γεμά-
τος χαρά, για να σφίξη το χέρι του Ρο-
σκώφ. Εδέχθηκε με ένκαρδιότητα το γι-
ατρό, που είχε τόσα χρόνια χαθή, χωρίς να
δείχνη ότι έπρόσθεσε την ψυχρότητα του
ρώσου και την προσπάθεια που κατέ-
βαλε για να χαμογέλαση.

Οι δυο άντρες άφησαν την κόμηση και
χάθηκαν μέσα στο πλήθος των προσκε-
κλημένων.

— Ελπίζω ότι θα με συγχωρήσετε, που
ήρθα χωρίς πρόσκλησι στο σπίτι σας, εί-
πε ο Ροσκώφ στο Ζύλ. Ήξερα πως θα
είχα κάποιο άγαπημένο πρόσωπο. Εξαφνικά, το
παιδί μου, φωτιζόμενο άπότομα, έδειξε
πως είχε βρή το πρόσωπο που ζητούσε.

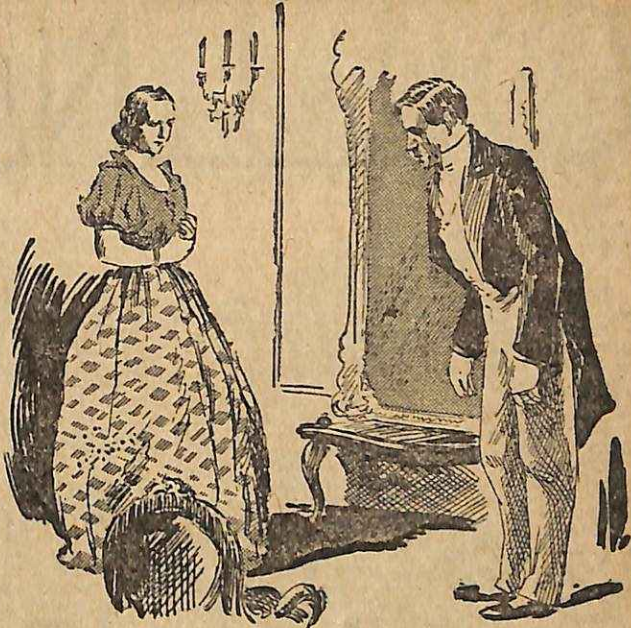
Ήταν η Λευκή, που έρχόταν μόνη της
κοντά του.

— Καλησπέρα, κύριε Μοργκάν, του εί-
πε άπαντώντας στο χαιρετισμό του νέου.

Πολύ άργά μās ήρθατε.

— Μπορώ νάχω την εύτυχία να πιστεύω,
ότι σας ήταν αίσθητή η άπουσία μου, δε-
σποινίς; είπε ο Μοργκάν συγκινημένος.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ένας νέος έπλησίασε με σεβασμό τη
Λευκή και ύποκλιθηκε μπροστά της.

— Λοιπόν, μπαμπά, είπα στον κόμητα,
πως με βρίσκεis;

— Κάπως εξαίρετικά ωραίο, είπα ο κό-
μης κυττάζοντας το παιδί με τρυφερότη-
τα. Ποτέ δεν θα γίνης άντρας!

Ο Ροσκώφ έχλώμιασε κι' έκύτταξε
τρομαγμένος το παιδί. Γιατί άρα γε; Ο
κόμης εξακολουθούσε να γελά.

— Είναι ο γιός μου, είπα στο Ροσκώφ,
ο αδελφός της Λευκής... Έλα, πήγαινε
τώρα, Μωρίς, έγώ και ο κύριος έχομε να
μιλήσωμε ιδιαιτέρως.

Γιός του! Αδελφός της Λευκής! Και
η Μαργαρίτα να μην του πή τίποτε γι'
αυτό! Είναι αλήθεια, πως δεν βρήκε καιρό.

Η κόμηση, λοιπόν, είχε δυο παιδιά!
Ένα κορίτσι κι' ένα άγόρι. Το γιό το
αγαπάει ο πατέρας. Την κόρη την μισεί.
Η μεγάλη κληρονομία του Κρέβκερ, λοι-
πόν, έπεται από το θανάτό του, θα μοιρα-
ζόταν εις δυο! Και ποιος ξέρει, αλήθεια,
μήπως ο γέρος μανιακός, δεν άποφάσιζε
ίσως ν' άφήση όλη του την περιουσία στο
Μωρίς, επειδή ήταν άγόρι και μπορούσε
έτσι να συνεχίση το οικογενειακό του ό-
νομα.

— Όχι! Όχι! Ψιθύρισε ο Ροσκώφ, σαν
να άπαντούσε σε πολλές σκέψεις και σε
πολλά σχέδια.

— Τί σκέπτεσθε; ρώτησε ο κόμης μ' έκ-
πληξι.

Ο Ροσκώφ τά έχασε.

— Με συγχωρείτε, είπα. Ήμουν άφηρη-
μένος. Αυτό μου συμβαίνει συχνά.

Ο κόμης άδήγησε το Ροσκώφ στη
Μάρθα, τους άφησε μόνους και ξαναγύ-
ρισε στο χορό.

★★

Έν τώ μεταξύ, στην αίθουσα, όπου κυ-
κλοφορούσαν οι πιο βαρύτιμες και πε-
ρίεργες στολές, έμπηκε και χάθηκε μέσα
στο πλήθος ένας νέος ως είκοσι χρόνων,
μεταμφιεσμένος σε σπουδαστή του μεσαι-
ωνος, με πρόσωπο θανάτο και σοβαρό, με
ανάστημα μέτριο και κομψό, με όμους
πλατείς και λεπτή μέση.

Περιπλανήθηκε για λίγο μέσα στο χο-
ρό και φαινόταν πως έψαχνε να βρή κά-
ποιο άγαπημένο πρόσωπο. Εξαφνικά, το
παιδί του, φωτιζόμενο άπότομα, έδειξε
πως είχε βρή το πρόσωπο που ζητούσε.

Ήταν η Λευκή, που έρχόταν μόνη της
κοντά του.

— Καλησπέρα, κύριε Μοργκάν, του εί-
πε άπαντώντας στο χαιρετισμό του νέου.

Πολύ άργά μās ήρθατε.

— Μπορώ νάχω την εύτυχία να πιστεύω,
ότι σας ήταν αίσθητή η άπουσία μου, δε-
σποινίς; είπε ο Μοργκάν συγκινημένος.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ένώ συνμιλούσαν οι δύο

νέοι έχόρευαν στην αίθουσα

114

‘Η ιατρός της καλλονής

Θάρρη, βέβαια, ή στιγμή που καμιά μας δεν θα ξεφύγει από τις ρυτίδες, όταν πιά θα μάς πάρουν τὰ γηραιά. Σήμερα όμως είμαστε νέες και δεν πρέπει να προκαλούμε μονάχες μας αυτή την άσχημία στο πρόσωπό μας.

‘Η ύγιεινή του προσώπου μάς απαγορεύει να κάνουμε μορφαλισμούς και να εκτιθέμεθα στον ήλιο, αλλά έμεις και τί δεν κάνουμε για να προκαλέσουμε την άσχημία αυτή; ‘Η μία ξυρίζει τὰ φρύδια για να φτιάσει μια καινούργια μάσκα. Δεν ξέρει όμως ότι ή ίδια προετοιμάζει τις όριζόντιες αυλάκωτες ρυτίδες στο μέτωπό της.

‘Η άλλη, επειδή της άρέσουν τὰ μυθιστορήματα, ξεθυγά και διαβάσει στο κρεβάτι της, χωρίς να ξέρη ότι λίγο-λίγο γύρω από τὰ μάτια της σχηματίζονται γραμμίτσες, οι οποίες παραμορφώνουν και τὸ πιο όρατο πρόσωπο. ‘Αλλη, για να δώσει κάποιο ύψος σοβαρότητας στή συζήτησή της, σουφρώνει τὸ μέτωπο και τὸ κάνει γραμμωτό.

‘Ε, λοιπόν: ἀποφεύγετε όλ’ αὐτά, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες!

‘Επὶ πλέον για ν’ ἀργπορηήσετε όσο τὸ δυνατόν τις πρώτες ρυτίδες πάρτε τὴ συνήθεια, όταν πλένετε και σκουπίζετε τὸ πρόσωπό σας, να τρίβετε τὴν πετσέτα πλάγια, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ μάτια.

Θὰ σὰς συστήσω επίσης κάτι πὸν θὰ τὸνώνη τοὺς μύς και θὰ δώσει κάποια ζωηρότητα στὸ πρόσωπό σας. Βρέχετε μιὰ πετσετούλα σὲ ζεστό νερό, στράγγιζέ τὴν κατόπιν και καλύψτετε μ’ αὐτὴν ὅλο τὸ πρόσωπο. ‘Όταν τὴν βγάλετε, κάμετε τὸ ἑξῆς: μὲ τὴν ἄκρη μιᾶς ἄλλης πετσέτας πὸν θάχετε βουτήξει σὲ κρύο νερό, μαστιγώνετε γρήγορα-γρήγορα τὸ μέτωπο, τὰ μάγουλα και τὸ πηγούνι. Εἶνε ἕνα είδος ὑδροθεραπείας, τὸ ὁποῖον καταπολεμᾷ τὰ προγυλία, τὰ κρεμαστά μάγουλα και τις ρυτίδες.

‘Ενας ἀρχαῖος συγγραφεὺς μάς διδάσκει ὅτι τὰ πευκόμηλα πολεμοῦν τις ρυτίδες. ‘Ενας νεώτερος ὁμως ἐπιστήμων μάς λέει: «Πάρτε ἕνα γινώμενο ροδάκινο, κάθε πρωτὶ, ζυμώστε τὸ να βγῇ ὁ χυμός του, ἀλείψετε μ’ αὐτὸν τὸ πρόσωπο και ἀφήστε τὸν να στεγνώσει ἑπάνω.

‘Επίσης, κάτι ἄλλο πὸν μπορᾷ να σὰς συστήσω ὡς πολὺ ἀποτελεσματικό, εἶνε τὸ ἑξῆς: Κάθε μέρα, πέντε ἢ ἕξι φορές κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ξαπλώνετε σ’ ἕνα ντινᾶνι και κλείνετε τὰ μάτια για πέντε λεπτά μονάχα. ‘Εκτὸς τοῦ ὅτι ξεκουράζει τοὺς μύς τοῦ προσώπου, ξεκουράζει επίσης και για λίγο τὸ μυαλό από τις σκέψεις. Κάποιος μεγάλος σοφὸς εἶχε πῆ: Σκέψεις = Ρυτίδες. ‘Αποδιώχνετε λοιπὸν τις σκέψεις, τὴ συλλογὴ, γίνετε χαρούμενες, εὐθυμες, γιατί Εὐθυμία ἐπίσης σημαίνει Νεότης.

ΜΑΛΒΑ

Υ. Γ.— Στις ἀναγνώστριες πὸν θὰ μοῦ ζητοῦν ιδιαίτέρως να τοὺς δίνω συμβουλές για κάθε ζήτημα καλλωπισμοῦ ἀπαντᾷ πρόθυμος και ἐντελὸς δωρεάν.

Μικρὰ-μικρὰ

— Στὸ διάστημα τοῦ βίου του, ἀπὸ τὴν ηλικία τῶν 20 ἐτῶν μέχρι τῶν 60, ὁ σιδηρουργὸς μπορεῖ να δώσει στὸν ἄκμονα 36.000.000 κτυπήματα. ‘Η θνησιμότης τῶν σιδηρουργῶν στήν ‘Αγγλία εἶνε 19 ἐπὶ 1000 σὲς ἐπαρχίες και 31 ἐπὶ 1000 στὸ Λονδίνο.

— ‘Ο ταχύτερος στενογράφος τοῦ περασμένου αἰῶνος ἦταν ὁ ‘Ισαάκ Δέμεντ στὸ Σικάγο, πὸν ἔγραφε 1338 λέξεις σὲ 5 συνεχῆ λεπτά, δηλαδή 267 λέξεις τὸ λεπτό.

— Μιὰ γεροντοκόρη πὸν πέθανε στήν Μασαχουσέτη τῆς ‘Αμερικῆς ἔφησε κληροδοτήματα 10.000 δολάρια, για να ἀσπρί-ζωνται μὲ τὸν τόκο του κάθε χρόνο ἕνας ἀριθμὸς σπιτιῶν οἰκογενειῶν πὸν... δεν ἔχουν ἀκύλους!

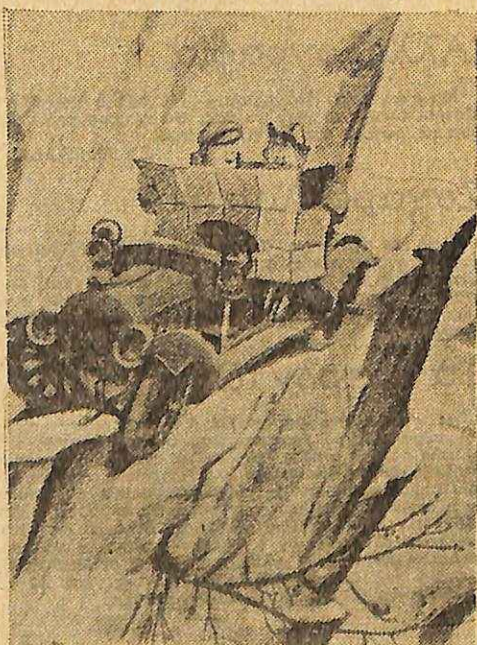
‘Η κόλασις τῶν... λωποδυτῶν

‘Η ‘Αθῆρσυνία εἶνε ἡ χώρα τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν. Στὴν πρωτεύουσά της—στὴν ‘Αδδὶς ‘Αμπέμπα—ἀπὸ τὰ παλὰ χρόνια μαζεύονται, τὴν ὀρισμένη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος πὸν γίνεται τὸ «παζάρι», χυλιδάδες ‘Αθῆρσυνοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ βασιλείου, για να πουλήσουν τὰ προϊόντα τους και να ἀγοράσουν ἄλλα εἶδη πὸν τοὺς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Αὐτὲς τις ἡμέρες ὅμως, ὅπως εἶνε φυσικὸ ἄλλωστε, δημιουργοῦνται μεταξὺ τῶν πωλητῶν και τῶν ἀγοραστῶν διαφορές, οι ὁποῖες πολλὲς φορές καταλήγουν σὲ λογομαχίες και διαπληκτισμούς. ‘Ο ἔμπορος βρίσκει ὅτι τὸ κριᾶρι πὸν ἀγόρασε ἀπὸ τὸν κτηνοτρόφο ἔχει ὀρισμένα ἐλαττώματα πὸν δεν τὰ εἶχε προσέξει τὴν ὥρα τῆς ἀγορᾶς, ἢ ὁ πωλητὴς ἀνακαλύπτει, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσὶ τοῦ ἀπὸ τὸ παράτηγμα τοῦ ἐμπορίου, ὅτι στὰ μέταλ-λινὰ κέρματα πὸν τὸν ἔδωσε ὁ ἀγοραστής ὑπάρχουν και μερικά κλάμματα. Μιὰ τέτοια διαφορά πὸν, φυσικά, δεν εἶνε καθόλου δύσκολο ὁ σπᾶνὸς να δημιουργηθῇ, δεν χρειάζεται ὡστόσο και μεγάλη δια-δικασία για να διευθετηθῇ.

‘Ο ‘Αθῆρσυνὸς λύει τὴ διαφορά του ἐπὶ τόπου, χωρίς να ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ ἄστυνομίες, ἀνάκρισις κ.λ.π., πὸν συνηθί-ζομε ἑμεῖς οι πολιτισμένοι. Φωνάζει ἀμέ-σως δυὸ-τρεις ἀπὸ τοὺς περιέργους πὸν ἔχουν περικυκλώσει τοὺς διαπληκτιζόμε-νους για να παρακολουθήσουν τὸν καυγᾶ και, χωρίς καμμιὰ διατύπωση, τὸν ὀρίζει δικαστᾶς. ‘Η ἀπόφασίς πὸν δὲν βγάλουν οι δικασταὶ τῆς... στιγμῆς, εἶνε τελεσιδικός. Καὶ ὁ ἀγοραστής και ὁ πωλητὴς τὴν ἀ-σπάζονται, χωρίς καμμιὰ διαμαρτυρία και τὸ ἐπεισόδιον θεωρεῖται λήξαν!... Μὴ νομίζετε, ὅμως, ὅτι ἐκείνους πὸν ἐπεχεί-ρησε να κοροιδίῃ τὸν συμπατριῶτη του μένει ἀτιμώρητος. Οι δικασταὶ πὸν ἔβγα-λαν τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασί, τὸν συλ-λαμβάνουν και τὸν παραδίδουν στὸν ἐπό-πτη τῆς τάξεως, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σ’ ἕ-να ὀρισμένο μέρος τῆς ἀγορᾶς. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζουν τὰ μαρτύρια του. ‘Ο ἐπό-πτης τῆς τάξεως τοῦ περνᾷ στὸ χέρι ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ και, τραβώντας τον ἀπὸ τὸ χέρι, ἀρχίζει να τὸν γυρίζει σὲ ὅλη τὴν ἀγορά, συστηνώντας στὸ πλήθος και τὸν κυττάξῃ καλά, για να μὴ πέσουν και ἄλλοι θύματα τοῦ «κατεργάρη»! ‘Αμα τελειώσῃ ἡ περιόδεϊα, τὸν δένει σ’ ἕνα στῖλο πὸν βρίσκεται μονίμως μπροστὰ

ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

—Δὲ στᾶλεχα ἔχω πὸς πᾶμε καλά;

στὸ φυλάκιο του και τὸ βράδυ μαζί με ἄλλους—ἀν συλληφθοῦν—τὸν παραδίδ-ει στὴν ἀστυνομίαν ὅπου και τιμωρεῖται παραδειγματικῶς. ‘Η συνηθεστερα πὸν πὸν τοῦ ἐπιβάλλεται εἶνε ραβδισμοί, τῶν ὁποῶν ὁ ἀριθμὸς κανονίζεται ἀναλόγως τοῦ παραπτώματος.

‘Αν συλληφθῇ κανένας κλέφτης... ἄλλοι-μονὸ του. Θὰ προτιμοῦσε να καθίσῃ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα ἢ να καταρατομηθῇ, παρὰ να ὑποστῇ τὴν ποινὴ πὸν ἐπιβάλλεται ἡ... ‘Αθῆρσυνιακὴ νομοθεσία στοὺς λωπο-δυτῆς. Πρῶτα-πρῶτα, τοῦ βγάζουν τὴν κε-λεμπία και γυρνὸν τὸν δένουν με τὸ κεφά-λι πρὸς τὰ κάτω σ’ ἕνα στῖλο, πὸν βρι-σκεται στὸ μέσον μιᾶς δυνατῆς φωτιάς. Δίπλα του ὑπάρχει ἕνα τραπέζι ὅπου το-ποθετεῖται τὸ πρᾶγμα πὸν ἔκλειψε και σὲ ἀπόστασι πέντε-ἕξι βημάτων στέκεται ὁ δημόσιος κατήγορος, ὁ ὁποῖος κάθε πέν-τε λεπτά φωνάζει δυνατᾶ: «Ψῆσου, ἀπαί-σιε λωποδυτῆ, αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη τιμωρία πὸν σοῦ ἀρμόζει»!...

Μετὰ, ὁ... δημόσιος κατήγορος γονατίζ-ει, σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά και ἀπαγ-γέλλει: «Θεὲ παντοδύναμε και τιμωρεῖ!... Ὁ εὐσεβὲς προσκυνητᾶ σου σὲ παρακα-λοῦν να ὀδηγήσῃ τὸν λωποδυτὴ στὴν κό-λασι, για να πῆνεται αἰωνίως ὅπως τῶ-ρα»!...

‘Αν ὁ λωποδυτὴς ἀνθέξῃ και δὲν πεθᾶ-νῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτό, πρᾶγμα πὸν συμβαίνει σπανιῶτα, τὸν ὀδηγοῦν στὴν φυλακὴ ὅπου και τὸν ἀφήνουν να πεθᾶ-νῃ ἀπὸ ἀσιτία!...

‘Αν τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμοζόταν και στὸν πολιτισμένο κόσμο, ἀφᾶλῶς δεν θὰ ὑπῆρχαν λωποδυτῆς, ὅπως δεν ὑπάρχουν και στὴν ‘Αθῆρσυνία!

Γόμος με κλόματα

‘Ανοιχτὰ στὸν κόλπο τῆς Βεγγάλης, στὶς ‘Ινδίες, βρίσκεται ἕνα σύμπλεγμα νήσων, ὅπου ἡ τροπικὴ βλάστησις ὀργι-νίζεται. Τὰ νησιά ‘Ανδαμάν—ἔτσι λέγονται—χρησιμεῖουν σήμερα για φυλακὲς τοῦ ‘Αγγλικοῦ κράτους. Μόνο στὴν πρωτεύ-ουσα τους, τὸ Πόρτ-Μπλαιρ, βρίσκει-ται κανεὶς μερικὸς Εὐρωπαῖος, ἐνῶ ἡ ἄλ-λη περιοχὴ κατοικεῖται ἀπὸ τοὺς ἰθαγεν-εῖς, πρωτόγονους φυλὲς με πολλὰ παρα-ξένα ἔθιμα.

Οἱ ‘Ανδαμάνιοι εἶνε μιὰ φυλὴ, ἀγνώ-στου καταγωγῆς, ἔχουν ὕψος μικρὸ, εἶνε πολὺ μαῦροι με σγουρὰ μαλλιά και με ἐξέχοντα τὰ μῆλα τῶν παρεῶν. Μέσα στὶς τόσες συνήθειές τους ἔχουν και ἕνα παράδοξο γαμήλιο ἔθιμο.

‘Όταν πρόκειται να γίνῃ γάμος, ἡ μελ-λόνημος ὀδηγεῖται σὲ νεόκτιστη καλύβα ἐνῶ ὁ γαμπρὸς... τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ ἀποχωρεῖ!—και κρύβεται στὰ δάση! Τρέχουν τότε ὅλοι οι κάτοικοι για να συλ-λάβουν τὸν γαμπρὸ, τὸν ὁποῖον και ἀνα-γουν θριαμβευτικῶς στὴν καλύβα τῆς νύ-φης, και τὸν ἀναγκάζουν να καθίσῃ γόνατὰ τῆς! Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐ-τελεσθῇ...

‘Αμέσως τότε ἀρχίζουν ὅλοι να... κλαί-νε σπαρτακτικά. Τὸ κλάμα εἶνε σημεῖο μεγάλης χαρᾶς στοὺς ‘Ανδαμάνιους. Λοφουρόμενοι, λοιπὸν, ἐορτάζουν τὸ εὐγε-χὲς γεγονὸς τοῦ γάμου... ‘Ισως βρίσκον-ται αὐτοὶ πὸν κοντὰ στὴν πραγματικότη-τα, γιατί, ἀλήθεια, πολλοὶ γάμοι δεν ἐ-νε... για κλάματα;

‘Επῆρε τὸ θεῖο του

‘Ο Πέτρος διηγεῖτο στὸ φίλο του Παῦ-λο, ὅτι ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του τὸν ὀ-ράτησε και διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνας.

—‘Ηλίθιε, τοῦ λέει ὁ Παῦλος, γιατί ἔ-λπες ὅτι ἔχεις πλουσιώτατο θεῖο;

—Τῆς τὸ εἶπα, και γι’ αὐτὸ ἀκριβῶ-ς με παράτησε... Πῆγε να παντρευτῇ θεῖο μου.

Μιὰ κερένια κούκλα

— Τὴν γνώρισα στὸ βαπόρι πὸν γύριζε ἐκεῖ πέρα...

Τὴν γνώρισα!..., τρόπος τοῦ λέγειν... Μιὰ στιγμὴ ποῦταν γεμμένη στὴν κουπα-τῆ, γύρισε και με κύταξε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο... Τὸ βλέμμα της καρφώθηκε φυγα-λέο στὰ μάτια μου—ἀόριστο—λίγο θο-λό... Δεν με εἶδε... Μὲ κύταξε μονάχα σο-βαρὰ στὰ μάτια, ἐνῶ θὰ σκεπτόταν τίποτ’ ἄλλο...

Δὲν μπόρεσα πιά να ξεχάσω τὰ μάτια τῆς... ‘Ηταν βαθεῖα και ὕγρα σὰν τις νύ-χτες ἐκεῖ πέρα...

— Καὶ δεν μπόρεσα πιά να τὴν ξεχά-σω...

Τυχαιὰ συνάντησι τοῦ βαποριοῦ, σκε-πτόμουν, σὰν ἕνας νέος ἀντρας ἐκνευρι-σμένος ἀπ’ τὴς ἀτέλειωτες ὥρες ἄνις, πὸν σὲ κάθε γυναῖκα βλέπει μιὰ σειρή-να... Σὰν φτάσαμε στὴ Μπόρνεο και πα-τήσαμε στεριά, θὰ διαλυθοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ ἐφηβικὲς ὀνειροφαντασίες...

Μὰ τίποτε δεν μποροῦσε να με κάνῃ να μὴ συλλογίζωμαι τὴν ἀγνωστὴ μου... Κα-νένα πνεῦμα πονηρὸ τῆς Μαλαισίας θάδε-νε φαίνεται τὴ σκέψι μου, χωρίς τὴ θέλη-σί μου... Καὶ ὅμως ἡ δουλειὰ μου ἦταν ἀρκετὰ κουραστικὴ... ‘Ημουν ὁ ἐπιθεω-ρητῆς πὸν ἐπέβλεπε ἄν μεταχειρίζονταν καλά τοὺς ντόπιους ἐργάτες οι Εὐρω-παῖοι... Καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου μ’ ἔστει-λε βαθεῖα στὸ ἐσωτερικό, γιατί ἦταν ἀπί-στευτο ἴσασε ποιὲς μακρινὲς περιοχὲς φύτευαν οι δικοὶ μας λασιγὸδεντρά. ‘Η-ταν ὁ πρώτος χρόνος πὸν ἀνέλαβα κι’ ὁ προκατόχος μου μοῦδινε ὀδηγίς:

— ‘Η πιὸ μακρινὴ φυτεία εἶνε τοῦ Γου-ϊκινς...

— ‘Αγγλος; ρώτησα.

— Ὅτ’ ὁ ἴδιος δεν ἔφερε... Προσέξετε ιδιαίτέρως... ‘Εμαθα πὸς κακομεταχειρί-ζεται τοὺς ἐργάτες. Δεν ἔρω τί τοὺς κά-νει αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος, μὰ ὁ ντό-πιοι τὸν τρέμουν... Για τίποτε σὸν ὄ-σμο δεν θὰ τὸν κατηγοροῦσαν... ‘Ισως γιατί τοὺς ἔφερε καλά... ‘Εχει ζήσει ἐδῶ πέρα πολὺ περισσότερα χρόνια ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πάντως προσέξετε...

‘Όταν βρέθηκα στὴ φυτεία τοῦ Γου-ϊκινς, εἶχα τεντώσει μάτια κι’ αὐτὰ... ‘Η ἀλήθεια εἶνε πὸς τὸ παρουσιαστικό του ἦταν ἐντελὸς ἀποκρουστικό. ‘Ηταν σὰν ἕνα πράσινο σκέλεθρο... φαλακρὸς με μά-τια βαθουλωμένα... Μὲ γύρισε παντοῦ με μεγαλὴ εὐγένεια και φαίνονταν να μὲ διευκο-λύνῃ... Τοῦ κάκου ἔψατα, ρώτησα, ἐρεῦ-νησα... ‘Η τάξις τῆς φυτείας ἦταν παρα-δειγματικὴ και ὁ ἐργάτης φαίνονταν ἐν-θουσιασμένος... Μ’ ἕνα εἰρωνικό χαμόγε-λο ὁ Γουϊκινς μ’ ὀδήγησε σπῆτι του, ὅπου θὰ πέρανα τὴ νύχτα.

Στὴ χαμηλὴ κἀμαρα με τοὺς ἐξυλινους τοίχους, κάτω ἀπ’ τὸ ἀβέβαιο φῶς τῆς λάμπας, μιὰ γυναῖκα καθόταν κι’ ἔρραβε. ‘Ηταν ντυμένη με τὸ μονοκόμματο ὕφα-σμα πὸν φοροῦν οι ντόπιες, και στὴν ἀρ-χὴ τὴν πῆρα για καμμιὰ γυναῖκα τοῦ χω-ριοῦ, ἀπ’ αὐτὲς πὸν παίρνουν στὰ σπῆτια τους οι Εὐρωπαῖοι...

Γι’ αὐτὸ, φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί μου ὅταν βρέθηκα με μιᾶς ἀπέναντι στὴν ἀ-γνωστὴ μου τοῦ βαποριοῦ... Σηκώθηκε ἀμέσως σὰν μπήκαμε και τὸ θολὸ βλέμμα της πάλι ἀκούμπησε στὰ μάτια μου, ἀβέβαιο, διαστακτικό, σὰν μά-ταια να προσπαθοῦσε να θυμηθῇ.

— Μίσερ Γουϊκινς... ‘Η νυναικά μου... ‘Εκανα μιὰ ὑπόκλησι σὰν χαμένος, μὰ τὴ γυναῖκα μάζεψε τὸ ράφιμό της κι’ ἔφυ-γε ἀβόουσα... ‘Ξαναφάνηκε τὴν ὥρα τοῦ δείπνου... Τὸ ἴδιο, σιωπηλὴ... τὸ ἴδιο, μα-κρινή...

— Τὴν ζηλεύει αὐτὸ τὸ κτήνος, συλλο-γίστηκα, και φοβόμαι.

‘Ο Γουϊκινς εἶχε κέφι... Διηγόταν ἀνέκ-δοτα ἐπὶ ἀνεκδότων ὡς τὴν ὥρα πὸν κα-θένας τρώεξε στὴν κἀμαρά του για ὅ-

πνο. ‘Ενῶ δεν μποροῦσα να κοιμηθῶ... ‘Εξῶ, ἡ τροπικὴ νύχτα εἶχε στοιχειώσει σὲ μιὰ φεγγαροχλωμιά ὀργιαστικὴ και τὸ ἄρωμα τῆς μανόλιας μέθαιγε σὰν ἄλ-κοόλ... Κάποιος ἔξυσε τὸ παράθυρό μου ἀπ’ τὴν βεράντα πὸν ἔξανε τὴν κἀμαρα...

‘Ανοιξα... Καὶ σὰν εἶδα τὴν ἀγνωστὴ μου να στέκεται ἀπέξω με μιὰ ἔκφρασι ἱκεσίας στὸ θλιμμένο της πρόσωπο, δεν πίστεψα στὰ μάτια μου... Νόμισα πὸς θά-ταν πλάσμα τοῦ νοῦ... Νεράιδα...

— ‘Εσεῖς!..., ψιθύρισα.

— Συγχώρησε με..., μουρμούρισε. Μοῦ φαίνεται πὸς σὰς ἔχω ξαναδῇ... Δεν θυμάμαι πιά πὸν... Βλέπω τόσο σπάνια Εὐρωπαῖους ἐδῶ πέρα... Θέλησα να κου-θεντιάσω λίγο μιὰ σας...

— Καί... δέν... φοβάστε; τὴν ρώτησα. ‘Ημουν τόσο πεπεισμένος πὸς ὁ ἀντρας τῆς τὴν τυραννοῦσε με τὴν ζήλεια του...

— Αὐτόν! Αὐτόν να φοβηθῶ; Γιατί; Δεν φοβάμαι κανένα. Τὸν φὸ ὅ τὸν ἔ-χω με ἔσα μου...

‘Αρχισα να νομίζω πὸς ἦταν τρελλή...

‘Εντελὸς τρελλή...

Μὰ ἡ κουθέντα της ἦταν τόσο λογικὴ ἀργότερα, τόσο μετρημένη, πὸν ἄλλαξα γνώμη...

‘Η περιπέτεια μοῦ φαίνονταν πολὺ πα-ράξενη για νᾶνε ἀληθινή... Λίγες ὥρες μοναξιάς μέσα στὴν ὁμορφὴ νύχτα μᾶς ἔνωσαν περισσότερο παρὰ ἐκατὸ χρόνον γνωριμίας... Γι’ αὐτὸ βρήκα πολὺ ἄπλο να τὴν ρωτήσω:

— Γιατί παντρεύτηκε τὸν Γουϊκινς;

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δεν ἔρω πιά... Αὐ-τὸς τὸ θέλησε.

— Τὸν ἀγαπᾷ;

Μιὰ ἀστραπὴ διάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Τὸν μισῶ!

— Γιατί δεν τὸν ἀφήνεις;

— Γιατί με κρατᾷ, ὅπως κανένας δεν κράτα τοῦ... χωρίς ἀντίδοτο... ‘Ο θάνα-τος! ‘Α! Μ’ εἶχε καλά δέσει... Μὰ μιὰ βδομάδα μαζί σου, Φρέντυ, τί περάζει ἀν τὴν πληρώνω με τὴ ζωὴ μου;...

— Θέλεις να τὸν σκοτώσω;

‘Ερρίγησε δολόκληρη.

— Μὴ μιλᾷς πιά ποτὲ γι’ αὐτό...

— Σκοτώνεις και μένα...

Στὰ λόγια αὐτά, χωρίς να με χαιρετί-σῃ, ἔφυγε σὰν σκιά...

‘Όσο για μένα; τᾶχα χαμένα. Μὲ τί τρόπο ἀρα γε τὴν κρατοῦσε; Μὲ τί; ‘Ε-κείνη τὴ νύχτα, ἀν ἤθελα, τὴν ἔπαιρνα και φεύγαμε. Ποιὸς θὰ μᾶς ἐμπόδιζε; ‘Ο Γουϊκινς, τὸ καράβαλο;

Τὴν ἄλλη μέρα σὰν εἶδα τὸ πλατὺ, φα-νερὰ κοροιδευτικό χαμόγελο τοῦ Γουϊκινς, μοῦρθε να τὸν ἐμμετρεῖω στ’ ἀλήθεια... Τὸ ρεβόλβερ μου μ’ ἔκαιγε...

Ξαναγύρισα στὴ φυτεία ὕστερ’ ἀπὸ ἕνα μῆνα, τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισμένη ἀγάπη... ‘Όλα ἔγιναν ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ. ‘Ο-πὸς τὴν ἄλλη νύχτα, μετὰ τὸ δείπνο ἤλθε πὸς τὴν ἄλλη νύχτα, πὸν τὰ λεπτά της κόκκαλα τρίζανε...

— ‘Ακόμα... Συγχώρησέ με, ἀγάπη μου, πὸν σὲ λύπησα... Συγχώρησέ με, ἀγάπη... ἀγάπη μου... ἀγ... ..

Τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπ’ ἕναν διαρκ-ὴ σπασμό. Τὰ μάτια της σιγα-σιγα θό-λωσαν και τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀβέβαιο... Μὲ κύταξε χωρίς να με βλέπῃ... ‘Όπως ὅταν τὴν πρωτογνώρισα... Τότε. Στὸ βαπόρι. ‘Απαράλλαχτα...

‘Εμεινα ὥρες ἔτσι... ‘Ωρες!...

‘Αποσβολωμένος ἀπ’ τὴ λύπη να σφίγγω στὸ στήθος μου τὸ ἀψυχο σωματάκι, πὸν ζύγιζε στὰ χέρια μου ὅσο και μιὰ κερ-ένια κουκλίτσα τῆς Μπόρνεο...

Τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπ’ ἕναν διαρκ-ὴ σπασμό. Τὰ μάτια της σιγα-σιγα θό-λωσαν και τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀβέβαιο... Μὲ κύταξε χωρίς να με βλέπῃ... ‘Όπως ὅταν τὴν πρωτογνώρισα... Τότε. Στὸ βαπόρι. ‘Απαράλλαχτα...

‘Εμεινα ὥρες ἔτσι... ‘Ωρες!...

‘Αποσβολωμένος ἀπ’ τὴ λύπη να σφίγγω στὸ στήθος μου τὸ ἀψυχο σωματάκι, πὸν ζύγιζε στὰ χέρια μου ὅσο και μιὰ κερ-ένια κουκλίτσα τῆς Μπόρνεο...

Τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπ’ ἕναν διαρκ-ὴ σπασμό. Τὰ μάτια της σιγα-σιγα θό-λωσαν και τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀβέβαιο... Μὲ κύταξε χωρίς να με βλέπῃ... ‘Όπως ὅταν τὴν πρωτογνώρισα... Τότε. Στὸ βαπόρι. ‘Απαράλλαχτα...

Τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπ’ ἕναν διαρκ-ὴ σπασμό. Τὰ μάτια της σιγα-σιγα θό-λωσαν και τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀβέβαιο... Μὲ κύταξε χωρίς να με βλέπῃ... ‘Όπως ὅταν τὴν πρωτογνώρισα... Τότε. Στὸ βαπόρι. ‘Απαράλλαχτα...

Τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπ’ ἕναν διαρκ-ὴ σπασμό. Τὰ μάτια της σιγα-σιγα θό-λωσαν και τὸ βλέμμα της ἔγινε ἀβέβαιο... Μὲ κύταξε χωρίς να με βλέπῃ... ‘Όπως ὅταν τὴν πρωτογνώρισα... Τότε. Στὸ βαπόρι. ‘Απαράλλαχτα...

σὴν βεράντα... Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, χά-ρις λόγια, χωρίς προλόγους, παράφορα, τὴν ἔσφια μαλιακά στὴν ἀγκαλιά μου, στὴν ἀγκαλιά μου πὸν μόνη της ἦλθε και ῥίχτηκε με μιὰν ἀπελπισμένη παραφορά, σὰν ν’ αὐτοκτονοῦσε.

— Σ’ ἀγαπᾷ, Φρέντυ, ψιθύρισε... Σ’ ἀγαπᾷ πὸν πολὺ ἀπ’ ὅλα. Κι’ ἀπ’ τὴ ζωὴ ἀκόμα... Πᾶμε...

Τὴ σήκωσα στὰ μπράτσα μου και σὲ λίγο τ’ αὐτοκίνητό μου μᾶς πῆγαινε στὴν πόλι, μ’ ἐκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα...

Μέρες τρέλλας, μέρες παράφορης ἀγά-πης, ὅπου τὸ συνηθισμένο μέτρημα τοῦ χρόνου εἶχε πάψει, λὲς και ἡ καιμπάνα τοῦ πεπρωμένου χτυποῦσε τις ὥρες μονα-χὰ για μᾶς.

— ‘Αγάπα με πολὺ, Φρέντυ... Μ’ ὀλη-σου τὴν καρδιά... Για νάχω τὴν ἀγάπη σου σὰν θάμα ὀλομονάχη. Χωρὶς ἔσένα...

— Μὰ, ἀγάπη μου, τί εἶν’ αὐτὰ πὸν-λὲς; Πάντα ἔτσι θ

'Ερωτικά.. δικαστήρια!

Σε καμιά εποχή, ούτε στην αρχαιότητα, ούτε στους Ρωμαίους χρόνους, δεν πήρε ο έρωσ τόσο επίσημο χαρακτήρα όσο κατά τον μεσαίωνα.

Την εποχή εκείνη ο έρωσ ήταν ο μεγάλος μοχλός που κινούσε τα πάντα. Αυτός δηθύνει και την 'Ιερά 'Εξέτασι ακόμη. 'Ο Μεσαίων ήταν με λίγα λόγια η εποχή της βασιλείας των γυναικών. Τόσο σοδάρ, τόσο επίσημα το είχαν πάρει το ζήτημα του έρωτος, ώστε είχαν ιδρυθεί και ειδικά δικαστήρια που εξέδικαζαν τις μεταξύ των έρωτευμένων διαφορές!

Οι δικαστές που εξέδικαζαν τις έρωτικές υποθέσεις στα δικαστήρια αυτά, ήταν κατά το πλείστον διάσημες αριστοκράτισσες και ευγενείς ιππότες, εκλεγόμενοι μεταξύ των θεωρουμένων «φρονιμών». Πολύς φορές στα έρωτικά δικαστήρια συμμετείχαν και διάφοροι τροβαδοῦροι.

Οι αποφάσεις των δικαστηρίων αυτών χρησιμοποιούν ως νόμοι για κάθε νέα περίπτωση παρομοίας φύσεως που παρουσιάζονταν στο μέλλον και σύμφωνα με αυτές λυόταν η διαφορά!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Τα μεγαλύτερα έρωτικά δικαστήρια της Γαλλίας, που διετηρήθησαν από τον ΙΒ' ως τον ΙΕ' αιώνα, ήταν πέντε: της Γασκώνης, της Εποκομής της Ναρθόν, της βασιλείας 'Ελεονώρας, της κομήσης της Καμπανίας και της κομήσης της Φλάνδρας. Χιλιάδες έρωτικών διενέξεων και διαφορών είχαν εκδικασθεί σ' αυτά, καθώς επίσης και χιλιάδες αποφάσεων είχαν εκδοθεί.

Θά αναφέρωμε εδώ μερικές περιέργες αποφάσεις.

ΠΟΤΕ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Κάποτε ο φίλος μιας ευγενούς κυρίας είχε εκστρατεύσει μαζί με τους σταυροφόρους στην Παλαιστίνη. Είχε περάσει πολύς καιρός από την ημέρα που έφυγε και κανείς δεν ήξερε πότε θα γυρίσει. Η φίλη του, βλέποντας ότι ο ιππότης της ήταν ζήτημα αν θα επέστρεφε ποτέ, πήρε την απόφαση να παντρευθεί με κάποιον άλλον. Μά τότε ένας φίλος του σταυροφόρου ιππότης υπέβαλε ένσταση κατά του γάμου της στο έρωτικό δικαστήριο της κομήσης της Καμπανίας, το οποίο, με μιά απόφασή του, επέβαλε στην ευγενή κυρία να αναβάλει τον γάμο της έως ότου εκδικασθεί οριστικά την υπόθεσι. 'Επειτα από λίγες μέρες, το δικαστήριο συλλήβη και το ζήτημα έτέθη ως εξής στους δικαστές:

«Μπορεί μια γυναίκα, της οποίας ο φίλος πεθαίνει, δυο έτη μετά τον θάνατό του να παντρευτεί άλλον, και ακόμη περισσότερο μπορεί να παντρευτεί άμα ο φίλος της απουσιάζει και στερείται ειδήσεων του;»

Οι δικαστές του έρωτικού δικαστηρίου, αφού έσκέφθηκαν αρκετή ώρα, εξέδωκαν την ακόλουθη απόφασι: «'Η άπουσία του φίλου δεν δικαιολογεί την προς αυτόν απιστία της φίλης του. Τότε μόνον δικαιολογείται η απιστία όταν και αυτός άθετσε τις προς την φίλην του υποσχέσεις του. 'Η στερήσει ειδήσεων του δεν μπορεί να ληφθεί υπ' όψιν, γιατί πιθανόν να μην έγραφε στην φίλη του, από φόβο μήπως παραπέσουν οι επιστολές του και αποκαλυφθούν έτσι τα έρωτικά του μυστικά».

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Κάποια άλλη φορά ένας νέος είχε αγαπήσει μια σκληρόκαρδη κόρη, προς την οποία δεν έπαυε να στέλνει συνεχώς πλούσια και πολύτιμα δώρα, με την ελπίδα

δτι έτσι θα την έκανε να τον αγαπήσει. 'Εκείνη όμως, παρ' όλο που δεχόταν με ευχαρίστησι τα δώρα του, εξακολουθούσε να παραμένει ασυγκίνητη στον έρωτά του. Στο τέλος, ο νέος απελπισμένος κατέφυγε στο δικαστήριο της βασιλείας 'Ελεονώρας, ζητώντας δικαιοσύνη. Το δικαστήριο εξέδωσε την απόφασί του, στην οποία μεταξύ των άλλων έγραφε: «'Η αποδοχή των δώρων έχει σημασία ανταποκρίσεως στο έρωτικό αίτημα του προσφέροντος».

Δεν ξέρομε, αν ανάγκασε και την σκληρόκαρδη νέα να πάρη τον απελπισμένο έραστή της.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑ

Μια άλλη φορά έμηνυθη ένας νέος στο έρωτικό δικαστήριο των κυριών της Γασκώνης, γιατί έτόλμησε να φέρη στην δημοσιότητα τις έρωτικές επιστολές της φίλης του. Το δικαστήριο, κατόπιν πολυώρου συνεδριάσεως, εξέδωσε αυστηροτάτην απόφασι: Κατεδίκαζε τον αδιακρίτο νέο να απέχη του έρωτος έφ' όρου ζωής. 'Επίσης διέτασε όλες τις γυναίκες της περιφέρειάς του να τον άποφεύγουν! Προσέθεσε ακόμη στην απόφασί του, ότι: αν καμιά γυναίκα παρέβαινε την άπαγόρευσί του και ενέδιδε στον υπό... έρωτικόν άπαγορεύειν νέον, τότε έπρεπε όλες οι άλλες έντιμες γυναίκες να παύουν κάθε σχέσι μαζί της. Να της κηρύξουν δηλαδή... μπουκοτάζ!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Πολύς φορές, όταν καμιά υπόθεσι ήταν πολύπλοκη, το δικαστήριο την παρέ-

πεμπε σε διάφορους ποιητές, οι οποίοι, ως μάλλον άρμόδιοι στα έρωτικά ζητήματα, ανέλαμβαναν να εκθέσουν τις αντίληψεις τους επάνω σ' αυτήν. Τα πορίσματα των ποιητών έλέγονταν «'Εριδες» και τις «'Εριδες» αυτές τις έλάμβανε πάντοτε υπ' όψιν του το δικαστήριο, όταν έπρόκειτο να εκδώσει την απόφασί του.

Σε όποιο μέρος δεν υπήρχαν διαρκή έρωτικά δικαστήρια, οσάκις έκδηλωνόταν καμιά έρωτική διαφορά, συνεκροτούντο έκτακτα ή διαιτητικά, όπως έλεγονταν, με μέλη εκλεγόμενα από τα δύο φύλα. Τα έκτακτα δικαστήρια εξέδιδαν τις αποφάσεις τους, βασιζόμενα αποκλειστικώς στα πορίσματα των ποιητών.

Ο ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Κάποτε, στο δικαστήριο της κομήσης της Καμπανίας, ενώ εξέδικαζε κάποια συζυγική διαφορά, έτεθη ξαφνικά το έρωτικό ζήτημα: «Μπορεί να υπάρχει πραγματικός έρωσ μεταξύ των συζύγων;» Το δικαστήριο αφού έθεσε υπ' όψιν διάφορων ποιητών το υπόβληθέν ζήτημα και αφού έμελέτησε τις γνώμες τους επάνω σ' αυτό, εξέδωσε την ακόλουθη απόφασι: «'Ημεεις λέγομεν και βεβαιούμεν ότι ο έρωσ δεν δύναται να έπιτειν η δικαιώματά του

'Ερωτήσεις και άπαντήσεις

— Πού βρίσκεται η γενναιότης της γυναίκας;
— Στο να όμολογή τα πλεονεκτήματά της ώραιας αντίζήλου.

— Μή τί μπορεί να παραβληθί η γυναίκα ήλικία;
— Μή κεφάλαιο που όσο μεγαλώνει, τόσο μικρότερο τόκο δίνει.

— Ποιά είναι η μεγαλύτερη απόστασι;
— 'Απ' το στόμα μας ως του Θεού το αυτί.

— Ποιά είναι η συνηθισμένη άφορμή της φιλίας δύο γυναικών;
— 'Η κοινή έχθρα προς τρίτην.

— Τί καίει χωρίς να ζεσταίνει;
— Το πιπέρι.

— Τί διαφέρει ο υπερήφανος άπ' τον μαιόδοξο;
— 'Ο πρώτος θέλει να είναι κάτι, ο δεύτερος θέλει να φαίνεται κάτι.

— Ποιοι έχθροι είναι πιο επικίνδυνοι;
— Οι παλαιοί φίλοι.

— Σε τί χρησιμεύει η έμπιστοσύνη;
— Στο να άπατώμεθα χωρίς να το καταλαβαίνωμε.

— Ποιό είναι το πιο εύχριστο μαρτύριο;
— 'Η πείνα πρό του δείπνου.

— Τί δεν μπορούμε ν' άρνηθοῦμε σε όλους;
— Συμβουλές.

— Τί είναι ήλικία;
— Σκόπελος, επάνω στον οποίο σπαύνη φιλαλήθεια της γυναίκας.

— Γιατί το φίλημα είναι σαν τη φήμη;
— Γιατί διαδίδεται από στόματος στόμα!

— Τί φοβερώτερο: 'Ο έρωσ της γυναίκας ή το μίσος του άνδρος;
— Το δεύτερο το φοβούνται οι δειλοί, το πρώτο οι γυναίκοι.

— Ποιά αγάπη είναι θερμότερη;
— Αυτή που αντέχει στην ψυχρότητα.

— Πότε κάνομε λάθος εύκολώτερα;
— 'Όταν λογαριάζωμε... χωρίς τον νοδόχο.

έπί δύο συνεζευγμένων ατόμων. Οι μέν ρασται συμφωνούντες υποβάλλονται κειοθελώς εις διαφόρους υποχωρήσεις, νευ ουδεμιάς υποχρεώσεως ή άνάγκης. Οι δέ σύζυγοι είναι υποχρεωμένοι να χωριώνται ο εις του άλλου τάς θελήσεις, αποφάσεις αυτή, την οποίαν εξέδωσαν μετά ώριμον σκέψιν, άς έχη δι' αυτό σταθερόν και άπαραβίαστον κύρος. τως άπεφασίσθη έν έτει 1174, την τριάντην ήμέραν των Καλενδών, 'Ινδικτιώνος Ζ'».

Εδώ, όμως, προβάλλει το έρωτικό ζήτημα: «Μπορεί να υπάρχει έρωσ μεταξύ των άνδρών;» Το δικαστήριο αφού έθεσε υπ' όψιν διάφορων ποιητών το υπόβληθέν ζήτημα και αφού έμελέτησε τις γνώμες τους επάνω σ' αυτό, εξέδωσε την ακόλουθη απόφασι: «'Ημεεις λέγομεν και βεβαιούμεν ότι ο έρωσ δύναται να έπιτειν η δικαιώματά του

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ Μιχάλης δεν είχε παρ' όνομα ένα χέρι και μ' αυτό όλοσσε την πίπα του ο γέρο-θαλασδούκος.

Τον γνώρισα μαζί με άλλους καπετάνους στην Τουλόν, ένα βράδυ που οι άναμνήσεις είχαν πλημμυρίσει τα στήθη τους και το κρασί είχε κεντρίσει τις σκέψεις τους.

— 'Ιστορίες έρωτικές, ιστορίες θαλασσι- νές, ναυάγια, φόννοι έβγαίνουν μέσα από άναστεναγμάτα κι' από χαμόγελα σκλη- ρά ήρωϊσμού και φρίκης.

— Κι' έμένα, Καπετάν Μιχάλη, δεν σου συνέβη ποτέ τίποτα;
— Ναι, είπα, σαν ναβγαίνει μέσα από κάποιο έφιαλτικό όνειρο, ναι... κάτι μου συνέβη... μιά φορά... μιά ιστορία...

— 'Ε, λοιπόν, τί κάθεσαι; Πές μας την!

— 'Οχι!
— Γιατί;
— Είναι... πολύ τρομαχτική. Δεν μπο- ρείτε να την ακούσετε. Πήγα να την πω κι' άλλοτε κι' έφυγαν όλοι πριν να την τελειώσω.

— 'Η παρέα γέλασε. Κάποιος άδειασε το ποτήρι και το χτύπησε στο τραπέζι. 'Αλ- λος τέλειωσε το κορμί. Κι' ο καθένας μ' ένα χαμόγελο ζητούσε να δείξη την ή- ρωϊκή έγκαρτέρησί του.

— 'Ε, καπετάν Μιχάλη, είπα όμως και κάποιος άλλος. Πρόφασι γυρεύεις να ξε- φύγης...

— 'Ο θαλασδούκος τούς κύτταξε με μιά σκληρή ματιά, που καθρέφτιζε τη λάμψη κάποιου δράματος, ρούφηξε το ποτήρι, σκούπισε τα χείλη και στερέωσε με το μοναδικό άριστερό του χέρι την πίπα ά- νάμεσα στα δόντια του.

— Είκοσι χρόνια έχουν περάσει από τότε... άρχισε. Γύρισα από κάποιο τα- ξείδι στη Σιγκαπούρη και πήγα νανα- παυθώ για λίγες μέρες στο σπιτάκι του Μουριγιόν. Τώρα κληρονομίησι από κά- ποιο θείο μου. Το πρωί που σηκώθηκα κι' άνοιξα το παράθυρο, είδα σ' αντι- κρινό μου σπίτι να βγαίνει στο παράθυ- ρο μιά όμορφη ξανθή γυναίκα. Χαμογέ- λασα που άπόκτησα όμορφη γειτόνισσα γιατί είχα χρόνια να νοικιασθί το σπίτι εκείνο. Ντυθίκα, κατέβηκα στο χωριό και κάθησα στο καφεείο της πλατείας.

— Μά πάρω τον καφέ μου. Διαρκώς όμως μέσας στο μυαλό μου γύριζε η όμορφη γειτόνισσα και δεν βάσταξα: ρώτησα κά- ποιον να πληροφορηθώ ποιος νοίκιασε το γειτονικό μου σπίτι.

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ, μου είπα ο κα- πτετάν μου, πρόθεσε: «'Εκτός άπ' τη γυναίκα του όμως που βγαίνει και πο- νίζει ένα μήνα τώρα, δεν είδαμε τον... καπετάνιο».

— 'Ο καπετάν Ζεράρ!... 'Ο παλός μου φίλος, παντρεμένος και γείτονάς μου! Μά, αυτό ήταν ύπεροχο. 'Επρεπε να πάω να τον βρω...

Δεν είχα τελειώσει αυτή τη σκέψη μου και είδα τη γυναίκα του να βγαίνει μέ- σα από ένα μαγαζί με ψώνια φορτωμέ- νη.

— Σηκώθηκα κι' έτρεξα να την προφτά- σω.

— Κυρία μου, είμαι ο γείτονάς σας, ο καπετάν Μιχάλης...

— 'Α! ναι, έκαμε εκείνη. 'Ο άντρας μου μου είχε μιλήσει πολλές φορές για σάς...

— Βέβαια, είμαστε παλιοί φίλοι... ότι έσκόπευα ναρθώ στο σπίτι να τον δω.

— 'Αδύνατον, είπα ξαφνικά, αδύνατον, είναι πολύ άρρωστος, πά- σχει από νευρασθένεια, γι' αυτό και πιά- σαι από έρμηκό σπíti στο Μουρι- σμας αυτό το έρμηκό σπíti να του μι- λήσω για σάς... Χαίρετε, κύριε, χάρηκα πολύ.

Πήγα να της μιλήσω, να την έμποδι- σω, μα δεν την πρόφθασα. Είχε εξαφανι- σθί μέσα σ' ένα στενό.

Είχε νυχτώσει, όταν είδα να φωτίζων- ται όλα τα παράθυρα του αντικρινού σπιτιού.

Δεν είναι δυνατόν, σκεπτόμουνα, όσο νευρικός και άρρωστος άν είναι ο Ζεράρ, να μην έχει φίλα θά τον κάνη να με δε- χθί. Κατέβηκα, τράβηξα προς το σπíti, άνοιξα την καγκλόπορτα και μπήκα.

Χτύπησα την άπέναντι πόρτα του χώλ κι' άκουσα μιά φωνή:

— 'Εμπρός!

— 'Ανεγνώρισα τη φωνή του Ζεράρ και προχώρησα σ' ένα σαλόνι.

— Ζεράρ, είπα μπαινόντας. Το φαντα- ζόσουνα πως θα τύχαινε να συναντηθώ- με έπειτα από τόσα χρόνια; 'Εγώ είμαι ο καπετάν Μιχάλης.

— 'Α! επί τέλους, τ' αποφάσεις ναρ- θής να με δής; Τώλεγα έγώ στη γυναί- κά μου. Καλά έκανες, άπόψε έχομε γλέν- τος, περιμένω κάτι έξαιρετικούς μου φί- λους... Καλώς άρises, θά καθήσης να φάμε μαζί...

Σ' όλο αυτό το διάστημα που άκουα τη φωνή του Ζεράρ, γύριζα τα μάτια μου άριστερά, δεξιά, να δω από που μου μι- λούσε... 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

— 'Ακουα το Ζεράρ, μα δεν είδα ποτέ...

μακρουλές σιδερένιες τσιμπίδες που άκουμπούσαν στη γη, άνασκήκωναν το κορμί και τώκαναν να προχωρή. Κλικ-κλικ, κλικ-κλικ, κλικ-κλικ... Και τα τέσσερα αυτά άκρωτηριασμένα κορμιά παρατάχθηκαν μπροστά μου. Ο ένας φορούσε ένα μαύρο μονόκλ, ο άλλος χρυσά γυαλάκια, ο τρίτος το ίδιο και ο τέταρτος δέ φορούσε τίποτα. Και οι τέσσερις με κύτταζαν σάν περίεργο φαινόμενο.

— Ω, θα ελθετε έγκάρδιος φίλος του καπετάνιου, κύριε!

Οί άλλοι χαμογέλασαν.
— Συγγνώμη, κύριε, είπε εκείνος με το μονόκλ... Μην εκπλήττεσθε που σάς κάναμε την έρώτησι αυτή... αλλά ο καπετάνιος όταν παντρεύθηκε, είχε όρκισθή ν' άποτραβηχθή στην έπαρχία και να μη μπάση κανέναν σπίτι του, έκτός... έκτός από τους εξαιρετικούς του φίλους... Καταλαβαίνετε, όταν ένας είναι κουλός, κουτσός, κι' έχει παντρευθί μιά τόσο άμορφη γυναίκα... είναι φυσικό! Πάντως... άφου σάς δέχτηκε ο καπετάνιος...

Θεέ μου, τί παράξενα κορμιά ήταν αυτά... Είχα στομάσει και δεν μπορούσα ν' άπαντήσω. Σε λίγο, ήρθαν κι' άλλοι: Κλικ-κλικ, κλικ-κλικ, δύο μαζί, έπειτα τρεις... κι' άλλοι, κι' άλλοι και όλοι με κυττάζανε σάν περίεργο φαινόμενο με έκπληξι ή με ειρωνεία...

Σας βεβαιώ τα είχα χάσει. Δεν πίστευα πιά ότι βρισκόμουνα στην πραγματικότητα. Η παρουσία όλων αυτών των άκρωτηριασμένων ανθρώπων εκείνο το βράδυ, σ' αυτό το σπίτι, ήταν τόσο άποτροπία, όσο και τρομαχτική.

Σε λίγο έκαναν την εμφάνισί τους κι' ο καπετάν Ζεράρ με τη γυναίκα του. Φωνές χαράς, χαιρετισμοί, κατακυλίγματα για να πλησιάσουν, και διαρκώς το κλικ-κλικ κλικ-κλικ, ο ήχος της σιδερένιας τσιμπίδας που τους βοηθούσε να μετακινούνται.

Ο καπετάν Ζεράρ με σύστησε, όλοι άπλωσαν την τσιμπίδα να με χαιρετήσουν... Φωνάζεσθε το σφίξιμο της καρδιάς μου όταν άγγιζα το σίδερο εκείνο που μου έτεινόνταν για χέρι.

Το σαλόνι είχε γεμίσει παντοῦ, στις καρέκλες, στο τραπέζι, χάμω, καμάρωναν σάν «θουόδες» οί άκρωτηριασμένοι.

— Δεν περιμένομε παρά το γιατρό, είπε η κυρία.

Πράγματι, έφθασε κι' ο γιατρός... αυτός όμως είχε τα δυό του χέρια... του έλειπαν μονάχα τα ποδάρια. Μουσίφιζε το χέρι και χαμογέλασε.

Περάσανα στην τραπεζαρία. Ένα πολυτελέστατο τραπέζι είχε στρωθί. Ο καθένας πήρε τη θέση του... Κάθησα κι' έγώ...

Γιά μιά στιγμή, σάπασαν όλοι, κατέβασαν το κεφάλι.

Πέντε λεπτών άγωνιώδης σιωπή... Κι' έπειτα, κλικ-κλικ, οί τσιμπίδες κουνήθηκαν.

— Φίλοι μου, είπε ο καπετάν Ζεράρ. Η έφετεινή συγκέντρωσι μας δεν μοιάζει με την περσινή... Πάντως ή παρουσία του φίλου μου δεν θα μās έμποδισή να γλεντήσωμε.

Και γυρνώντας σέ μένα:
— Στην υγεία σου, καπετάν Μιχάλη. Στην υγεία μας φίλοι!

Κλικ-κλικ, πιάσαν τα ποτήρια με την τσιμπίδα και τάφεραν στο στόμα τους.

Ο Ζεράρ συνέχισε:

— Δε σέ βλέπω και τόσο εϋθυμο, καπετάν Μιχάλη! Σε γνώρισα άλλοτε πιό χαρούμενο. Έμπρός, περισσότερο μπρίο.. Λυπάσαι, ίσως, που μās βλέπεis σ' αυτή την κατάσταση; Τι τά θέs... Ζούμε... Πρέπει όμως να εϋθυμήσωμε... Μαζευτήκαμε εδώ όλοι οί εξαιρετικοί φίλοι, για να γιορτάσωμε την καλή εποχή, πού... γινήκαμε όλοι έτσι...

Κι' άρχισε τότε να μου διηγήται τη θλιβερή ιστορία της κατάντησ' αυτό το χάλι όλων εκείνων των ανθρώπων. Το άτιμόπλοιο «Δάφνη» που έρχόταν από την Ίνδοκίνα, ναυάγησε και ο καθένας

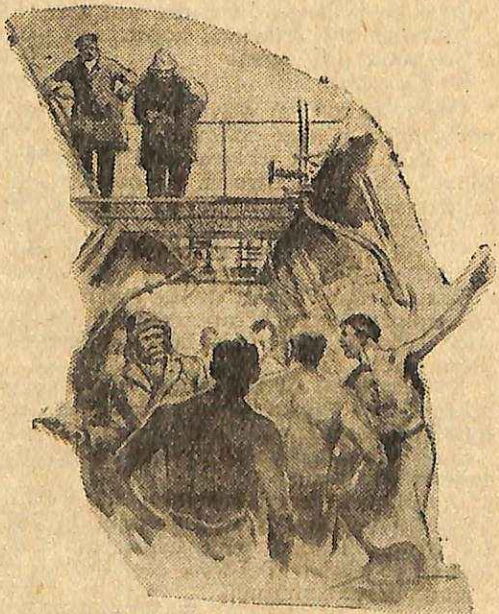
γύριψε να σώθη όπως μπορούσε. Με το πιστόλι στο χέρι συγκράτησα όσους μπορούσα από τον πανικό. Μιά παρέα βρέθηκε σέ μιά μεγάλη βάρκα. Μεταξύ τους, ή δεσποινίς Μάτζ, ή οποία είχε χάσει τους γονείς της στην καταστροφή αυτή. Δεκατρείς άνθρωποι μέσα σέ μιά βάρκα στον ώκεανό!... Σε τρεις μέρες κατανάλωσαν τα λίγα τρόφιμα που μπορούσαν να πάρουν κι' έτσι την ογδόη ήμέρα το πάν είχε εκλείψει.

Ο ένας τότε κύτταξε τον άλλο με μάτια άγριεμένα... "Ενοιώθαν το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως. Η έπρεπε κάποιος να θυσιασθή ώσπου να δουν οί άλλοι βαπόρι στον όρίζοντα να τους μαζέψη. Θάβαζαν κληρο, ποιός θα θυσιαζόταν για τους άλλους. Κι' ένω ήσαν έτοιμοι να τραβήξουν κληρο, τους σταμάτησε ο γιατρός.

— Κύριοι, έχω να σάς προτείνω την πιό σωτήρια λύσι. Έχω πάρει μαζί μου τη βαλίτσα με τα εργαλεία μου και με φάρμακα... Σας προτείνω λοιπόν... αντί να ανατωθί ένας άνθρωπος, προτιμότερο είναι να τού κόψω το ένα χέρι... Μπορεί να παρουσιασθή κανένα βαπόρι στο άναμεταξύ... Ξεγελάμε την πείνα μας και πάλι έχει ο Θεός έως την επομένη...

Λοιπόν, κύριοι, αυτοί οί άνθρωποι μονάχα έπειτα από ένα μήνα κατώρθωσαν να συναντήσουν βαπόρι και να σωθούν... Στο άναμεταξύ κάθε μέρα έρριχναν κληρο και ο γιατρός με τα νιστέρια του και τα αλμοστακία του άφαιρούσε από ένα χέρι, ένα πόδι του καθενός, για να τó φάνε και να συντηρηθούν.

Όταν γυρίσανε, επί τέλους, στην Εύρωπη, συμφώνησαν να συναντώνται μιά φορά το χρόνο να γιορτάζουν την ήμερα της σωτηρίας τους... Το πιό τρομερό όμως ήταν ότι από τότε διατήρησαν στην άνάμνησί τους τη γεύσι του ανθρώπινου κρέατος, και μέσα στα γλέντια τους αυτά δεν παρέλειπαν να προμηθεύονται ανθρώπινο κρέας και να τó τρώνε. Πώς; Από πού; Άγνωστο... Πάντως ένα από τα πιάτα που σερβίρισε το βράδυ εκείνο ή γυναίκα του Ζεράρ, μου φάνηκε κάπως άλλοιότιμο στην γεύσι του. Την κύτταξα. Τα χέρια τους ήσαν σκεπασμένα με πέτσινα μακρυά γάντια. Τα μάτια μου έπεσαν τότε έν συνεχεία στο γιατρό. Κι' αυτός έτρωγε με πέτσινα γάντια... Ξέχασα να σάς πώ, πώς μέσα στη μακάθρια αυτή άπόφασί τους, όλοι σεβάσθηκαν τη γυναίκα και τα δυό χέρια του γιατροῦ, που χρησιμοποιαν να κόβουν και ν' άποσποῦν τα μέλη του σώματος που τους χρησιμοποιεσαν για τροφή.

Με το πιστόλι στο χέρι συγκράτησα το πλήρωμα

Μιά άνατριχίλα διέτρεξε το κορμί όταν είδα τα μάτια των ανθρώπων να κυττούν περίεργα τα γυμνά μου χέρια, που βαστούσαν το πηρούνι και μαχαίρι...

Μού ήρθε, για μιά στιγμή, να σηκωθί να πεταχθώ έξω και να φύγω! Τραπέζι! Τί φρικτές ιδέες που έβαζε ο μου! Μήπως;...

Ξαφνικά όμως είδα — γιατί δε θυμάμαι πιά τίποτ' άλλο — τα γουρλωμένα χέρια του διπλανού μου να με κυττάζουν παίσια, με λύσσα, κι' ένοιωσα ένα δονήσ' στο χτύπημα στο κεφάλι. Ζαλίστηκα πολύ, που σωριάστηκε άναίσθητος.

Όπως τώδε πη ο καπετάν Μιχάλης, τραπέζι είχε άδειάσει. Έμεινα ένός ν' άκούσω το τέλος της τρομαχτικής του ιστορίας.

— Έ, λοιπόν, κύριε, τί να σάς δώσω περισσότερες λεπτομέρειες; Βλέπετε μου λείπει το δεξί μου χέρι. Αυτό καννίβαλοι μ' έρριξαν χάμω και ό τρόπος μου τώκοψε, όπως έκοψε άλλων των ναυαγών. Θάφαγε από το χέρι μου άσφαλώς και ή διμορφή εκείνη κυρία. Δεν υπάρχει άμφιβολία... Την άλλη μέρα το πρωί που το ναρκωτικό του γιατροῦ ξεθύμανε κι' ένοιωσα φριχτούς πόνους, να μου λιγώνουν την καρδιά, άνοιξαν τα μάτια και είδα ότι βρισκόμουνα χέρι πεταμένος στην κουζίνα.

Έβαλα τις φωνές! Εϋτυχώς ήταν γαλατού που ήθε ν' άφήση το γάλα με βροθή σ' αυτά τα χάλια!

Δεν άξενάσω ποτέ τη νύχτα εκείνη γιατί κι' άν δεν την είδα τη σκηνή, στο μυαλό μου στριφογύριζε, το νιστέρ. Ένα χέρι, το χέρι μου, να ξεκολλά... να περνά με τη σειρά από τα δόντια των ανθρώπων εκείνων που δεν είχαν σεί άκόμα τη γεύσι της ανθρώπινης κας...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΕ

Πεννιές

Κατά το σχολικόν έτος 1934 — 1935 νενγράφοντα στά Πανεπιστήμια της γλίας 65.928 υποψήφιοι μαΐται.

— Η άναλογία των θανάτων σέ πού ζούν λευκοί και μαύροι είναι 3 ροι, ένας λευκός.

— 300.000 κιλά κινίης υπάρχουν θετα στις κρατικές άποθήκες των ών. Η ποσότης αυτή, έπειδή θα δεκαπλασιάζόταν από χρόνο σέ χρόνο, καταστρεφεται, για να μην ξεπέσει ή τιμή της κινίης.

— Οί Ιατροί της Χαβάνας έκαμαν τεταταίως άπεργία. Τότε μόνον εδένθησαν συνεχίσουν την θεραπεία των άσθενών, τον το άντίτιμο των έπισκέψεων αυξήκε κατά 50%.

— Οί πιό φτηνές μάρκες αυτοκινήτων του κόσμου είναι ή όκτακίλινδρος «Σεαλ» και ή «Φόρντ» (7.500 φράνκ) ή πιό άκριβή ή «Πακάρ» (22.000 φράνκ).

— Από τα 559 ήφαιστεια που υπάρχουν έν ενεργεία στον πλανήτη μας, βρίσκονται 22 στην Εύρώπη, 126 στην Ασία, 17 στην Αφρική, 204 στην Αμερική και 10 στην Ωκεανία.

— Στις 29 όγές του 1864 εξέδιδονταν στην Αθήνας 29 έφημερίδες και 7 περιοδικά. Σήμερα υπάρχουν 19 έφημερίδες και 55 έφημερίδες και περιοδικά.

— Στα μέσα του 19ου αιώνος ένιναν ένκατάστασις των μεταξύ Εσθονίας, Αμερικής καλωδίων του υποβρυχίου λευγράφου.

— Οί κάτοικοι των Κουρίλων νήσων, όποιες βρίσκονται στην Ούγκοσκία λασσα, είναι άπολίτιστοι και θεωρούν γυναίκα, σύμφωνα με τη θρησκεία, για άκάθαρτο πράγμα, χωρίς ψυχή. Παππάδες τους φορούν στο κεφάλι, για ούρά άλόγου και κουνουνάκια για δώχνοντα τα κακά πνεύματα.

Η συμμορία του πνίγει

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ ΔΙΚΗ

— Μην κλαίτε, κυρία μου. Να καταθέσετε με ήρεμια την μαρτυρία σας. Εισθε, λοιπόν, ή κ. Άραβέλλα, σύζυγος του κ. Φινέα Άμπερδίν;

— Είμαι ή δευτέρα σύζυγός του, άπάντησε στον δικαστή μετά βίας συγκρατώντας τα δάκρυά της ή ώραία γυναίκα.

— Από δύο έτών σύζυγος του κ. Άμπερδίν και έπομένως μητριά της μίς Έλισάβετ, της όποιας ή μυστηριώδης εξαφάνισι άπασχολεί σήμερα το δικαστήριο.

— Μάλιστα, ήμουν μητριά της, επανέλαβε ή ώραία γυναίκα. Την άγαπούσα όμως καλλίτερα κι' από κόρη μου...

— Το έξορμε, κυρία μου. Αυτό μάς το επιβεβαίωσαν όλοι οί μάρτυρες που εξέτασθηκαν. Τώρα λάβετε την καλωσύνη να μās πητε τί συνέβη την 7ην Μαΐου, πού, καθώς έχετε, είναι ή ήμερα της εξαφανίσεως της μίς Έλισάβετ. Ο άνάγων ισχυρίζεται ότι ο δράστης της άπαγωγής είναι ο λόρδος Ρότσεστερ. Έσείς τί λέτε επ' αυτού;

— Μόλις τελείωσε την έρώτησί του ο δικαστής, τα βλέμματα εκατοντάδων ανθρώπων, που παρακολουθούσαν την δίκη, έστράφησαν προς το μέρος, όπου καθόταν ένας δημοφους και καλοντυμένος νέος.

Ουδέποτε ή αΐθουσα του κακουργιοδίου είχε φιλοξενήσει τόσο έκλεκτό άκρατήριο.

Εκείνου που έκίνησε το ζωηρόν ένδιαφέρον της άριστοκρατίας του Λονδίνου ήταν πρώτον ή προσωπικότης του κατηγορουμένου, που άνηκε σέ μιά από τις πλουσιώτερες οικογένειες της Αγγλίας, και δεύτερον ή φήμη του άνάγοντος.

Ο Φινέας Άμπερδίν, ο πατέρας της άπαχθείσης, ήταν πολύ πλούσιος και έθεωρείτο ως τοκογλύφος, γιατί εδάνειζε μεγάλα ποσά στους νέους της άριστοκρατίας, εισπράττοντας υπέρογκο τόκο. Είχε άποκτήσει μιά κολοσιαία περιουσία, άναγκάζοντας πολλούς όφειλέτας του να αυτοκτονήσουν, γιατί ο τρόπος που εισέπραττε τα όφειλόμενα ήταν άπάνθρωπος.

Δεν έχανε ούτε λεπτό από την προθεσμία που τους είχαν όρίσει. Προέβαινε άμέσως δικαστικώς χωρίς να τον ένδιαφέρει αν ο όφειλέτης του καταστρεφόταν.

Αν ύπρχε στον κόσμο κάτι που άγαπούσε, ήταν ή μοναχοκέρη του, ή Έλισάβετ, την όποια είχε άποκτήσει με την πρώτη του γυναίκα, που πέθανε στον τοκετό.

Έπειτα από δεκαπέντε χρόνια, που έμεινε χήρος ο Φινέας Άμπερδίν, άποφάσισε να παντρευθί. Στην Έλβετία, όπου είχε πάει χάριν άναψυχής, γνώρισε μιάν ώραία Αγγλίδα κατά τριάντα χρόνια νεώτερή του, την όποια και παντρεύθηκε.

Δυό χρόνια πέρασαν από τότε, όταν την 7ην Μαΐου ή Έλισάβετ εξαφανισθηκε μυστηριωδώς. Έφυγε από το σπίτι με

την πρόθεσι να πάη στον οδοντοίατρό της κι' από τότε κανείς πιά δεν την ξαναείδε. Η άστυνομία άρχισε άμέσως τις έρευνές της, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Η Έλισάβετ δεν βρέθηκε πουθενά.

Τότε ο Φινέας Άμπερδίν υπέβαλε μήνυσι έναντίον του λόρδου Ρότσεστερ, τον όποιον θεωρούσε ως άπαγωγέα της κόρης του, γιατί είχε μάθει ότι την άγαπούσε.

Η θέσις του λόρδου Ρότσεστερ επιβαρυνόταν άκόμη από το γεγονός ότι ή άστυνομία βρήκε μέσα στην καπνοδόχο του κοιτώνος του την τσάντα και τα γάντια της εξαφανισθείσης.

Άφου έλείωσαν οί άγορεύσεις των συνηγών, οί ένορκοι άποσύρθηκαν στην ι-διαίτερα αΐθουσα του δικαστηρίου για να βγάλουν την άπόφασιν.

Σε πέντε λεπτά άνοιξε ή πόρτα και οί ένορκοι, σοβαροί, μπήκαν στην αΐθουσα του δικαστηρίου. Το άκρατήριο σηκώθηκε και περίμενε με συγκίνησι την άπόφασιν.

— Οί κ.κ. ένορκοι είναι σύμφωνοι για την έτυμγορία; ρώτησε μεγαλοφώνως ο πρόεδρος.

— Μάλιστα, άπάντησε ο πρόεδρος των ένόρκων.

— Έρωτώ, λοιπόν, τους άξιότιμους ένορκους, συνέχισε ο πρόεδρος: Ο λόρδος Ουΐλλιαμ Ρότσεστερ είναι ένοχος για βίαιαν άπαγωγή της Έλισάβετ Άμπερδίν;

Ο πρόεδρος των ένόρκων άπάντησε με σοβαρότητα, ένώ στην αΐθουσα έπικρατούσε νεκρική σιγή:

— Έχετε λάθος, κύριε πρόεδρε, τον διέκοψε ο Κόξ. Σύμφωνα με το νόμο, ή έτυμγορία δεν έχει καμμία ισχύ, εφόσον δεν άπηγγέλη άκόμη ή καταδικαστική άπόφασιν.

Ο πρόεδρος έφυλλομέτρησε έναν κώδικα, που βρισκόταν μπροστά του και, σηκώνηκε όρθιος και άνήγγειλε με έπισημότητα:

— Διακόπτω την συνεδρίασι επί έν τέταρτον. Κύριε Κόξ, εϋαρεστηθήτε να με άκολουθήσετε στο γραφείο μου.

Μόλις οί δύο άνδρες άποσύρθηκαν, ο δικηγόρος του λόρδου Ρότσεστερ πήγε κοντά στον πελάτη του και τού είπε:

— Γιατί, μιλώρδε, δεν μου είπατε ότι ο Τόμ Κόξ άσχολεΐται με την υπόθεσί σας;

— Σας βεβαιώ, κ. Σούλιβαν, άπάντησε ο λόρδος, ότι δεν ήξερα πώς ο Τόμ Κόξ ένδιαφέρεται για μένα!...

Εκείνη την στιγμή έστρέψανε ο πρόεδρος. Άνέθηκε επάνω στην έδρα του και είπε:

— Δυνάμει του δικαϊώματος που μου παρέχει ο νόμος, άναβάλλω διά τρεις ήμέρας την τηλεϊδικον άπόφασίν μου. Μέχρι της ήμέρας εκείνης ο κατηγορούμενος δύναται να μείνη έλεύθερος έναντι έγγυήσεως 10.000 λιρών, αϊ όποια μου έμετρήθησαν ήδη. Μιλώρδε, μου δίνετε τον λόγον της τιμής σας ότι μετά 72 ώρας θα έμφανισθίτε πάλιν ένώπιον του δικαστηρίου;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, άπάντησε ο

— Ο λόρδος Ουΐλλιαμ Ρότσεστερ είναι ένοχος!...

— Σταθήτε! άκούστηκε μιά άνδρική φωνή. Ο λόρδος Ρότσεστερ είναι άθως!... Το έγγωδάμ έγώ!...

Άκροατήριο και δικασταί γύρισαν κατ'άπληκτοι προς το μέρος που άκούσθηκε ή φωνή. Ένας νέος προχώρησε προς την έδρα του προέδρου, σταμάτησε και έπα-νέλασε με σοβαρότητα:

— Ο λόρδος Ρότσεστερ είναι άθως!... Άναλαμβάνω έντός τριών ήμερών να τó άποδείξω!...

Από όλων τα στόματα ένα όνομα άκουγόταν:

— Ο Τόμ Κόξ!...

Ο διάσημος άστυνομικός είχε παρακολουθήσει από μιά γωνία της αίθουσής την διαδικασία χωρίς να τον άντιληφθή κανείς.

Μόλις έπέρασε ή πρώτη έκπληξις, ο Τόμ Κόξ συνέχισε:

— Σας παρακαλώ, κύριε πρόεδρε, να μου έπιτρέψετε να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως. Σας βεβαιώ ότι, άν με άκούσετε, ή δίκη θα λάθη έντελώς διάφορη τροπή!...

— Πολύ ευχαρίστως, κύριε Κόξ, τού άπάντησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου, αλλά πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι ή έτυμγορία των ένόρκων διετυπώθη ήδη και δεν μπορούμε να παραδίσωμε το νόμο...

— Έχετε λάθος, κύριε πρόεδρε, τον διέκοψε ο Κόξ. Σύμφωνα με το νόμο, ή έτυμγορία δεν έχει καμμία ισχύ, εφόσον δεν άπηγγέλη άκόμη ή καταδικαστική άπόφασιν.

Ο πρόεδρος έφυλλομέτρησε έναν κώδικα, που βρισκόταν μπροστά του και, σηκώνηκε όρθιος και άνήγγειλε με έπισημότητα:

— Διακόπτω την συνεδρίασι επί έν τέταρτον. Κύριε Κόξ, εϋαρεστηθήτε να με άκολουθήσετε στο γραφείο μου.

Μόλις οί δύο άνδρες άποσύρθηκαν, ο δικηγόρος του λόρδου Ρότσεστερ πήγε κοντά στον πελάτη του και τού είπε:

— Γιατί, μιλώρδε, δεν μου είπατε ότι ο Τόμ Κόξ άσχολεΐται με την υπόθεσί σας;

— Σας βεβαιώ, κ. Σούλιβαν, άπάντησε ο λόρδος, ότι δεν ήξερα πώς ο Τόμ Κόξ ένδιαφέρεται για μένα!...

Εκείνη την στιγμή έστρέψανε ο πρόεδρος. Άνέθηκε επάνω στην έδρα του και είπε:

— Δυνάμει του δικαϊώματος που μου παρέχει ο νόμος, άναβάλλω διά τρεις ήμέρας την τηλεϊδικον άπόφασίν μου. Μέχρι της ήμέρας εκείνης ο κατηγορούμενος δύναται να μείνη έλεύθερος έναντι έγγυήσεως 10.000 λιρών, αϊ όποια μου έμετρήθησαν ήδη. Μιλώρδε, μου δίνετε τον λόγον της τιμής σας ότι μετά 72 ώρας θα έμφανισθίτε πάλιν ένώπιον του δικαστηρίου;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, άπάντησε ο

μέ μεγάλη συγκίνηση ο λόρδος.

— Η συνεδρίασις λυσιτελεί, ευχέσθαι ο πρόεδρος. Μυλόρδε, μπορείτε να φύγετε... Κανείς δεν θα μπορούσε να περιγράψει την έκπληξη του ακροατηρίου άπου την απρόοπτη αυτή τροπή της δίκης. Ούδέποτε όμοια περιπτώσεις είχε συμβή στα χρονικά της Άγγλικής Δικαιοσύνης.

Κι' όμως. "Όλοι δικαιοδοσαν την άπόφασι του προέδρου. Έφ'όσον ο Τόμ Κόξ ύποσχόταν ά άποδείξει την άθωότητα του λόρδου, δεν ύπ'ρχε καμμία άμφιβολία. Ο λόρδος Ρότσεστερ ήταν άθώος!...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έπειτα από μισή ώρα ο Τόμ Κόξ και ο λόρδος Ρότσεστερ βρίσκονταν στο σπίτι του δεύτερου.

Ο νεαρός άριστοκράτης έσφιξε φιλικά το χέρι του άστυνομικού και του είπε με ένθουσιασμό:

— Σας ευχαριστώ θερμά. Χάρης σ' εσάς δεν καταδικάσθηκα πρό δλίγου. Έχω τρεις μέρες προθεσμία για να άποδείξω την άθωότητά μου, αλλά άμφιβάλλω άν θα τόν κατορθώσω. Πάντως, κύριε Κόξ, θα σας είμαι αιώνιως ευγνώμων...

— Κρατήστε την ευγνωμοσύνη σας, μυλόρδε. Μόνον έπειτα από τρεις μέρες θα έχετε τόν δικαίωμα να με ευχαριστήσετε. Τώρα πητε μου—όπως βλέπετε, δεν ύπ'ρχει φόβος να σας άκούσης κανείς, γιατί είμαστε έντελως μόνοι—άν είσθε ένοχος ή όχι. Η όμολογία σας, να είσθε βέβαιος, μυλόρδε, θα μείνη θαμμένη για πάντα μέσα στην καρδιά μου.

— Είμαι άθώος, σας τόν όρκίζομαι, άπάντησε ο λόρδος. Ούτε διανοήθηκα ποτέ να άπαγάγω την κόρη του τοκογλύφου Φινέα Άμπερνίν.

— Ούτε έζήτησε πού βρίσκεται ;

— Δέν έξέρω. Είμαι έντελώς έξένος πρός την ύπόθεσι αυτή.

Ο Τόμ Κόξ έσφιξε τόν χέρι του άριστοκράτου και του είπε με συμπάθεια:

— Σας πιστεύω, μυλόρδε. Ήμουν βέβαιος έκ τών προτέρων γι' αυτό.

— Πώς ; Είσθε τόσο βέβαιος για την άθωότητά μου ;

— Βεβαίως! Άλλοιώς δέν θα διεκινδύλευα την φήμη μου, ύποσχόμενος να συλλάβω τόν πραγματικό ένοχο έντός τριών ήμερών.

— Και πώς άποκτήσατε τόσο μεγάλη πεποίθησι ότι είμαι άθώος ;

— Ο... καπνοδοχοκαθαριστής! άπάντησε ο Τόμ Κόξ.

Ο καπνοδοχοκαθαριστής ; Συγγνώμην, κύριε Κόξ, αλλά δέν καταλαβαίνω τί θέλετε να πητε...

— Μάλιστα, ο καπνοδοχοκαθαριστής πού βρίσκονταν στη στέγη του σπιτιού σας στις 7 Μαΐου με έκανε να πιστέψω ότι είσθε άθώος, έπανέλαθεν ο άστυνομικός και συνέχισε με σοβαρό τόνο: Διάβασα στις έφημερίδες ότι ή ένοχή σας άποδείχθηκε από τη στιγμή πού άνακαλύφθηκαν στην καπνοδόχο του σπιτιού σας τά γάντια και ή τσάντα της έξαφανισθείσης. Άμέσως— χωρίς έσεις να τόν έζήτητε βέβαια, γιατί βρίσκόσαστε στη φυλακή—ήρθα στο σπίτι σας κι' έρευνήσα επί μίαν όλόκληρη ώρα.

— Και τί άνακαλύψατε ; ρώτησε ο λόρδος με άγωνία.

— Θα σας έξηγήσω, μη βιάζεσθε. Δέν μου λέτε τώρα, κατά τόν διάστημα πού είσαστε στη φυλακή άπολύθηκαν όλοι οι ύπηρέται σας ;

— Άνέκαθεν δέν είχα πολλούς ύπηρέτες, κύριε Κόξ, άπάντησε ο λόρδος. Ο μόνος ύπηρέτης μου είνε ο θυρωρός πού μάς άνοίξε την πόρτα και ο όποιος έξακολουθεί να βρίσκεται στην ύπηρεσία μου.

— Ωρραία! Σας είνε εύκολο να τόν φωνάξετε ;

— Ευχαρίστως, είπε ο λόρδος και χτύπησε ένα ήλεκτρικό κουδούνι.

Έπειτα από δύο λεπτά φάνηκε στην πόρτα ο θυρωρός.

— Μάκ Ντούφ, του είπε ο Ρότσεστερ, σας παρακαλώ να άπαντήσετε με άκρι-

βεια σέ ό,τι θα σας ρωτήση ο κύριος.

— Ευχαρίστως, άπάντησε ο θυρωρός, αλλά μου φαίνεται πώς τόν έχω ξαναδεί τόν κύριο. Δέν είνε άστυνομικός ;

— Λιγάκι, τόν δέικοψε ο Τόμ Κόξ χαμογελώντας. Αυτό, όμως, δέν σας ένδιαφέρει. Τώρα θέλω να μου πητε πότε έργάσθηκε για τελευταία φορά ο καπνοδοχοκαθαριστής στο σπίτι σας.

— Άν δέν κάνω λάθος, στις 7 Μαΐου...

— Τί ώρα ήταν, όταν άρχισε να εργάζεται ;

— Έξη τόν άπόγευμα.

— Δέν σας φαίνεται περίεργο, κ. Μάκ Ντούφ, τόν ότι ο καπνοδοχοκαθαριστής διάλεξε την ώρα αυτή για ν' άρχισή την δουλειά του ; Έγώ ξέρω ότι οι καπνοδόχοι καθαρίζονται συνήθως την ώρα πού έργάζεται ή κουζίνα. Δηλαδή οι καπνοδοχοκαθαρισται άρχίζουν να εργάζονται από τόν πρωί...

— Έχετε δίκην. Κι' εγώ, όταν τόν είδα στις έξη ή ώρα, θύμωσα. Είπα μάλιστα στόν μάστορά του άν τόν ξανάστελλε τέτοιον ώρα θα τόν πετούσα από τις σκάλες...

— Αυτό πού λέτε είνε σπουδαίο! "Ωστε δέν ήρθε ο μάστορας ο ίδιος, αλλά έστειλε άλλον ;

— Άκριβώς. Καί μάλιστα αυτός πού ήρθε μου ήταν έντελώς άγνωστος. Τόν έβλεπα για πρώτη φορά.

— Θυμάστε τί κρατούσε στα χέρια του την ώρα πού ήρθε ;

— Μά ναί. "Ο,τι χρειαζόταν για την δουλειά του. Μιά σκάλα, μία σκούπα κι' ένα βαρίδι. Ξέρετε τόν βαρίδι τόν κατεβάζουν μέσα στην καπνοδόχο για ν' άνοίξη δρόμο...

— Εκτός άπ' αυτά κρατούσε τίποτε άλλο ; Μήπως κανένα δέμα ;

Ο Μάκ Ντούφ έκίνησε τόν κεφάλι του άρνητικά.

— Σκάλα, σκούπα, βαρίδι, ψιθύρισε ο Τόμ Κόξ χαϊδεύοντας τόν σαγόνι του. Τόν βαρίδι πρό παντός μου δίνει ύπόνοιες. Καί δέν μου λέτε, Μάκ Ντούφ, ξαναρώτησε τόν θυρωρό, την ώρα πού εργαζόταν βρίσκόσαστε κι' έσεις κοντά του ;

— Όχι. Δυστυχώς δέν μπορώ να λείψω πολύ από την πόρτα. Η δουλειά μου, βλέπετε, είνε εκεί.

— Αφήσατε, λοιπόν, τόν καπνοδοχοκαθαριστή μόνον του και πήγατε στη δουλειά σας ;

— Μάλιστα. Του είπα μόνον μόλις τελειώση την δουλειά του να μου φέρη τόν κλειδί.

— Ωρραία! Μπορείτε τώρα, κ. Μάκ Ντούφ, να με οδηγήσετε στη στέγη ;

— Στη στέγη ;! Τί θα κάνετε εκεί ;

— Άν νομίζετε ότι θα βρήτη εκεί την έξαφανισθείσα σας βεβαίωνα ότι θα κάνετε

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

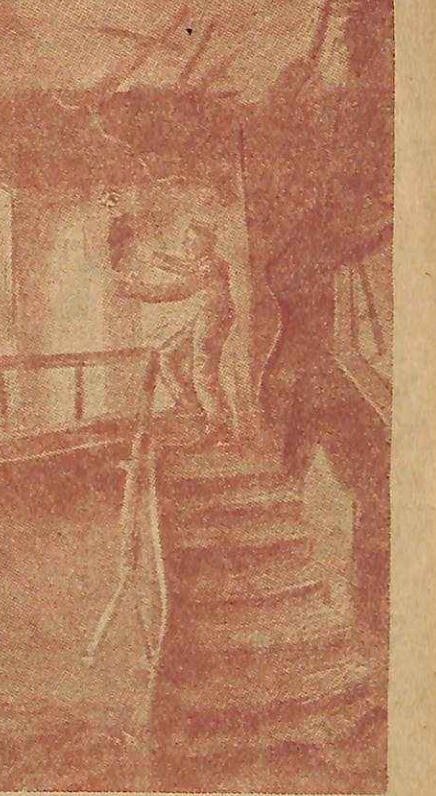
τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

Ο Τόμ Κόξ, ντυμένος ναύτης, κτύπησε την πόρτα του ξενοδοχείου πού μπήκε ή Άραβέλλα.

Ο Τόμ Κόξ έτριψε τά χέρια του εύχαριστημένος.

— Θαυμάσια, είπε. Τόν καπνοδοχοκαθαριστή τόν έχωμε στο χέρι. Τώρα δέν μένει παρά να μάθωμε ποιός τόν πλήρωσε για να ρίξη την τσάντα της Έλισάβετ στην καπνοδόχο του λόρδου. Άλλά θα τόν μάθωμε γρήγορα κι' αυτό. Έμπρός, Τζόε, άκολουθήστε με.

Ξαφνικά, όμως, τόν τράβηξε προς τά πίσω λέγοντας:

— Κρύψου γρήγορα...

Μόλις πρόλαβαν να τρυπώσουν μέσα σε μία άνοιχτή πόρτα, όταν πέρασε από μπροστά μία γυναίκα τυλιγμένη σ' ένα μεταξωτό έπαινωφόρι.

— Η κυρία Άραβέλλα Άμπερνίν, ψιθύρισε ο Τόμ Κόξ.

Η νέα γυναίκα προχώρησε βιαστικά και μπήκε στο ξενοδοχείο Πήλσεν, πού ήταν άπέναντι από την ταβέρνα του μπάρμπα Τζών.

— Δέν τόν είπα εγώ πώς είνε ένοχος ή Άραβέλλα ; είπε ο Τζόε θριαμβευτικά.

— Σιωπή, τόν άπάντησε ο Κόξ. Ή έμφανισής της σ' αυτήν έδω την συνουσία μας λείει ότι άρχίσαμε καλά τις έρευνές μας. Άκουσε, Τζόε. Την βλέπεις αυτή την γυναίκα πού στέκεται κάτω από τόν φανάρι ;

— Μάλιστα.

— Θα την παρακολουθήσης όπου κι' άν πάη. Για τόν άποτέλεσμα της παρακολούθησώς με είδοποιείς στο καφενείο του Μπόστον. Γεια σου...

Ο Τζόε κρύφθηκε πίσω από μία βρύση, πού βρισκόταν εκεί, για να μην τόν ιδή ή Μπέττυ, ένφ ο Κόξ διευθύνθηκε στο ξενοδοχείο Πήλσεν. Κτύπησε την πόρτα και μόλις τόν άνοιξαν άρχισε να λήη στόν θυρωρό, προσποιούμενος τόν μεθυμένο:

— Νά πάρη ο διάβολος!... Μοι φαίνεται πώς όλος ο κόσμος γυρίζει!... Μήπως ύπ'ρχει κάπου κρεβάτι να πάρω κανέναν ύπνο;...

— Έλα μέσα, τόν είπε ο θυρωρός και τόν έσπρωξε στο έσωτερικό του ξενοδοχείου.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΠΟΥ ΞΕΚΟΛΛΑΕΙ

— Έκεί μέσα θα με βάλης; Ένας ναύ-

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΑΥΤΙ

— Είνε πολύ δύσκολη δουλειά, έλεγε τόν ίδιο βράδυ ο Τόμ Κόξ στόν βοηθό τόν Τζόε, να άσχολήται κανείς με μία πόθεσι πού δέν την έχει παρακολουθήσει από την άρχή. Έσ' τί ιδέαν έχεις γι την άπαγωγή ;

— Κύριε Κόξ, άπάντησε ο Τζόε, νομίζω ότι έχω άνακαλύψει κάτι.

— Ξέρω, τόν δέικοψε ο Κόξ, είσαι πεισιμένος ότι ή Άραβέλλα Άμπερνίν γαπά τόν λόρδο Ρότσεστερ. Δηλαδή ή άπαγωγή όφείλεται στη ζήλοτυπία...

— Αυτό άκριβώς σκέπτομαι, κ. Κόξ.

— Τρέχεις πολύ όμως. Πρός τόν παρ-

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

τό δικό σας

της του «Καναδά» δεν κοιμάται ποτέ μέσα σ' ένα τέτοιο βρωμερό κατώφλι... Θέλω μια κάμαρη μεγάλη και αερική!...

— Τότε να σε πάω στο άνω πάτωμα, είπε ο θυρωρός, αλλά αν σπάσης τίποτα, θα το πληρώσεις...

— Θα το πληρώσω, θα το πληρώσω, έτραυλισε ο Κόξ, έχω υπόλοιπο χρήμα. «Ακουτα πως κουδουνίζουν!... Τρία χρόνια ταξιδεύω με τον «Καναδά» κι' έχω βάλει πολλά στη μπάτσα.

Χωρίς να χάση καιρό έβαλε στο χέρι του θυρωρού που του άνοιξε την πόρτα ένα κομψό δωμάτιο, δυο σελλίνια.

— Τι ώρα θέλεις να σε ξυπνήσω αύριο; — Δεν υπάρχει λόγος να με ανησυχήσης, του απάντησε ο Κόξ, άμα με χτυπήσει ο ήλιος θα ξυπνήσω μόνος μου... — «Υπνόν... έλασρό, τότε...

Μόλις ο αστυνομικός έμεινε μόνος έβγαλε τα παπούτσια του, άνοιξε τον ηλεκτρικό του φανό και πήγε προς τον τοίχο.

— Είπε ξύλινος, είπε ικανοποιημένος. «Αν δεν κάνω λάθος, το πάτωμα αυτό έχει τρία δωμάτια κι' εγώ βρίσκομαι στο μεσαίο. Ασφαλώς σε ένα από τα παιδιά θα βρίσκεται η κ. Αραβέλλα. Αλλά πρέπει να βεβαιωθώ γι' αυτό!

Ο Κόξ έβγαλε ένα τρυπάνι από την τσέπη του και το έβούισε στον άριστερο τοίχο. Σε δυο λεπτά είχε άνοιχθεί μία μικρή τρύπα, στην οποία ο αστυνομικός έκόλλησε το μάτι του δλος περιέργεια.

— Διάβολε! Δεν βλέπω τίποτα. — Έτρεξε άμέσως στον άπέναντι τοίχο και με τον ίδιο τρόπο άνοιξε δεύτερη τρύπα. Από το άνοιγμα αυτό μπήκε λίγο φως.

Τα λεπτά χαρακτηριστικά του Κόξ φωτίστηκαν από ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. Είπε την Αραβέλλα Αμπερδίν που καθόταν σ' έναν καναπέ ακουμπώντας το κεφάλι της στα δυο της χέρια. Από καιρού εις καιρόν κύτταζε προς το διάδρομο σαν να περίμενε κάποιον. Σε μία στιγμή έβγαλε από το στήθος της ένα μάτσο χαρτονομίσματα, τα μέτρησε και τα έβαλε πάλι στο ίδιο μέρος.

Ο Κόξ φόρεσε τα παπούτσια του, βγήκε από το δωμάτιό του και προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου, που βρισκόταν η Αραβέλλα. Χτύπησε σιγά.

— Έσύ είσαι; άκούστηκε η φωνή της κ. Αμπερδίν.

— Ναι, άνοιξε μου, της απάντησε ο Κόξ. Η Αραβέλλα άνοιξε την πόρτα και ο Κόξ βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο.

— Μην τρομάξετε, κ. Αραβέλλα, την καθησύχασε ο Κόξ, έρχομαι για το καλό σας...

— Τι θέλεις, ναύτη, ρώτησε με αγωνία η Αραβέλλα βιάζοντας από την τσάντα της ένα μικρό περιστόφο. «Ένα βήμα αν κάνης, θα σε ρίξω νεκρό. Αχ! Θεέ μου! Ας μπορούσα να μην ξαναπατήσω σ' αυτό το καταραμένο ξενοδοχείο!...

«Νά μην ξαναπατήσω στο ξενοδοχείο». Από τις λέξεις αυτές κατάλαβε ο Κόξ, ότι η κ. Αμπερδίν είχε έρθει κι' άλλες φορές στο ίδιο ξενοδοχείο.

— Κυρία μου, της είπε ο Κόξ, δεν είμαι ναύτης, ούτε ήρθα εδώ, για να σας βλάψω. Απεναντίας, βρίσκομαι εδώ για να σας προστατεύσω...

— Νά με προστατεύσεις; Από ποιόν; — Από τον άνθρωπο που περιμένετε... — Α! ξέρετε!...

— Ναι, ναι. Ξέρω ότι έχετε συνέντευξη με έναν άνθρωπο, στον οποίον, μάλιστα, θα δώσετε χρήματα. Ξέρω ακόμη ότι ήρθατε εδώ παρά την θέλησή σας...

— Τα γνωρίζετε όλα!... Ω! Τότε είμαι χαμένη!...

— Δεν θα πάθετε τίποτα, αν μου μιλήσετε με ειλικρίνεια.

— Και ποιός με βεβαιώνει ότι δεν θα κάνετε κακή χρήση του μυστικού μου; — Δεν υπάρχει λόγος να κάνετε τέτοιες έρωτήσεις, γιατί αν ήθελα θα σας είχα συλλάβει πρό πολλού. Μιλήστε ελεύθερα και δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα από τον άνθρωπο που σας άναγκασε να έξαπατήσετε τον σύζυγό σας.

Η Αραβέλλα έβγαλε έναν αναστεναγμό άνακουφίσας και ψιθύρισε:

— Μάθετέ τα όλα. Σας όρκίζομαι ότι δεν θα σας κρύψω τίποτα. Εγνώρισα τον Αμπερδίν στην Όστάνδη, μέσα στην αίθουσα του χαρτοπαιγνίου. Με έρωτεύθηκε και έπειδή πληροφορήθηκα, πως ήταν πολύ πλούσιος δέχθηκα να τον παντρευτώ παρά την διαφορά της ηλικίας μας. Μετά γυρίσαμε μαζί στο Λονδίνο. Υπήρξα πιστή σύζυγος και άφωσιωμένη μητέρα. Την έλάτρευα την Έλσιάδελ...

— Τα ξέρω όλα αυτά... Έξακολουθήστε...

— Το μόνο λάθος μου είναι που δεν είπα την αλήθεια στον Φινέα από την ώρα που άρραβωνιαστήκαμε. Δεν του είπα, πως ήμουν παντρεμένη...

— Είσατε παντρεμένη! — Ναι... «Ημουν γυναίκα ενός Σκώτου γαιοκτητή που έφυγε για την Αυστραλία, άφοι έλασε δηλ την περιουσία του. Όταν με έγκατέλειψε μου έδωσε μόνον 100 λίρες και μου είπα να παραβιάσω μαθήματα μουσικής, για να ζήσω. Έπειδή ήμουν νέα και μου άρεσε η καλή ζωή δεν ήθελα να κλειστώ μέσα σε ένα σχολείο. Έφυγα για την Όστάνδη προς άνευρεση ενός καλλιτερου έπαγγέλματος. Έκει γνώρισα τον Φινέα Αμπερδίν και δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στον πειρασμό. Έγινα γυναίκα του...

— Ο πρώτος σύζυγός σας γύρισε, βέβαια, άμέσως στο Λονδίνο μόλις πληροφορήθηκε τον δεύτερο γάμο σας. — Δυστυχώς αυτό συνέβη. Τέσσερις βδομάδες μετά τον γάμο μου έλαβα μία άδώνυμη έπιστολή διά της οποίας μου άρριξαν συνέντευξη στο ξενοδοχείο αυτό. Με άπειλούσαν ότι, αν δεν έρχόμουν, θα με κατήγγειλαν έπί διγαμία.

— Ασφαλώς θα πήγατε στο ραντεβού, την διέκοψε ο Κόξ. — Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Και παρ' όλignon να παραφρονήσω, όταν είδα μπροστά μου τον Ζάκ... Ναι, τον Ζάκ, τον πρώτο άντρα μου!...

— Έπρεπε να το περιμένετε. Δεν μου λέτε τώρα ποιό είναι το οικογενειακό του όνομα; — Δελωνύ... Ζάκ Δελωνύ... — Σας έζητησε χρήματα; — Χίλιες λίρες. Του είπα ότι δεν είχα τόσα και δέχθηκε να του δώσω 400, άφοι μου υποσχέθηκε ότι θα γύριζε άμέσως στην Αυστραλία.

— Και όμως είμαι βέβαιος δεν το έκανε, έπρόσθεσε ο Κόξ, Λοπόν!...

— Δεν τον ξαναείδα παρά έπειτα από τρείς μήνες, που με ήνάγκασε να του δώσω άλλες χίλιες λίρες. Έξαφανίστηκε πάλι. Μά να, που σήμερα με ξανάφερε δίνε τον λόγο του ότι αυτήν την φορά θα έγκαταλείψη όριστικώς το Λονδίνο. Έφερα το ποσόν που μου ζητάει, για να ήσυχάσω από τα βάσανα...

— Αδίκως κυρία μου. Ο πρώην σύζυγός σας δεν είναι τόσο βλάκας, για να έγκαταλείψη ένα τέτοιο εισόδημα. Για πέστε μου τώρα, ο Ζάκ Δελωνύ σας ηγήθηκε ποτέ, πως έχασε την περιουσία του;

— Όχι. Ποτέ δεν μου έλεγε για τις δουλειές του. Εγώ έζούσα στην Σκωτία, ενώ αυτός τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε στο Λονδίνο. Μόνο μία φορά τον άκουσα να φωνάζει: «Υπάρχει στην Αγγλία ένας άνθρωπος που με κατέστρεψε. Μά θα τον έβρισκε!... Μου πήρε όλη την καλλίτερη είχα. Θά κάνω κι' εγώ το ίδιο. Θά του πάρω το πολυτιμότερο πράγμα που έχει στον κόσμο».

— Όσα μου είπατε μου φτάνουν προς το παρόν. Θέλετε να σας άπαλλάξω από τον Ζάκ Δελωνύ;

— Ω! κύριε. Θά σας ευγνωμονούσα έφ' όρου ζωής. Δεν ζητώ παρά να ζήσω ήσυχά, κοντά στον άντρα μου που καντέυει να τρελλάθω από την ήμερα που έχασα την κόρη του. Ό,τι θέλει άς ληή ο κόσμος για τον Φινέα. Ας τον νομίζει τοκογλύφο, καταχραστή. Για μένα, όμως, υπήρξε πάντοτε καλός. Με άγάπησε, σό κανείς στον κόσμο αυτό κι' αν το μάθω, πως του είπα ψέματα, άσφαλώς θα πεθάνω από την στενοχώρια του.

Στις λέξεις αυτές η νεαρή γυναίκα σκέπασε το πρόσωπό της με τα δυο της χέρια κι' άρχισε να κλαίει.

— Μην κλαίτε, την καθικέυσε ο Τόμ Κόξ. Θά σας σώσω. Πρέπει μόνον να μου επιτρέψετε να βγάλω τα ρούχα του ναύτη, γιατί με δυσκολεύουν στις κινήσεις μου.

— Κάτι μου λέει μέσα μου, πως πρέπει να σας ύπακούσω τυφλώς, άπάντησε η Αραβέλλα. Κάμετε ότι θέλετε.

— Έπειτα από δύο λεπτά η Αμπερδίν είδε ένα νέο που τα χαρακτηριστικά του ήταν έντελώς διάφορα από του ναύτου.

— Άκούσα βήματα, ψιθύρισε ο Κόξ. Καθήστε στο τραπέζι, είπε στην Αραβέλλα, και μη σας νοιάζει για τίποτα.

Συγχρόνως έβδωσε το φως κι' έτρεξε να κρυφθεί πίσω από ένα παραβάν κρατώντας στο χέρι το περιστόφο του.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησαν την πόρτα.

— Αραβέλλα, άκούστηκε μία ανδρική φωνή απ' έξω.

— Απαντήστε του, ψιθύρισε ο Τόμ Κόξ στην Αραβέλλα που στεκόταν, χωρίς να ξέρη τί πρέπει να κάνει.

— Πέραστε φώναξε η ώραία γυναίκα βάζοντας το χέρι της στο μέρος της καρδιάς της.

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ένας άνδρας ύψηλο άναστημάτος.

— Ολομόναχη! Έλπίζω ότι έφερες το ποσόν, που σου ζήτησα.

— Εκλεισε μετά την πόρτα και πλησίασε στην Αραβέλλα που είχε άρchiσει να κλαίει.

— Πρό παντός σε παρακαλώ να λείπουν οι σκηνές. Άλλωστε δεν ζητώ παρά να μείνω μόνον. Χίλιες ψωρολίρες σου δίνω. Δέν φαντάζομαι να βρiσκής στο ό σύζυγός να ψοφά από την πείνα. Δέν θα έχης έξαψεις, βέβαια, ότι κάποιος ήσους γυναίκα μου... Ας τα αφήσουμε αυτά, γιατί τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Έμπρός, δός μου γρήγορα τα λεφτά, γιατί βιάζομαι να φύγω.

Η κ. Αμπερδίν έβγαλε από το στήθος της το δέμα με τα χαρτονομίσματα.

— Όρίστε, είπε, είναι η τελευταία φορά που σου δίνω χρήματα... Δεν έχω άλλα.

— Καλά, καλά, την διέκοψε ο άνδρας που καί άρχισε να μετρά τα χαρτονομίσματα, πρέπει να δώ αν είναι σωστά.

Η άπασχόλησις του μετρήματος τον περρόφησε τόσο πολύ, που δεν άντελλε να τον Τόμ Κόξ που τόν πλησίαζε από πίσω.

Αφοι τελείωσε το μέτρημα των χαρτονομισμάτων και είδε ότι δεν ήσαν άκρiς χίλιες λίρες, σαν λυσσασμένος σήκωσε

γροθιά του προς το μέρος της Αραβέλλας.

Την ίδια στιγμή ο Τόμ Κόξ άρπαξε με το ένα χέρι το μπράτσο του έκβιαστου, ενώ με το άλλο έβγαλε το περιστόφο του.

— Σε συλλαμβάνω, Ζάκ Δελωνύ, φώναξε με την βροντώδη φωνή του, δεν θα κερδίσης τίποτα αν θελήσης να άμυνθής... Από το χέρι του Τόμ Κόξ δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς!...

Μία φοβερή βλαστήμια άκούστηκε και ο έκβιαστής βρέθηκε στην πόρτα, ενώ ο Τόμ Κόξ στάθηκε σαν άπολιθωμένος κρατώντας στο χέρι του ένα μπράτσο. Την ίδια στιγμή άκούστηκε μία έκπυροσκορήσις και μία σφαίρα έσφύριζε στ' αυτιά του άστυνομικού, ενώ η πόρτα του δωματίου κλεισθηκε με θόρυβο.

— Ο διάολος να πάρη, ούρλιασε ο Τόμ Κόξ. Θαύμα γίνεται!...

Η κ. Αμπερδίν έπεσε έξηντλημένη στον καναπέ.

— Τι έκανα, ψιθύρισε, είχα ξεχάσει να σας πω ότι το ένα χέρι του Ζάκ ήταν ψεύτικο!...

— Και την πάθαμε, έδρυχήθη ο Τόμ Κόξ. Άλλά δεν θα την γλυτώση ο φίλος. Πολύ σύντομα θά βρίσκεται στα χέρια της άστυνομίας. Τώρα μπορείτε να γυρίσετε σπίτι σας και να είστε βεβαία ότι θά άπαλλαγείτε για πάντα από τον Ζάκ Δελωνύ.

Ο Τόμ Κόξ χαιρέτησε ευγενικά την Αραβέλλα και έφυγε βιαστικά κρατώντας στο χέρι του το ψεύτικο μπράτσο του έκβιαστου.

Έπειτα από μισή ώρα βρισκόταν στο καφενείο «Μπόστον». Μόλις τον είδε ο καταστηματάρχης έτρεξε προς το μέρος του.

— Κάποιος μικρός έφερε ένα γράμμα για σας. Μου είπε ότι του το έδωσε ένας έφημεριδοπώλης.

Ο Τόμ Κόξ άνοιξε το γράμμα και διάβασε κατάπληκτος:

«Βρίσκομαι στα χέρια της συμμορίας των «Σανδπαγγεν» στην Ούεστ Ινδία Ντόκ. Έλάτε άμέσως να με σώσετε. Αν τρον συμμορίας έξηντα βήματα άριστερά από της άποθήκης ζαχαρέως Χάρριμαν.

Τζόε

— Πρέπει να φροντίσω άμέσως, είπε ο Τόμ Κόξ και έφυγε δρομαίος.

ΣΤΟ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΩΝ «ΣΑΝΔΠΑΓΜΕΝ»

Ο Τζόε είχε παρακολουθήσει την Μπέττυ μια ώρα μέσα στους άπόκεινους εκείνους δρόμους του Λονδίνου, ώπου έφτασε κοντά στις άποθήκες της Έταιρείας «Ουέστ Ινδία και Σία». Προχώρησε μετά με κάθε προφύλαξη και σταμάτησε μπροστά σ' ένα έρειπωμένο σπίτι. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε.

— Δώστε το σύνθημα, άκούσθηκε μία φωνή ανδρική από μέσα.

— «Γκρήνιτς», άπάντησε η Μπέττυ. Άμέσως η πόρτα άνοιξε και η Μπέττυ έξηφανίσθηκε στο έσωτερικό του σπιτιού.

Ο Τζόε που είχε παρακολουθήσει δλην την σκηνή κρυμμένος πίσω από κάτι βαρέλια, πλησίασε.

— Πρέπει να μπώ μέσα, είπε από μέσα του. Το σπίτι αυτό είναι άσφαλώς άντρον κάποιας συμμορίας.

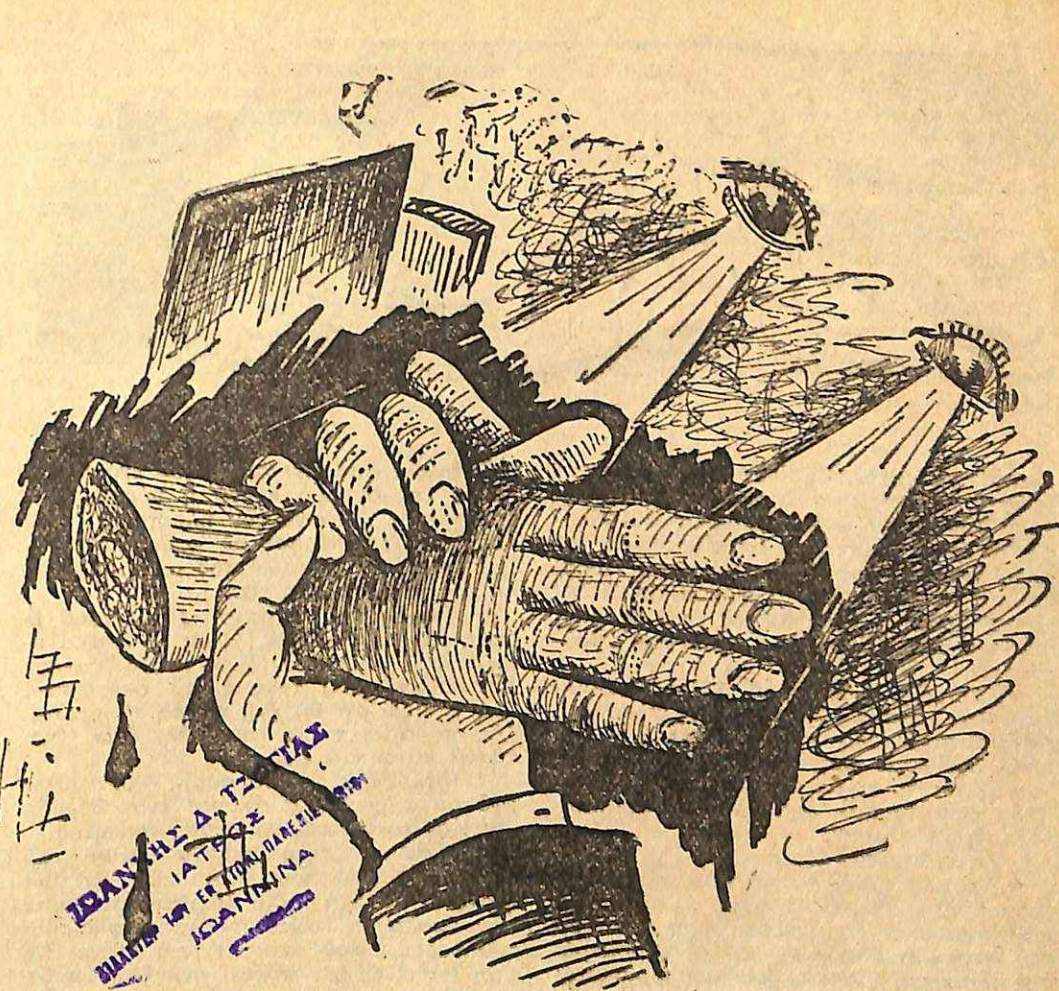
Χωρίς να χάση καιρό, σκαρφάλωσε σ' ένα δένδρο που βρισκόταν εκεί και άρχισε να κατοπτεύη στο έσωτερικό του σπιτιού.

— Πρέπει ν' άνεβώ άπάνω στη στέγη, έλεγε μόνον από εκεί θά μπορώ να δώ καλά λίτερα τί γίνεται εκεί μέσα.

Πήδησε στο δρόμο, αλλά μόλις πάτησε στο έδαφος κάποιος τόν έπιασε από το χέρι.

— Πρόσεχε λιγάκι, μωρέ Τζόε, παρά λίγο να πέσης άπάνω στο κεφάλι μου... Ο Τζόε γνώρισε από την φωνή έναν παλιό του φίλο. Έπρόκειτο για έναν μικρό έφημεριδοπώλη που τόν έκανε παρέα ό

Κόξ όταν μεταμφιέζετο σε αλήτη.

Καθώς ο Τόμ Κόξ κρατούσε από το χέρι τον κακούργο κι' έκανε να τόν τραβήξω, τόν είδε άξαφνα να φεύγει προς την πόρτα, ενώ έμεινε μέσα στη φαύλα του ένα ψεύτικο χέρι

— Καλά που σε βρίσκω, είπε ο Τζόε, αούτην την στιγμήν άκριβώς γύρευα κάποιον για να με βοηθήση να άνεβώ στην στέγη αυτού του σπιτιού. Θά μου την κάνης την χάρι;

— Ευχαρίστως, άπάντησε ο μικρός, οι όμοι μου είναι γεροί.

Άμέσως ο Τζόε άνέβηκε στους ώμους του και από εκεί άνέβηκε στη στέγη. Σύντομα με μεγάλη προσοχή ως τόν φεγγίτη και άρχισε με προσοχή να παρατηρή μέσα. Καμμία είκοσαριά άνθρωποι βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο. Στο μέσον στεκόταν η Μπέττυ και διηγόταν το έπεισόδιο του Μπόμπ με τόν ναύτη.

— Αυτός ο παλιοναύτης, έλεγε η Μπέττυ, με ρωτούσε για τόν Μόμπ και μου φαίνεται πως είναι άστυνομικός. Και να σας πω, άρχισα να φοβάμαι... Άλήθεια που είνε ο Μόμπ;

— Τόν περιμένω, άπάντησαν όλοι, έχουμε μάλιστα να συζητήσωμε για μία σπουδαία δουλειά που μάς έπρότεινε.

Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε απ' έξω ένα διαπεραστικό σφύριγμα.

— Ο Μόμπ θα είναι, φώναξαν οι συμμορίτες.

Ένας καμπούρης από την συντροφιά έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα κι' άμέσως γύρισε συνοδευόμενος από τόν Μπόμπ.

— Μωρέ μπράβο! Έδώ βρiσκεσαι! έλεγε ο Μόμπ μόλις είδε την Μπέττυ. Εγώ νόμιζα ότι τελείωσαν όλα μεταξύ μας.

— Ηλθα να σου ζητήσω συγγνώμη, άπάντησε η Μπέττυ. Μου πήρες το ένα ακουσί, αλλά εγώ θά σου δώσω και το άλλο αν τόν θέλεις.

— Δεν υπάρχει λόγος, την διέκοψε ο Μόμπ, έμαθα πως υπάρχει μία καλή δουλειά για την συμμορία μας, που θά μάς δώση μπόλικά λεφτά. Ποιός ξέρει λεπτομέρειες;

— Ένας νέος με βραχνή φωνή έλαβε τόν λόγο.

— Γνωρίζεις κάποιον, που τόν λένε Καπιτάν Μίλερ;

— Ο Μόμπ έαφνίστηκε.

— Μ' έζητησε ο Καπιτάν Μίλερ. Πότε; Πές μου γρήγορα, Τίτο.

— Τόν βρήκα στην Κινέζικη Ταβέρνα και μου είπε να σε είδοποιήσω ότι έχει μία καλή δουλειά. Θά σου δώση 500 λίρες αν «κολυμπήσης μία σανίδα». Αν είσαι σύμφωνος να βρiσκεσαι αύριο τόν βράδυ στις 11 με πάντε συντρόφους γύρω από τόν Νοσοκομείο Γκρήνιτς.

— Εν τάξει, φώναξε ένθουσιασμένος ο Μόμπ, με τις 500 λίρες θά βγάλωμε τά στραβά έξοδα.

— Κακούργοι, έπιθύρισε ο Τζόε, θά πνίξετε πάλι κανέναν άνθρωπο στον Τάμεση... Άλλά όχι, δεν θά τόν κατορθώσετε. Ο Τόμ Κόξ θά σας στελή στην κρεμάλα...

Δέν είχε προλάβει να τελειώση την σκέψη του, όταν έχασε την ισορροπία του και προτού προλάβη να κρατηθή έπεσε άπάνω στους συμμορίτες.

— Ποιός διάβολος είναι αυτός που μάς έρχεται από τόν ουρανό! φώναξε ο Μόμπ θορυβημένος...

— Α! τόν ξέρω, είπε η Μπέττυ. Είναι σπιόνος. Πιάστε τον. Με παρακολουθούσε από την ώρα που έφυγα από την ταβέρνα του Μπράμπα Τζών. Νόμιζα πως του είχα ξεφύγει, αλλά να που έκανα λάθος... Άπάνω του!...

Δέκα συμμορίτες έπεσαν άπάνω στον Τζόε σαν λυσσασμένοι λύκοι κι' έπειτα από δυο λεπτά ο άστυνομικός βρισκότανε δαμένος πισθάγκωνα.

— Ποιός είσαι, μωρέ; τόν ρώτησε ο Μόμπ δίνοντας του μία γερή κλωτσιά.

— Ποιός ήταν ο ναύτης; έπρόσθεσε η Μπέττυ.

— Τι ήθελες στα κεραμίδια; είπαν οι άλλοι.

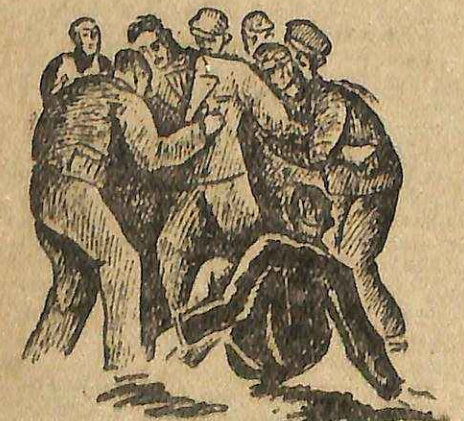
Ο Τζόε όμως δεν έβγαλε μιλά.

— Νά τόν ρίξωμε στο ύπόγειο, έπρότεινε ο Τίτος.

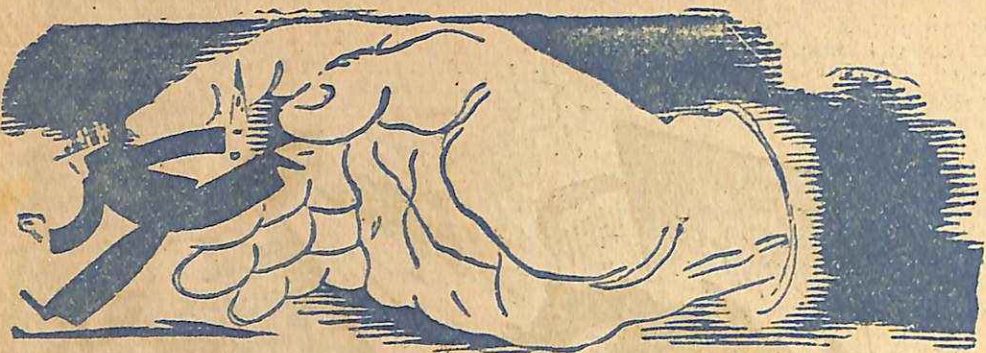
— Εν τάξει, συμφώνησε ο Μόμπ. Αύριο θά «κολυμπήση» μία σανίδα περισσότερη!...

Ένας συμμορίτης άνοιξε την πόρτα μιάς καταπακτή κι' όλοι μαζί σπρώξαν τόν Τζόε προς τα μέσα.

Μόλις ο άστυνομικός βρέθηκε στη φυλακή του, άρχισε να κατοπτεύη τόν μέρος για να καταλάβη που βρισκότανε. Και δεν

Ο Τόμ Κόξ με μία γερή γροθιά τόν έβασε έκτός μάχης

ἀρχισε να καταλάθω. Τόν είχαν ρίξει στο ύπογειο που βρισκόταν κάτω από τὸν ἀντρον τῶν συμμοριτῶν. Εὐτυχῶς ἀνεκάλυψε ὅτι δεξιὰ βρισκόταν ἓνα παραθύρο ἀπ' ὅπου ἔπεφτε τὸ φῶς τῆς σελήνης. Προσπάθησε νὰ ἀποσπάσῃ τὰ σίδερα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωσε. Τότε ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ συνηματικά. "Ἐνα ἄλλο σφύριγμα ἴσως ἀκούσῃ."

Εὐτυχῶς, ψιθύρισε ὁ Τζόε, ὁ Οὐίλλιαμ δὲν ἔφυγε ἀκόμη. "Εἰ Οὐίλλιαμ, φώναξε ἰσχυρὰ, ἔλα κοντά..."

Ὁ Οὐίλλιαμ πλησίασε μπουσουλώντας. Προσοχή, σιγά! τοῦ εἶπε ὁ Τζόε. "Ἄν πέσης καὶ σὺ στὰ χέρια τῶν «Σαδμπάγμεν», πάμε χαμένοι."

Σὲ πιάσανε, Τζόε;

Δυστυχῶς. Ἀλλὰ ἀκούσε. Ὑπάρχει τρόπος νὰ σωθῶ. Πάρε αὐτὸ τὸ σημειωματὰ καὶ πήγαινε τὸ ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα στὸ καφενεῖο «Μπόστον»... Μὴ χασομερήσης καθόλου, γιατί ἡ ζωὴ μου βρίσκεται στὰ χέρια σου.

Θὰ τὸ πᾶω ἀμέσως, εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ. Πῆρε τὸ σημειωματὰ κι' ἔφυγε τρέχοντας.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

— Ἀστυνόμε Φλωμπέρ, πρέπει ἀμέσως νὰ με ἀκολουθήσετε μαζί με δέκα ἀνδρες. Κινδυνεύει μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ.

Αὐτὰς τὰς λέξεις ἐπρόφερε ὁ Τόμ Κόξ, μόνις μῆκε στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ τοῦ Τόνερ.

Μάλιστα, κ. Κόξ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμεος, σὲ πέντε λεπτά θὰ εἴμαστε ἐ- τοίμοι.

Ὁ Φλωμπέρ διέταξε δέκα ἀστυφύλακες νὰ ἐτοιμαστοῦν καὶ πλησίασε τὸν Κόξ.

Τί συμβαίνει, ἀγαπητὲ συνάδελφε, τὸν ρώτησε μετ' ἐπιφύλαξης. Ποτὲ δὲν σὲ εἶδα τόσο βιαστικό.

Κινδυνεύει ὁ Τζόε, Φλωμπέρ, ἔπε- σε στὰ χέρια τῶν «Σαδμπάγμεν». Ἀλλὰ ἀπὸ πηγαίνουμε. Κάθε λεπτό πού περ- νάει εἶναι πολύτιμο.

Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά οἱ ἀστυνομι- κοὶ βρισκόνταν στὸ Οὐέστ "Ινδία Ντόκ."

Ἐδῶ εἶναι τὸ κρησφύγετο τῶν κα- κούργων, εἶπε ὁ Κόξ δείχνοντας τὸ ἐ- τοιμόροπο σπῆτι. Ἐσεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ, εἶπε, στοὺς ἀστυνομικούς. Μόλις σὰς σφυρίξω, ὅμως, νὰ ἔλθετε ἀμέσως πρὸς συνάντησί μου.

Σύμφωνοι.

Ὁ Τόμ Κόξ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἐγ- καταλειμμένον σπῆτι. Μόλις ἔφτασε κον- τὰ στήθηκε καὶ ἀκρόασθη μετ' προσο- χῇ. Τίποτα δὲν ἀκούγονταν.

Οἱ κακούργοι ἐγκατέλειψαν τὸ κρη- σφύγετό τους ἀρὰ γε ἡ θέλουν νὰ μᾶς στήσουν καμιά παγίδα; διερωτήθηκε ὁ Τόμ Κόξ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ προσέχω πολὺ.

Ἀνέθηκε σιγὰ τὰ σκαλοπάτια καὶ κόλ- λησε τὸ αὐτὸ του στὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀκού- σῃ. Τίποτα δὲν ἐκινεῖτο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι προωρισμένο γιὰ καταγύγιον κλεπτῶν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κόξ. Δὲν ἔχει οὐτε ἓνα παρῶθυρο. Ἀλλὰ γιὰ στάσου. Ἐκείνη τὴν πόρτα πού βρι- σκεται δεξιὰ, εἶναι εὐκολὸ νὰ τὴν παρα- βιάσω.

Ἀμέσως ἓνας ἀστυφύλακας ἔφερε τὸ ταξί καὶ ὁ Τζόε, ἀναίσθητος καὶ παρα- ληρῶν, ἔαπλώθηκε στὸ κάθισμα.

Μὰ τί λέει, ψιθύρισε ὁ Τόμ Κόξ, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε μετ' ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Γιὰ ν' ἀκούσω.

Ἐσкупε ἀπάνω στὸ Τζόε καὶ τὸν ἄ- κουσε πού ἔλεγε παραμιλώντας:

Μιὰ σανίδα πλέει... Μιὰ σανίδα... Στὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς... οἱ Σανδ- μπάγεν...

Θέλει νὰ τὸν πᾶω στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Γκρήνβιτς, εἶπε ὁ Κόξ, ἀλλὰ ὅχι. Στὸ σπῆτι μου θὰ ἔχη καλλιτέρα περι- ποιήσι.

Μόλις ἔφτασε ὁ Τόμ Κόξ στὸ σπῆτι τοῦ φώναξε ἀμέσως τὸν γιατρό γιὰ νὰ ἐξετά- σῃ τὸν Τζόε πού ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀ- ναίσθητος καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἀ- πάνω στὸν χαρτοφύλακα βρισκόταν ἓνα γράμμα. Τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Ὁ ἀνδρας μου θέλει νὰ σὰς δῇ προτοῦ πεθάνῃ. Ἐλάτε ἀμέσως στὸ σπῆτι.

Ἀραβέλλα Ἀμπερδίν»

Πρέπει νὰ πᾶω ἀμέσως, εἶπε ὁ Κόξ. Εἰ- μαι περιεργος νὰ δῶ τί με θέλει.

Στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Ἀμπερδίν τὸν ὑπεδέχθη ἡ κ. Ἀραβέλλα.

Ἦρθατε, κ. Κόξ, τοῦ εἶπε μετ' ἐπιφύλαξης. Ἦμουν βεβαία γι' αὐτὸ ἔ- λατε γρήγορα γιατί ὁ σύζυγός μου πε- θάνει καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ προτοῦ εγκα- ταλείψῃ τὸν κόσμο.

Ἀμέσως ὁ Τόμ Κόξ ὠδηγήθηκε σὲ ἓνα πολυτελὲς δωμάτιο. Ἀπάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν ψυχορραγώντας ὁ τοκογλύφος Ἀμπερδίν, πού μόνις εἶδε τὸν ἀστυνομι- κὸ ψιθύρισε μετ' ἐπιφύλαξης φωνή:

Καλῶς ὤρισσατε στὸ σπῆτι μου... Σὰς ἔ- λω γιὰ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσι: Ὑπάρχει ἓ- νας ἀνθρωπος, πού μετ' ἐπιφύλαξης τὸν τοκογλυφικὸν μου μεθόδους τὸν κατέστρεψε. Τώρα πού δὲν πρόκειται νὰ ζήσω πιά τὰ ἐξομολο- γούμαι ὅλα... Ἐλῶ λοιπὸν ἀπὸ σὰς νὰ τὸν βρῇτε, γιατί τοῦ ἔχω ἀφήσει διὰ τῆς διαθήκης μου 5.000 λίρες... Ἐλῶ νὰ ἐ- πανορθώσω μιὰ κακὴ πρᾶξι μου...

Πῶς ὀνομάζεται; ρώτησε ὁ ἀστυνο- μικός.

Ζᾶκ Δελωνύ, ψιθύρισε ὁ τοκογλύ- φος... Εἶναι ἀπὸ τὴν Σκωτία, ἀλλὰ τώρα ἔχω χάσει τὰ ἴχνη του. Γι' αὐτὸ θέλω ἀπὸ σὰς...

Ὁχι, κύριε Ἀμπερδίν, τὸν διέκοψε ὁ Τόμ Κόξ, φωνάζετε ἀμέσως τὸν συμ- βολαιογράφον γιὰ νὰ σβύσῃ τὴν δωρεάν- σας αὐτὴ ἀπὸ τὴν διαθήκη σας... Ὁ Ζᾶκ Δελωνύ ἔχει πληρωθῇ περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἔπρεπε... Καὶ εἰμαι βέβαιος καὶ γιὰ κά- τι ἄλλο ἀκόμη... Αὐτὸς...

Ναί, αὐτὸς μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ μοῦ ἔπαιρνε ὅτι πολυτιμότερο ἔχω στὸν σπῆ- σμῶ, ἀφοῦ ἐγὼ τὸν κατέ...

Ὁ Φινέας Ἀμπερδίν δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Ἐβγαλε μιὰ ὑπόκωφη κραυγὴ καὶ ἔπεσε νεκρός.

Τὸ μυστήριον λύθηκε, ψιθύρισε ὁ Τόμ Κόξ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ νε- κροῦ. Τὴν Ἐλισάβετ τὴν ἀπῆγαγε ὁ Ζᾶκ Δελωνύ!... Μὰ αὐτὸ δὲν φτάνει. Πρέπει νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰ νύχια του.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Μόλις γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Τόμ Κόξ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ κρεβάτι τοῦ Τζόε. Μόλις τὸν εἶδε ὁ νεαρὸς βοηθός του, εἶχε συνθέλῃ ἐντελῶς, τοῦ εἶπε μετ' ἐπιφύλαξης:

Κύριε Κόξ, μὴ χάνετε καθόλου και- ρό. Ἐνας ἀνθρωπος κινδυνεύει. Οἱ Σαν- δμπάγμεν ἀπὸψε στὴς 9 ἡ ὥρα θὰ τὸν πνίσουν. Πηγαίνετε γρήγορα στὸ νοσοκο- μεῖο Γκρήνβιτς. Ἐκεῖ θὰ γίνῃ τὸ ἐγ- γύρισμα...

Ὁ Τόμ Κόξ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ πε- ρισσότερα. Τηλεφώνησε ἀμέσως στὸν ἀ- στυνόμῳ Φλωμπέρ νὰ πᾶ μετ' ἐπιφύλαξης στὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς ἔφυγε τρέχοντας.

Στὴς 7 ἡ ὥρα ὁ Τόμ Κόξ συνάντησε

κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς τὸν ἀ- στυνόμῳ Φλωμπέρ μετ' ἐπιφύλαξης του.

Ἦλθι γιὰ τοὺς Σανδμπάγμεν; τὸν ρώτησε ὁ Φλωμπέρ.

Ναί, ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ κρυφτοῦ- με, γιατί ὅπου νᾶνε θὰ καταφθάσουν οἱ κακούργοι.

Τὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόμνηρ συνοικία τοῦ Λονδίνου καὶ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ταμέσεως. Στὸ μέ- ρος αὐτὸ γίνονταν τὰ μεγαλύτερα ἐγ- κλήματα, γιατί οἱ κακοποιοὶ μπορούσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν μυσάρὰ τους πρᾶξι, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς.

Ὁ Τόμ Κόξ διέταξε τὸν Φλωμπέρ νὰ κρύψῃ τοὺς ἀνδρες τοῦ πίσω ἀπὸ τὰ δέν- τρα καὶ περίμενε

Στὴς 9 ἀκριβῶς φανήκαν μερικές σκιές μεταξὺ τῶν ὀπίλων διέκρινε ὁ Τόμ Κόξ τὸν Μπόμπ μετ' ἐπιφύλαξης κεφάλι.

Νὰ τοὺς συλλάβωμε; ψιθύρισε ὁ Φλωμπέρ στὸ αὐτὸ τοῦ Κόξ.

Ὁχι, τὸν διέκοψε ὁ Κόξ, μὴ βιάζεσαι τόσο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἓνα κλειστὸ ἀμάξι, πού διευθυνόταν πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ξέρεις ποιά βρίσκεται ἐκεῖ μέσα; ρώτησε τὸν Φλωμπέρ ὁ Κόξ.

Ὁχι, ψιθύρισε ὁ Φλωμπέρ.

Τότε μάθε το. Μέσα στὸ ἀμάξι βρι- σκεται ἡ Ἐλισάβετ Ἀμπερδίν!... Τώρα προσοχή!

Ἐνας ἀνθρωπος μετ' ἐπιφύλαξης παλτὸ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ἔκανε ση- μείον στοὺς κακοποιοὺς νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Μπόμπ καὶ οἱ σύντροφοί του τρέξαν ἀ- μέσως κοντὰ τοῦ.

Μπράβο, Μπόμπ, εἶπε ὁ ἀγνωστος χτυπώντας τὸν ἀρχισυμμορίτη στὸν ὄμο, ἦμουν βέβαιος πῶς θὰ ἐρρόσουν. Ἀλλὰς τε δὲν εἶναι καὶ μικρὸ πρῶν οἱ 500 λίρες πού θὰ σοῦ δώσω. Ἀκούσε τώρα. Μέσα στὸ ἀμάξι βρίσκεται ἓνα κορίτσι, καλὰ δεμένο καὶ φιδωμένο. Ὅσα τὸ ρίξετε στὸν Τάμεσι, ἀλλὰ νὰ ἐξηγουέμεθα, τὸ πῶμα τῆς δὲν θέλω νὰ βγῇ στὴν ἐπιφάνεια.

Μείνετε ἡσυχος, τὸν καθυσόχασε ὁ Μπόμπ. Ὅσα τῆς δώσωμε ἓνα σίδερο στὸ λαμπρὸ καὶ θὰ πάη κατ' εὐθείαν στὸ βυ- θό...

Στὸ ἀκουσμα τῶν τελευταίων λόγων τοῦ κακούργου ὁ ἀστυνόμεος Φλωμπέρ θέλησε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀ- μάξης, ἀλλὰ ὁ Κόξ τὸν κράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Μὴ, ψιθύρισε, ἄφησέ τους νὰ προ- χυρῇ στὸν μυσάρῳ ἔργον τους, γιὰ νὰ τοὺς πιάσωμε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ὁ Μπόμπ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμα- ξιοῦ καὶ τέσσερις κακούργοι ἐτράδην ἔ- ξω τὴν Ἐλισάβετ. Ἀμέσως τὴν φορτώ- θηκαν καὶ τράβηξαν γρήγορα πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀ- κοῦστηκαν δύο πυροβολισμοί.

Προδοσία! οὐρλιάσε ὁ Μπόμπ καὶ τράβηξε ἀπὸ τὴν ζώνη του μιὰ τεραστία μάχαιρα. Ἐλευθερία ἡ θάνατος! φώναξε καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀστυνο- μικών.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ κάνῃ ἓνα βῆμα καὶ ἔπεσε νεκρός. Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε βρῇ στὸν κρόταφο.

Ἀπάνω εὐσε! ἐβρυχήθη ὁ Τόμ Κόξ καὶ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἀγνωστο μετ' ἐπιφύλαξης παλτὸ.

Ὁ ἀγνωστος ἐπεχείρησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωσε. Τὸ χέρι τοῦ Τόμ Κόξ τὸν κρατοῦσε σάν τανάλια.

Αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν μοῦ φεύγεις, Ζᾶκ Δελωνύ! φώναξε ὁ ἀστυνομικός ἐνθουσι- ασμένος. Σὲ κρατῶ ἀπὸ τό... ἀληθινὸ σου χέρι!

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ μετ' ἐπιφύλαξης τὸν Φλωμπέρ εἶχαν δέσει πι- σθάγκανας ὅλους τοὺς κακούργους.

Ἐμπρός, διέταξε τοὺς ἀστυνομικούς ὁ Κόξ, πηγαίνετε τοὺς ἀμέσως στὴν Ἀ- σφάλεια καὶ προσοχή νὰ μὴ σὰς φύγῃ

κανεὶς. Ἐγὼ θὰ πᾶω τὴν δεσποινίδα Ἀμ- περδίν στὸ σπῆτι τῆς. Τὸ ἔργον μας ἐτε- λείωσε. Ὁ ἀπαγωγέας τῆς βρίσκεται στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὁ Τόμ Κόξ εἶχε ἐξαίρετικὸν κέφι. Ἡ νέα μεγάλη ἐπιτυχία του, πού ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλο- κληρον τὸ Λονδίνο, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀπο- κτήσῃ ἀκόμη μεγαλειότητα φήμη.

Μόλις σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἡ κυρὰ Μπουνὼ τὸν εἰδοποίησε ὅτι ὁ λόρ-δος Ρότσεστερ τὸν περίμενε στὸ γραφεῖο του.

Σὲ λίγο ὁ διάσημος ἀστυνομικός τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι.

Ἀσφαλῶς θὰ εἴσθε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν μου, τοῦ εἶπε χαμογελώντας.

Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς, τοῦ ἀπάν- τησε ὁ λόρδος. Μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ μιὰ κατηγορία πού θὰ με ἐστιγματίζε ἐφ' ὀ- ρου ζωῆς. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό. Μοῦ ἐδώ- σατε πίσω καὶ τὴν μόνη γυναῖκα πού ἀ- γάπησα στὸν κόσμο, τὴν Ἐλισάβετ...

Ὁχι, δά! Μὴ μ' εὐχαριστεῖτε τόσο πολὺ. Ἐκἀνα ἀπλῶς τὸ καθήκον μου.

Ὁχι ὅμως ἐντελῶς, τὸν διέκοψε ὁ λόρδος μεριδιώντας.

Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε παραξε- νεμένος ὁ Κόξ.

Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως. Τὴν ἐρχο- μένη Κυριακὴ παντρεύομαι καὶ ζητῶ κομπάρσο... Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε βέβαια αὐτὴν τὴν τιμὴν...

Καὶ νὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀρνηθῶ, δὲν θὰ μπορούσα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κόξ. Ἐφ' ὅσον σὰς ἔσωσα καὶ τοὺς δύο, πρέπει τῶ- ρα νὰ βοηθήσω γιὰ τὴν δολοκλήρωσι τῆς εὐτυχίας σας. Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, λοιπὸν!...

Τέλος

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ΝΕΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΜ ΚΟΞ.

Νομίσματα

ἀπιστεύτου μεγέθους

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Γιάπ, στὴς Κα- ρολίνες, χρησιμοποιοῦν τὰ πιὸ παράξενα νομίσματα τοῦ κόσμου. Τὰ νομίσματα αὐ- τὰ εἶναι πέτρινα καὶ ἔχουν τὸ σχῆμα...

τροχῶν ἀμαξιοῦ, ἐπὶ πλέον ζυγίζουν πολ- λὰ κιὰ καὶ ἔχουν διάμετρο δώδεκα ἀγ- γλικῶν ποδῶν!...

Οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ ἰθαγενεῖς φαίνεται ὅτι οὐτε τοὺς κλέφτες φοβοῦνται, οὐτε τοὺς ἐφόρους, ἀφοῦ ἐγκαταλείπουν τὴ νύχτα τὰ νομίσματά τους ἔξω ἀπὸ τὴς κα- λυψές τους.

Οἱ συγχωριανοὶ τῆς ἀμέσως βγῆκαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ παιδιοῦ καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰς ὥρας τὸ βρῆκαν ἡσυχῶ καὶ γελα- στὸ στὴ σπηλιά μιᾶς... ἀρκουδας, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ τὸ καθυπακούσῃ, κάνον- τας τοῦ παιχνιδία.

ΝΕΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Βε- λιγράδι ἔχουν ξετρελλαθῇ μετ' ἐπιφύλαξης μέρους, ὅπου λίγες μέρες πρὶν εἶχε βρεθῇ πεθαμένος ἀπ' τὸ κρῦο ἓνας ἀλ- ῆτης.

Ἡ μάγισσα τοῦ χωριοῦ εἶπε πῶς τὸ βρέφος θὰ εἶναι ἡ μετενσάρκωμένη ψυχὴ τοῦ ἀλῆτη, πού πέθανε καὶ ὅτι τὸ γεγο- νὸς θὰ φέρῃ εὐτυχία στὸ χωριό.

Ἐτσι, οἱ ἀπλοῖκοι χωριάτες ἐθεώρησαν τὸ παιδί αὐτὸ ὡς Μεσσία καὶ τοῦ κοῦβα- λοῦν ἀφθονὰ δῶρα, τὰ ὁποία μετ' ἐπιφύλαξης καὶ δέος καταθέτουν μπροστὰ στὴν κού- νια του.

— Ἀς θάλω τὸ ξυπητήρι, μὴ τυχὸν ἀ- φοσιωθῶ στὴ δουλειὰ καὶ ἐσχάσω νὰ φύ- γω!...

ΕΝΑΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Βε- λιγράδι ἔχουν ξετρελλαθῇ μετ' ἐπιφύλαξης μέρους, ὅπου λίγες μέρες πρὶν εἶχε βρεθῇ πεθαμένος ἀπ' τὸ κρῦο ἓνας ἀλ- ῆτης.

Ἡ μάγισσα τοῦ χωριοῦ εἶπε πῶς τὸ βρέφος θὰ εἶναι ἡ μετενσάρκωμένη ψυχὴ τοῦ ἀλῆτη, πού πέθανε καὶ ὅτι τὸ γεγο- νὸς θὰ φέρῃ εὐτυχία στὸ χωριό.

Ἐτσι, οἱ ἀπλοῖκοι χωριάτες ἐθεώρησαν τὸ παιδί αὐτὸ ὡς Μεσσία καὶ τοῦ κοῦβα- λοῦν ἀφθονὰ δῶρα, τὰ ὁποία μετ' ἐπιφύλαξης καὶ δέος καταθέτουν μπροστὰ στὴν κού- νια του.

ΕΝΑΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Βε- λιγράδι ἔχουν ξετρελλαθῇ μετ' ἐπιφύλαξης μέρους, ὅπου λίγες μέρες πρὶν εἶχε βρεθῇ πεθαμένος ἀπ' τὸ κρῦο ἓνας ἀλ- ῆτης.

Ἡ μάγισσα τοῦ χωριοῦ εἶπε πῶς τὸ βρέφος θὰ εἶναι ἡ μετενσάρκωμένη ψυχὴ τοῦ ἀλῆτη, πού πέθανε καὶ ὅτι τὸ γεγο- νὸς θὰ φέρῃ εὐτυχία στὸ χωριό.

Ἐτσι, οἱ ἀπλοῖκοι χωριάτες ἐθεώρησαν τὸ παιδί αὐτὸ ὡς Μεσσία καὶ τοῦ κοῦβα- λοῦν ἀφθονὰ δῶρα, τὰ ὁποία μετ' ἐπιφύλαξης καὶ δέος καταθέτουν μπροστὰ στὴν κού- νια του.

ΕΝΑΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Βε- λιγράδι ἔχουν ξετρελλαθῇ μετ' ἐπιφύλαξης μέρους, ὅπου λίγες μέρες πρὶν εἶχε βρεθῇ πεθαμένος ἀπ' τὸ κρῦο ἓνας ἀλ- ῆτης.

Ἡ μάγισσα τοῦ χωριοῦ εἶπε πῶς τὸ βρέφος θὰ εἶναι ἡ μετενσάρκωμένη ψυχὴ τοῦ ἀλῆτη, πού πέθανε καὶ ὅτι τὸ γεγο- νὸς θὰ φέρῃ εὐτυχία στὸ χωριό.

Ἐτσι, οἱ ἀπλοῖκοι χωριάτες ἐθεώρησαν τὸ παιδί αὐτὸ ὡς Μεσσία καὶ τοῦ κοῦβα- λοῦν ἀφθονὰ δῶρα, τὰ ὁποία μετ' ἐπιφύλαξης καὶ δέος καταθέτουν μπροστὰ στὴν κού- νια του.

ΕΝΑΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Οἱ κάτοικοι ἑνὸς χωριοῦ κοντὰ στὸ Βε- λιγράδι ἔχουν ξετρελλαθ

Ὁ... ὑψηλότετος Μωχάμετ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 11 και 12. Τηλέφ. 26-116.

Τὰ κυριώτερα στοιχεία τοῦ μοντερνισμού, ἴτοι: Περμανάντ, χονδρὲς μπούκλες καὶ φαρδιὲς γλώσσες, χρωματισμοὶ ἀκαζούρ καὶ πλατινέ, ἐκτελοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀσυγκρίτου καλλιτέχνη κορυφαίου κ. Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΙΜΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ:
Ἀγίου Κωνσταντίνου 12 ΔΡΧ. 100
» 11 » 7

«ΦΟΙΝΙΞ»

BOHEMIA

Ἡ ἀνωτέρα μάρκα
τῆς καλῆς πορσελάνης

JOSEPHINENHÜTTE

Ἡ μεγάλη μάρκα
τοῦ καλοῦ κρυστάλλου

Μεγάλαι ἀφίξεις διὰ τὰς ἑορτάς. Σερβὶς φαγητοῦ — Τσαγιοῦ — Καφέ — Σερβὶς Ποτηρικῶν — Κομψοτεχνήματα μεγάλης τέχνης διὰ πρώτην φοράν ἐμφανιζόμενα ἐν Ἑλλάδι. Πολύφωτα κρυστάλλινα — Μαχαίροπήρουνα.

Φ. ΔΙΟΝΑΤΟΣ — Α. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Φιλελλήνων 23

Τηλ. 21-175

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
COLUMBIA & HIS MASTERS VOICE

Ὡρολόγια παντὸς εἶδους Ἑλθετικὰ ἡγγυημένα εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους, μόνον ἡμεῖς στὰς Ἀθήνας πωλοῦμεν

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Σωκράτους 51, ἔναντι Πολυκλινικῆς.

Τηλέφωνον 27-268.

Καλλιτεχνικὸν
χρωμοσιγκογραφεῖον
«Ζωγραφίδη»
3 Χρυσοσπηλιωτίσης 3

ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙ-
ΝΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ
ΑΠΟ 3500 ΚΑΙ ΑΝΩ
ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ
ΤΗΛ. 27-570

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΘΙΑΣΟΣ

ΔΡΑΜΑΛΗ = ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ

Η ΑΦΘΑΣΤΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΤΟΥ
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΕΡΩΣ

ΘΕΛΕΙ ΤΡΕΛΛΕΣ

Μουσική: ΝΤ' ΑΤΖΕΛΙΣ

Εἶνε ἡ μοντέρνα ὀπερέττα ποὺ συγκεντρώνει κάθε θράδυ τὸν καλύτερο καὶ ἐκλεκτότερο κόσμον.

Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον
ΛΑ'Ι. ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Ἕνα καινούργιο
φόρεμα

Τὸ κερδίζετε ἂν θάψετε μόνη Σας ἓνα περσινὸ Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶνε ἐκ κλάμα· εἶνε πραγματικὸ τῆς. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
τὸ ἐνημερώτερον εἰς πληροφῶριαν
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
15 Β ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀγοράζονται

παντὸς εἶδους βιβλία.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν παντὸς βιβλίου, ἔστω καὶ σπανίου.

ΑΠΟΘΗΚΗ: ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14

ΑΘΗΝΑΙ

Κατάλογοι δωρεάν.

Ἑγγυητικὲς ἐπιπλώσεις
ΧΩΛ — ΣΑΛΟΝΙΑ — ΤΡΑ-
ΠΕΖΑΡΙΑΙ — ΠΟΛΥΦΩΤΑ
ΛΑΜΠΑΤΕΡ — ΑΜΠΛΙΚ —
ΠΟΡΤΑΤΙΦ

Παρουσιάζουμε
τὴν νέα μας
Ἀνοιξιάτικη συλλογὴ

Φορέματα σεριδάτου.
Ταξιδ. sport.
Κοστούμια μὲ κάδα.
Ενδεικτικὰ ρούχα-μαρκαῖ.
Ἰα-κάδα.
Μαρούττες ταφτά.

Γιὰ τὸ
πρωτὶ-τὸ ἀπόγευμα - sport -
ταξείδια-αὐτοκίνητο, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ γίνη πειὸ εὐχάριστο
καὶ πρακτικὸ φόρεμα.

τιμὴ
προσὶ
ἀπὸ δρχ.

790.

Le Gant Ἐρμού 30

10 χρόνια..

Τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ δι-
πλὸ πηγούνι σὰς
προσθέτει τουλάχισ-
στο 10 χρόνια καὶ σὲ
λίγο ἀσφαλὼς θὰ σὰς
προσθέσει 20.
Ἀφαιρέσατε, τὸ δι-
πλὸ πηγούνι μὲ τὴν
ἀπλουστάτη καὶ σε-
δὸν ἀνέξοδη, μέθο-
δο τῆς ACADEMIE DE
BEAUTE MME KETTY

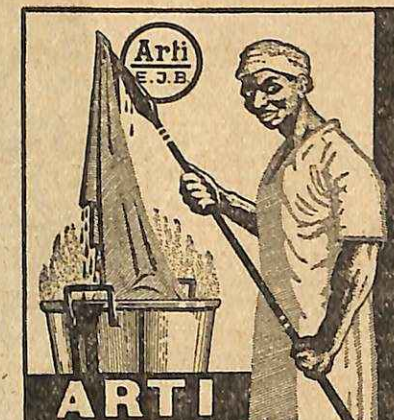
Ἐρμού 35
Τηλεφ. 220 88

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΕΞ-ΛΑΞ

Μὴ γεμίζετε τὰ στομάχια σας μὲ
ποτήρια ἀπὸ διάφορα ὑγρά καὶ σὰς
ἐρχονται ἐμετοί. Ὅταν πάρετε τὴν
Σοκολάτα ΕΞ-ΛΑΞ ἔχετε ἀμέσως
τελικά ἀποτελέσματα, λαμβάνοντες
μίαν καραμέλλαν ὡς ὑπακτικὴν
καὶ δύο ὡς καθαρτικὴν. Πωλεῖται
εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

«ΦΟΙΝΙΞ»

Βάψετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὰς γερμανικὰς Βαφὰς
ARTI

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ἐπὶ μέτρῳ μὲ ἐφαρ-
μογὴν τελείαν.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ εἰς πλουσίαν συλλο-
γὴν Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικά.

Πωλοῦμεν καὶ μὲ τὸν πήχυν

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Σταδίου 58. Τηλέφ. 27-209.

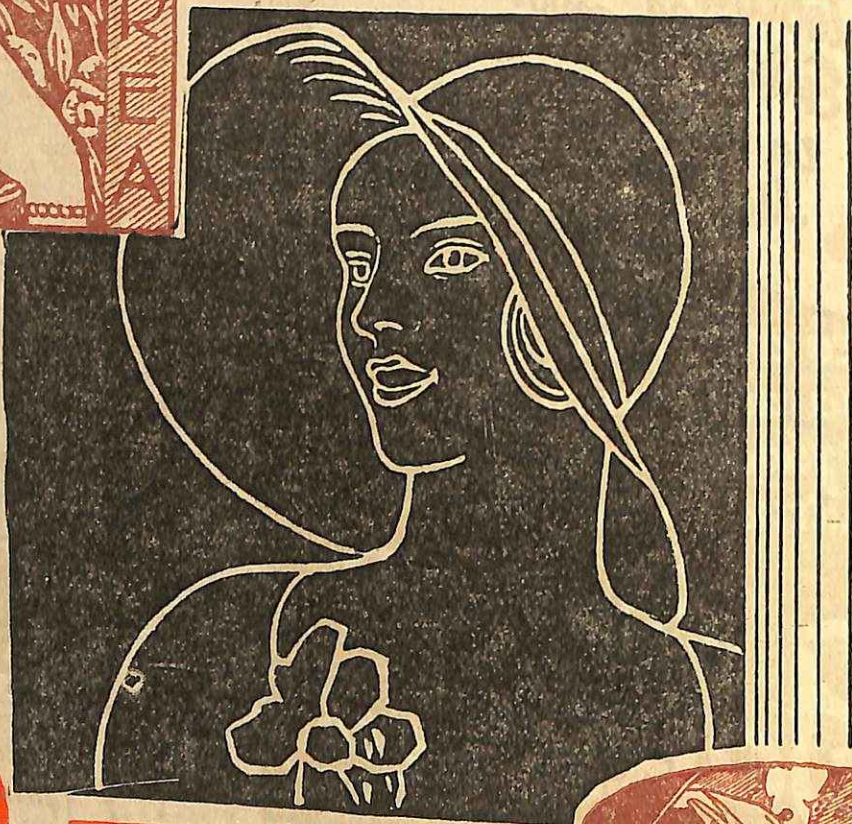
Τὴν πειὸ μεγάλην οἰκονομίαν
ἐπιτυγχάνετε ἂν βάψετε μόνον
σὰς τὰ φορέματά σας μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνον καὶ καινούργια καὶ μο-
δίerna. Πωλοῦνται ἐν Φαρμακείᾳ
καὶ Ἐμπορικῇ τῆς ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΕΛΕ

ARTI

Μία πούδρα
που κρατά
στο δέρμα
είναι

Η ΠΟΥΔΡΑ

REA

Ποιά γυναίκα δεν θέλει να έχει πάντοτε και να διατηρή ένα δέρμα δροσερό και
σιελινό σαν βελούδο;
Και όμως πόσες δεν είναι εκείνες, που υποβάλλουν το δέρμα τους, χωρίς να
το ξεύρουν βέβαια, σε μία βαθμιαία μὲν, αλλά ασφαλή καταστροφή αλλάσσοντας
διαρκώς την πούδρα που μεταχειρίζονται, σύμφωνα με διαφόρους φιλικές συστά-
σεις, γιατί από καμιά δεν κατορθώνουν να ικανοποιηθούν.
Εάν εύρουν σε μία πούδρα την απόχρωση που τους ταιριάζει θα είναι το άρω-
μά της βαρύ ή πάντως δεν θα τους προσδίδη αυτήν την τόσο επιθυμητή διαρκή σιελ-
πνότητα.
Να λοιπόν τι επέτυχε η πούδρα REA. Ύστερα από πολυετή μελέτη των συμ-
βουλών εξεχόντων επιστημόνων σχετικώς με την υγεία και την διατήρηση του δερ-
ματος, οι χημικοί οι οποίοι την κατεσκεύασαν, επέτυχον μίαν τοιαύτην έκλογην
εις τα συστατικά της, ώστε επιτιθεμένη εις το δέρμα όχι μόνον να του αφαιρή
την γυαλάδα, αλλά να το προφυλάσσει έναντι των καιρικών μεταβολών και να
το διατηρή υγιές κατά τρόπον εκπληκτικόν. Εάν προστεθούν εις τας ιδιότητάς
της αυτές ο σοφός συνδυασμός των χρωμάτων της, ο οποίος παρουσιάζει 9 απο-
χρώσεις ικανοποιώντας και το δυσκολώτερο γούστο και το λεπτόν της άρωμα, έν-
νοείτε εύκολως γιατί μία γυναίκα που μεταχειρίσθηκε μία φορά πούδρα REA δεν
την αποχωρίζεται ποτέ πλέον.

Cresc il

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

